

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 603

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

Αριθ. 603

Επίκαιροι στίχοι

Στό δρόμο...

Αφήστε τὰ προβλήματα τοῦ Μέμελ καὶ τοῦ Αἵμου
προσωρινῶς ξεχάσετε τὸ φάσμα τοῦ πολέμου,
πού σπείρει στὴν ὑδρόγειο τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο,
καὶ ρίξτε δύο βλέμματα προσεκτικὰ στὸ δρόμο,
δύο ποικίλα πράγματα μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ,
(πράγματα συμπαθέστατα, ἀλλὰ καὶ ἀναιδῆ),
τὴν ἐποχὴ ἐτούτη,
πού συνδυάζει τὸ σατὲν μὲ τὸ... σαμαροσκοῦτι,
καὶ ἐμφανίζει, γενικῶς, τὴν Ζάν καὶ τὸν Κοκό,
ἐνδεδυμένους μ' ἓνα στυλ ἐκτάκτως... ροκοκό!
Κοστούμια χειμωνιάτικα μὲ δύο τόνους βάτες,
ἐπίσημα ἐνδύματα μὲ χτυπητὲς γραββάτες,
ψαθάρια περισπούδαστα καὶ πλείστα παληοκάπελλα
ἔχοντα μέγα χάλι,
δημιουργοὺν εἰς τὰς ὁδοὺς θεάματα εὐτράπελα,
πού ὅπως, κι' ἂν τὸ πάρετε, θυμίζουν... Καρναβάλι!

Δὲν σταματοῦν, ὅμως, ἐδῶ, τῶν δρόμων τὰ θεάματα.
Υπάρχουνε καὶ πράγματα,
πού οἱ πολὺ περίεργοι κι' ἐφέτος θὰ τὰ εἶδον,
κυττάζοντας τὰ σώματα τῶν σφριγηλῶν ἀθλίδων!
Ἡ μόδα, στὰ φορέματα ὀρίζει νέα ὕψη,
καὶ καταλήγει, οὕτω πῶς, νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ
καὶ ἱτεκολτὲ περίοπτα καὶ γραφικοὺς μηροὺς
καί, γενικῶς, ὀρίζοντας τὰ μάλα τολμηροὺς,
πού ἐντυπώσεις πάντοτε, ἀφήνουν εὐαρέστους,
καὶ μερικοὺς λεοντιδεῖς, πέρα γιὰ πέρα ρέστους!...

Μὰ γιὰ νὰ συμπληρώσετε τὴν ἀποψὶ αὐτή,
θὰ ἦταν λίαν σκόπιμον νὰ βάζατε κι' αὐτί,
ὅποτε καὶ θ' ἀκούγατε ἐν πλήθος νὰ στενάζῃ,
ἐμπρὸς στὴν ἀποκάλυψιν, τὸ σκέρτσο καὶ τὸ νάζι.
Ποῦ τοῦ προσφέρει σήμερα, εἰς τὰς ὁδοὺς, τὸ θῆλυ.
Εἰς ὕμνους ἀνιέονται τὰ ἀνδρικά τὰ χεῖλη:
—Μᾶς ἔκαψες!, ἀναφωνεῖ κάποιος εἰς τόνον μπᾶσου
—Ζαχαροπλάστης ἦτανε, παιδί μου, ὁ μπαμπᾶς σου;
—Κράτα καλὰ τὴν πόζα σου, τὴν προίκα ν' ἀνεβάξης!
—Γιατί, μωρὲ κορίτσι μου, σὲ πειρασμοὺς μᾶς βάζεις;...
Σ' αὐτὸν τὸν τόνον, φίλοι μου, ὁ ὕμνος συνεχίζεται,
ὥσπου φθάνει μιά στιγμή πού ἡ μικρὰ συγχίζεται
μ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἀναιδεῖς πού τὴν ἀπασχολοῦσι,
καὶ αὖθις μεταβάλλεται τὸ στόμα τῆς σὲ βρύσι,
γιὰ νὰ τοὺς περιλούσῃ,
νὰ τοὺς μιλήσῃ ἀγαρμπα καὶ νὰ τοὺς σκυλοβρίσῃ!...

Ὅλα αὐτὰ μὲ ἔπεισαν μιά πρότασι νὰ κάνω,
καὶ ἤδη, καταλήγοντας, τὴν ἐπαναλαμβάνω:
Αφήστε τὰ προβλήματα τοῦ Μέμελ καὶ τοῦ Αἵμου
προσωρινῶς ξεχάσετε τὸ φάσμα τοῦ πολέμου
πού σπείρει στὴν ὑδρόγειο τὴν φρίκη καὶ τὸν τρόμο,
καὶ ρίξτε δύο βλέμματα προσεκτικὰ στὸ δρόμο...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1 Τζόχα

16.8.85

35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Οἱ φίλοι τοῦ Σαρλώ σ' ὅλο τὸν
κόσμο, μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ γιορτά-
ζουν τὶς μέρες αὐτές, τὰ πενήντα
χρόνια τοῦ Τσάρλι Σπένσερ Τσά-
πλιν.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, γεννήθηκε
στὶς 16 τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1889 καὶ οἱ
φίλοι αὐτοὶ καὶ θαυμαστές, ἀποτε-
λοῦν λεγεῶνες ὁλόκληρες. Γιατί ὁ
Σαρλώ ἔκανε νὰ γελάσουν τοὺς μι-
κροὺς καὶ μεγάλους τῆς Κίνας καὶ
τῆς Ἰνδίας, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς ἀν-
θρώπους κάθε ἡλικίας τῆς Εὐρώπης
καὶ τῆς Ἀμερικής. Γι' αὐτὸ εἶναι ἑ-
νὰ σύμβολο πανανθρώπινο, πού μι-
λησε στὴ γλῶσσα τῆ διεθνή, πού ἀ-
γαπήθηκε καὶ πού χάρισε τὸ γέλιο
σὲ πολιτισμένους καὶ ἀπολίτιστους,
σὲ πλούσιους καὶ φτωχοὺς, σ' ἀν-
θρώπους ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ
τῶν γεωγραφικῶν πλατῶν.

Ὁ Σαρλώ μεταχειρίστηκε τὸ γέ-
λιο γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἀνθρωπότη-
τα. Προσπάθησε νὰ διορθώσῃ τὸν
κόσμο, μὲ τὸν δικό του τρόπο καὶ
θέλησε νὰ πετύχῃ, νὰ μὴν ὑποφέ-
ρουν κι' ἄλλα παιδιά, ὅ,τι αὐτὸς ὑ-
πέφερε, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ κατα-
λαβαίνουνται καλύτερα ἀνάμεσά
τους.

«Εἶμαι εὐχαριστημένος, ἔγραψε
κάπου, πού πολλοὶ δὲν ἀντιλαμβάνο-
νται πόσο ἀπόθεμα πόνου ἐκπρο-
σωπεῖ τὸ γέλιο, πού σκορπάω. Γιατί
πείνασα, πάλαιψα καὶ χτυπήθηκα
πολύ στὴ ζωὴ μου».

Ο. Α. Φ.

Δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ ἐπιστρεφῇ
τὴν προσοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν μας στὴν
αὐτοτελὴ πολυσέλιδη νομβέλλα πού δη-
μοσιεύουμε στὸ σημερινὸ φύλλο μας: «Ὁ
Λωποδύτης-Φάντασμα στὴν
ὕπνευσία ἀντικατασκοπεί-
ας». Πρόκειται περὶ μίαν ἀτυχεμένης
περιπέτειας ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέ-
ροντος. Ἀλλοστε τὸ ὄνομα τοῦ συγγρα-
φέως τῆς, τὸν ὁποῖον τόσον ἐξετίμησαν
στὸ παρελθὸν οἱ ἀναγνώσται μας, ἐγγυᾶ-
ται γι' αὐτό.

Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΑΣ

Ἐπίσης στὸ φύλλο αὐτό, οἱ ἀναγνώ-
σται μας θὰ ἀπολαύσουν:

Μυθιστόρημα τοῦ κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥ-
ΔΟΥ,

Δίηγημα τοῦ κ. ΣΥΛΒΙΟΥ,

Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑ-

ΔΟΥΚΑ.

Τὰ εἶθυμα τῆς Θέμδος τοῦ κ. Α.

ΨΑΘΑ

Αισθηματικὸ διάλογο τοῦ κ. Α. ΤΡΟ-

ΠΑΤΑΤΗ.

Ἐντυπώσεις τοῦ κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ.

Καυτάνες τοῦ κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ,

καὶ
τὴν χειροποίητὴν συνεργασία
ΒΑΓΓΟΥ, ΜΑΝΙΩΣ, ΚΑΡΑΜΠΕΤ, ...
ΒΑΘΡΑΚΑ

Η ΚΑΠΟΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Σινεμά

Ο κινηματογράφος μας αυτή την εβδομάδα παρουσιάζουν αρκετά ενδιαφέροντα φιλμ. Είς το «Πάνθεον» παίζεται μια ταινία με τον τίτλο «Ο Άσος έναντιον της γης», είς την οποίαν συμβαίνουν πολλά παράδοξα πράγματα. Οι Άμερικανοί σκηνοθέται και σεναρίστα φαντάζονται ότι ξαφνικά ή Γη αρχίζει να δοκιμάζεται από άλλες πάλιους σεισμούς, πλημμυρες, τυφώνες και καταιγίδες. Οι καταστροφές αυτές, αποφαίνονται οι άστρονομοί, προέρχονται από υπερφυσικές επιδράσεις του Άρη. Και τότε τρεις τολμηροί έπιστήμονες μπαίνουν σε μια ρουκέτα και ξεκινούν για τον γειτονικό Πλανήτη. Εκεί βρίσκονται έμπροσθ σε ένα συστηματικό και άμεικτο πόλεμο κατά της Γης. Η βασίλισσα Αζούρα για να καταπολεμήσει τους χωματανθρώπους, ένα λαό σπυλαοδίατο που έχει επαναστατήσει, άποροφά με κατάληλο μηχανήματα το νιτρογόνο που υπάρχει στη γήινη ατμόσφαιρα. Και ή άποροφάσις αυτή άκριβώς προκαλεί τις καταστροφές στον Πλανήτη μας. Ύστερα απ' αυτή τη διαπίστωση, έπακολουθεί άγρία διαμάχη μεταξύ των τριών έπιστημόνων και της Αζούρα. Στο τέλος, οι τρεις κάτοικοι της Γης θγαίνονται νικηταί.

Είς το «Πάλλας» παίζεται το μουσικό φιλμ «Τραγουδιστής του Μεσονυκτίου», είς τον οποίον πρωταγωνιστεί ο περίφημος Γάλλος καντσονετίστας Ζάν Λυμάρ. Ο καντσονετίστας αυτός λέγουν ότι συναγωνίζεται έπαξίως τον περίφημο Ιταλό συνάδελφό του Τίνο Ρόσσι.

Το «Σπλένιτ» παίζει μια ταινία κατασκοπείας, που έχει τον τίτλο «39 βήματα». Η υπόθεσις έκτυλισσεται στο Λονδίνο, είναι δέ περίπετειώδης και έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα, όπως συμβαίνει άλλωστε με τα περισσότερα φιλμ κατασκοπείας.

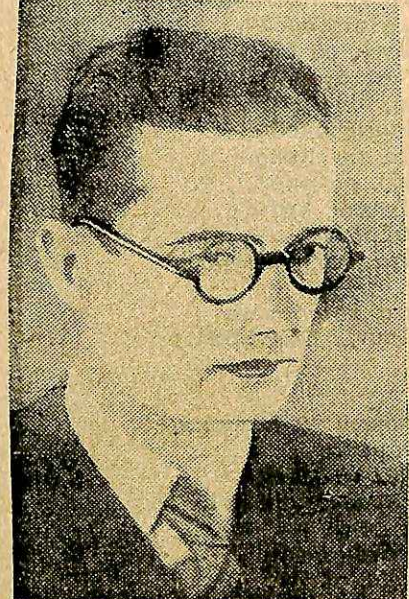
Είς τον «Κρόνον» παίζεται ή ταινία «Καμπαζέρο», που είναι έπίσης ένα περιπετειώδες φιλμ, γυρισμένο επάνω στη ζωή ενός Μεξικανού άντάρτη και ληστή.

Είς το «Ρέξ» συγκεντρώνει πολλούς θεατάς ή ταινία «Ο Δούξ και ή Χορεύτρια». Είναι ένα φιλμ αισθηματικό, με πρωτότυπη υπόθεση και με πρωταγωνιστή τον Φερνάν Γκραβάλ και την Τζόαν Μπλόντελ.

Είς τον «Ορφείο» τέλος εξακολουθεί ή προβολή της ταινίας της 11ης Ολυμπιάδος, ή οποία τόσο πολύ άρεσε στο Αθηναϊκό κοινόν. Όλα τα αγωνίσματα με τις δραματικώτατες φάσεις των παρακολουθούνται θαυμάσια και στην τελευταία τους λεπτομέρεια από τον θεατή. Ο περίφημος μάστιγα μαύρος δρομέας Ουενε κάμνει έξαιρετικήν έντύπωση για την ασύλληπτη ταχύτητα με την οποία τρέχει το δρόμο των 100 μέτρων και τον έξαιρετικό πάλο του στο άλμα είς μήκος.

Θέατρον

Απόψε είς το «Βασιλικόν θέατρον» παίζεται διά πρώτην φοράν το νέον έργον του κ. Άγγελου Τερζάκη «Σταυρός και Σταθί», Πρόκειται περί βυζαντινής τραγωδίας, ή οποία πλέκεται γύρω από το περιάλλον ζήτημα της οικονομίας. Η παράστασις προβλέπεται έξαιρετική. Περί τους τριάνοντα πέντε ήθοποιούς υποδύονται τους διαφόρους ήρωας του έργου, έξήντα δέ κομπάρσοι εμφανίζονται ως άνθρωποι του λαού, στρατιώται ή καλόγηροι. Από της έποχής που άναβήδασθη ο «Λαντάν» έχει να αιχθή είς το «Βασιλικόν» έργον με τό-

Ο κ. Άγγ. Τερζάκης

σον πολλά πρόσωπα με όσα ο «Σταυρός και το Σταθί».

Είς το «Βασιλικόν θέατρον» έδόθη τό θράδυ της παρελθούσης Παρασκευής το ρεσιτάλ των δύο Γερμανίδων χορευτριών αδελφών Μάργκοτ και Έντυ Χαίφνερ, οι οποίαι ως γνωστόν είναι οι πρώτες χορευτίσες της Όπερας του Βερολίνου. Το ρεσιτάλ έσημείωσε έξαιρετικήν έπιτυχίαν. Αί δύο καλλιτέχνιδες άπεθεώθησαν κυριολεκτικώς από το κοινόν, ίδίως είς το «Αυτόματο ρομπότ βαλς» του Σπράους, στο «Χορό της Φωτιάς» του Ντέ Φάλλα, στο «Χωριστικό κομμοσπολιό», στη «Μελωδία του Ουρανοξύστου» και στο «Πρώτο» και το «Τελευταίο» ραντεβού.

Διά μεθαύριον Παρασκευήν άνηγγέθη ή προεμίση του «Αδών Ζουάν», τον οποίον θα άναβήδωσθ ή θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη. Ο συγγραφέας κ. Όυπé είδοποίησθ ότι δέν θα παραστή, ως είχαν υποσχεθή, είς την πρώτην παράστασιν.

Ένδε της έβδομάδος ο θίασος Αγορροπούλου επαναλαμβάνει την παλαιάν έπιτυχίαν του «Γάμος με δόσεις». Κατόπιν θα άναβήδωσθ την περίφημον σάτυραν του Ζύλ Ρο-

Έκθέσεις

ή 6^η πανελλήνιος καλλιτεχνική έκθεσις ή οποία ήνοιξε πρός είκοσιήμερον είς τάς αίθούσας του Ζαπτείου μεγάρου, έσημείωσε έξαιρετικήν έπιτυχίαν. Καί τα ύπερ-τετρακόσια έργα τά οποία εκτίθενται παρουσιάζουν μίαν άναμφισβήτητον δελτίωσιν των ζωγράφων και των γλυπτών μας έν συγκρίσει με την έργασίαν που παρουσίασαν οι ίδιοι κατά τό παρελθόν έτος είς την α' πανελλήνιον έκθεσιν. Πολλοί πίνακες ήγοράσθησαν ήδη ελπίζεται δέ ότι και από έμπορικώς άπόψεως τά άποτελέσματα της έφετεινής έκθέσεως θα είναι πολύ καλλίτερα από εκείνα της περυσινής. Έξ άλλου οι τεχνοκρίτες, οι οποίοι ήσυχόλησαν μέχρι τούδε περί των καλλιτεχνικών αποτελεσμάτων της έκθέσεως έκαμαν επανεικτόν λόγον διά πολλά έργα. Ειδικώτερον, έθυσιάσθησαν τρία νέα έργα του κ. Παρθένου: ο «Άγγελος», ή «Παναγία» και ή «Προσωπογραφία της κ. Παρθένου».

Ο κ. Άνδρ. Γεωργιάδης άντιπροσωπεύεται με τρεις πίνακες έμπνευσμένους από τον άνθρωπο. Τ' άλλα δύο έκθέματά του είναι ή «Άγρότισσα μάννα» και ή «Κουρασμένη».

Ο κ. Βιτσώρης έκθέτει τέσσερις έλαιογραφίες του τολμηρές και πρωτότυπες που φέρουν την καθαρά προσωπική του σφραγίδα.

Η ρωμαία σύνθεσις του κ. Γ. Γορναροπούλου «Θηρέας και Μινώταυρος» έθυσιάσθη γενικώς Έπίσης ή «Δουλομένη» του.

Ο κ. Άγ. Άστέριαδης παρουσιάζεται με τά τρία έκθέματά του.

Ο κ. Άρ. Άγγελόπουλος έκθέτει 3 κομμάτια αέρίονα. Το καλλίτερό του είναι το «Τοπίο. Πάρσι».

Λεπτά κι' εύγενικά τά έκθέματα του κ. Γιαννοπούλου ή ξεκουνόλάν την όραση και γεννών τή ομίση. Είναι από τά καλλίτερα θαλασσινά κομμάτια της έκθέσεως.

Τά χρώνια του κ. Α. Γιολλάδης είναι μια καλή συνέχεια της αξιόλογης έρναςίας του.

Ο κ. Άν. Πολυκαυτερίωτης έκθέτει τέσσερις πίνακες που γροακτοποιεί συνθετική λιανότητα και νοηματική άρμονία.

Αέρίονα είναι τά δύο λάδι και ή τέχνη του κ. Βάσου Γεομενίου. Το καλλίτερο είναι το «Ξημέρωμα» στο λιμάνι.

Ιδιαίτως άνοηιά έκοίθησαν τά έργα του κ. Χατζηγιάννου ως και οι άκουαρέλλες του έκλεκτού καλλιτέχνη κ. Φωκ. Λαμπρινάκη.

μáιν «Κνύα» άκολούθως δέ θα μεταβή είς την Κύπρον.

Είς τό θέατρον «Ιντεά» συνεχίζονται με έπιτυχίαν αι παραστάσεις της έπιθεωρήσεως του κ. Γιαννοπούλου «Η Άθήνα έχει κέφιας είς δέ τό «Μοντιάλ» αι παραστάσεις της μουσικής ήθοροφίας των κ. κ. Εύαγγελίδη-Σακελλάριου οι «Ξενύχτηδες».

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Ένα πρωτότυπο διήγημα του κ. ΣΥΛΒΙΟΥ

ΕΛΑ, τελειώνετε και πέρασ' ή μέρα. Πρέπει να φεύγουμε απόψε για να ξεφορτώσουμε στην Πόλη και να τραβήξουμε για το νησί. Τι διάολο! Τόσον καιρό αυτή τη φορά λείπουμε από τα σπίτια μας.

Ένας άνθρωπος ψήλος και αδύνατος με γκριζά μαλλιά και κουρασμένη φυσιογνωμία, ο Καπετάν Γιακουμής μιλούσε στους φορτωτές του μικρού φορτηγού «Άνδρος» που βρισκότανε μέσα στο λιμάνι της Όδησσοῦ.

Φόρτωναν έμπόρευμα για την Πόλη κι' από κεί θα τραβούσαν για την Άνδρο να βρουν τις οικονομίες τους, γιατί ο Καπετάν Γιακουμής έπρόκειτο να παντρεύη την κόρη του.

Άρνά, κατά το βραδάκι, το καράβι άρχισε να σαλπάρη. Σφυρίγματα, κανόνες και μετά το φορτηγό πήρε το δρόμο του στη Μαύρη Θάλασσα. Ο καιρός ήταν καλός και το παραμικρό δέν έδειχνε τίποτα το άνησυχητικό. Ο Μάρτης όμως είναι από τους μήνες που δέν έχουν ιππαστεμό, ιδίως στη Μαύρη Θάλασσα. Μπορεί να είναι ήλιος, μέρα χαρά Θεού και σε μια στιγμή να ξεσπάση μπόρα που να πνίξη κόσμο.

Όσο σκοτεινιάζε, άρχισε να φυσά ή δυνατότερα. Έπειτα από δυό ώρες ένα μπουμπουνιό άκούστηκε και άστραπές φωτίσαν τά κύματα.

Ο καπετάνιος βγήκε στο κατάστρωμα, έβριζε μια ματιά παντού, κι' έδωκε τις διαταγές του για κάθε ένδεχόμενο. Περιπατούσε νευρικά και δάγκωνε την άκρη του τσιγάρου του με πείσμα. Ήξαιρε πώς το καράβι ήταν παληό, μικρό, κι' άνύμπορο ν' άντισταθή σε μεγάλη τρικυμία και πρό πάντων μέσα στη Μαύρη Θάλασσα.

Άρχισε να βρέχη. Τά κύματα σαν κυνηγημένα δελφίνια άνεβοκατέβαιναν με βουητό και τό μικρό φορτηγό γόρευε σαν καρυδότσεφλο επάνω τους. Ο καπετάν Γιακουμής ξαφνικά άκούστηκε να φωνάξη άγρια:

—Ποῦ είναι μωρέ ο θερμαστής, ποῦ είναι ο...

Μιά βλαστήμια και μια βασιλιά λέξη έφυγε από τό στόμα του. Ένας ναύτης έλπε:

—Ο Θάνατος, καπετάνιο μου; Νάτος, εκεί, πήγε να τη κάτι ζεστό, γιατί τον πνίξει πόνος.

—Τώρα βρήκε να τον πιάση ή χολέρα; Φτοῦ να πάρ' ο διάολος!

Ένας νέος μελαχρινός, με συμπαθητική φυσιογνωμία και με τη φόρμα του θερμαστή, πλησίασε χλωμό.

—Με συγχωρείς, καπετάνιο μου, είπε, είχα...

—Ξαίρω, τ' άκουσα, διέκοψε άπότομα ο γέρος, γυναίκες μωρέ είσατε και σας πιάνουν πόνος; Βρήκες την ώρα;

Ο Θάνατος δέν μίλησε, αλλά πήγε κατ' ευθείαν στη θέση του. Δέν ήταν ή πρώτη φορά που άκουσε λόγια και βρισίες για τό παραμικρό, και τις περισσότερες φορές άδικα, από τον καπετάν Γιακουμή. Με όλους ήταν συγκαταβατικός και καλόκαρδος ο πλοίαρχος, αλλά μ' αυτόν γινότανε ήρσιο άνήμερο σε κάθε μικρό παράπτωμα, θάρρεις πώς κάτι είχε μέσα του και δέν τόλεγε.

Τον άγριοκυττούσε διαρκώς και μούγκριζε.

Και όμως ο νέος έκανε ό,τι μπορούσε για να τον ευχαριστήσει.

Ο ιδιοκτήτης του καραβιού, που τον είχε φέρει θερμαστή στο σκάφος, τον είχε συστήσει με τά καλύ.

Έσκυψε και φίλησε το χέρι του καπετάνιου.

τερα. Λόγια στον καπετάνιο, αυτός όμως από την πρώτη στιγμή τον άγριοκυττάει, σαν να του είχε σκοτώσει τον πατέρα.

Μιά δυνατή άστραπή φωτίσε πέρα ως πέρα τη μαυρίλα του πελάγου και κατόπιν ένας κεραυνός έπεσε, που τράνταξε τό καράβι και τό έκανε να τρέμει.

—Παναγία μου, γάθήκαμε! είπε σιγά ένας μικρός μούτσος, κυττώντας την τρικυμία από τό τζάμι ένω φινιστριού.

Η «Άνδρος» πάλευε ήρωικά πάνω στα πελώρια κύματα, πότε άνεβαινοντας ψηλά στα μισούρανα, πότε κατεβαίνοντας βαθειά στα τάρταρα. Κι' ή βροχή έπίμονη, μόνονη, σχηματίζε ένα χαντρένιο τίποτα να φαίνεται και σε μικρή απόσταση άκόμα.

Ο άνεμος δυνάμωσε ολοένα, τά σχοινιά και τά κατάρτια τρίζανε σαν δαιμονισμένα, κι' ή μηχανή άγ-

κομαχούσε τώρα σάν άνθρωπος που τον πνίγει ο βρογχίτις.
— Όμορφα θα πάμε στην πατρίδα! Ψιθύρισε από μέσα του ο μηχανικός.

Αέρας, σίφουνας, βροχή, βροντές και πίσω παντού, σκοτάδι που κάπου-κάπου το φώτιζε ένα νεκρικό φως της αστραπής.

Ο καπετάν Γιακουμής ακίνητος, ψύχραιμος, σωστό λιοντάρι, δλώνιζε όλη την έκταση του μικρού καραβιού, έδινε διαταγές έδω, βοηθούσε εκεί, μιλούσε παραπέρα, και πάντα στο κατάστρωμα, με κίνδυνο να τον πάρουν τα κύματα που απλώνονταν επάνω στο σκάφος, σάν ένα υγρό σεντόνι που τόν άνεμίζουν οι δαίμονες.

Η «Ανδρως» έκινδύνευε, αυτό ή-ταν πιά φανερό σε όλους, γι' αυτό κι' όλοι έβαζαν τα δυνατά τους να την σώσουν, γιά να σωθούν κι' αυτοί οι ίδιοι. Κάτι έσπασε γιά τη μα-νία της Μαύρης Θάλασσας. Η τρι-κυμία όμως δυνάμει, τα στοιχεία πάλευαν σάν θερία γύρω από το μικρό καράβι, που χαρπαλίευε μέ-σα στην πυκνή βροχή και την απέ-ραστη μαυρίλα τ' ουρανού.

Τα κύματα μαστίγωναν τα κα-τάρτια σάν άγριευμένα κνούτα σε χέρια δαιμόνων. Ένα συνεχές μπου-μπουντό, ένα άπελπιστικό τρίξιμο, μία βροχή χωρίς τελειωμό.

Τα σφυρίγματα μπήκαν σ' ένέρ-γεια. Άσφύματος δεν υπήρχε και το καράβι κινδύνευε.

Και όμως προχωρούσε, προχω-ρούσε πότε σάν μετέωρο στην κορυ-φή, πότε χαμένο στη μαύρη άγκα-λιά των κυμάτων. Σκοτεινιά άπέ-ρανη.

Ξαφνικά ένας κρότος φοβερός, κι' ένα μεγάλο πλοίο φάνηκε από-τομα μπροστά με μία σειρά φωτιά.

Η σύγκρουση έγινε χωρίς να κα-ταλάβη κανένας πώς. Και το μοι-ραίο άρχισε να συντελείται. Το μι-κρό φορτηγό, πληγωμένο βαθεία από την πλήρη του μεγάλου πλοί-ου, βυθιζότανε. Οι προβολείς του μεγάλου καραβιού απλώθηκαν έ-πάνω στο καραβιοσκαλισμένο σκά-φος. Έρριξαν σκιοιιά, βάρκες, σω-σίβια, γιά να σώσουν τους ναυα-γούς. Η άλλη λεγγύη θαυματουργ-γούσε και τη στιγμή άκούη που θα ζητούσαν ευθύνης. Το πλήρωμα εί-χε σωθεί, αλλά με πόσο κόπο και ά-γωνιά!

Μία κραυγή άκούστηκε:

— Ο καπετάνιος; Πού είναι ο κα-πετάνιος;

Οι προβολείς του έπιβατηγού φώτιζαν την άβυσσο. Ο καπετάνιος πάλευε με τα κύματα και πλάι του, με άπεγνωσμένη προσπάθεια, χαρο-πάλευε γιά να τον συγκρατήσει έ-νας νέος. Ήταν ο θερμαστής ο θά-νος, κολυμβητής γερός, που σε μία τόσο τραγική στιγμή βρέθηκε κον-τά στον άνθρωπο που τόν άντιπα-θούσε. Ξέχασε κάθε παράπονο που είχε έναντίο του, κι' άγωνιζότανε να τόν σώσει με κίνδυνο της ζωής του.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο καπε-τάνιος και το παλληκάρι ήταν εξα-πλωμένοι στόν ίδιο θάλαμο του με-γάλου πλοίου.

Η θαλασσοταραχή σιγά-σιγά έ-παψε. Ξημέρωσε. Θαρρείς πώς ο μεγάλος σκηνοθέτης που παρουσί-ασε μία τόσο φοβερή τρικυμία τη νύχτα, άλλαξε τώρα το ταμπλώ με

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

τόν πιο ειρηνικό γιאלό, ένα γαλάζιο ατλάζι.

Οι αξιωματικοί και το πλήρωμα του ξένου καραβιού περιποιήθηκαν τούς ναυαγούς, πρόθυμοι να τους ά-ποβιβάσουν στο πρώτο λιμάνι που θάπιαναν, τόσο γιά τόν καταμερι-σμό των ευθυνών όσο γιά να φρον-τίσουν να πάνε στη βάση τους.

Ο θάνος είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του κι' έπινε ένα ζεστό, ο καπετάνιος ξαπλωμένος στά προσ-κέφαλα τόν κύτταζε με κάποια θλιμμένη συμπάθεια τώρα.

— Σου χρωστώ τη ζωή, είπεν άρ-γά. Άν δεν ήσουν εσύ, έγώ τώρα θα βρισκόμουν στο βυθό της Μαύ-ρης Θάλασσας.

— Έκανα ό,τι θά έκανε κάθε άλ-λος στή θέση μου, καπετάνιε μου, άπήντησε ο νέος σεμνά και χαμη-λώσε τα μάτια.

— Όχι, δεν τόν πιστεύω αυτό. Για-τί έγώ δεν σου φέρθηκα καλά, από την πρώτη στιγμή που πάτησε τόν καράβι. Ναι, ναι, τόν άναγνωρίζω... να με συμπαθάς, παιδί μου...

Ο νέος συγκινήθηκε. Κύτταξε τόν κουρασμένο και ουτιδωμένο πρόσω-πο του γερωλύκου, που ήταν λυπη-μένο τώρα.

Πλησίασε λίγο.

— Κάθισε, κάθισε, σου χρωστώ-μιά εξήγηση. Πρέπει να εξααφρώ-σω τόν έαυτό μου από ένα βάρος που με πνίγει. Πρόσεξε με. Θα σου πω τόν μυστικό της ζωής μου.

— Μά... καπετάνιε μου...

Μιά χειρονομία του γέροντ τόν δι-έκοψε.

Ο καπετάνιος άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε άργά και με φωνή συ-κινημένη:

— Είναι είκοσι δύο χρόνια που ή-μουν άρραβωνιασμένος στό νησί μας μ' ένα κορίτσι, μία νοικοκυρού-λα πεντάμορφη, που την άγαπούσα καιρό και μ' άγαπούσε κι' αυ-τή. Έτσι τουλάχιστον φαινότανε. Ήμουν πιο μεγάλος από δαυτή. Έ-κείνη είκοσι χρονώ, έγώ τριάντα πέντε, άντρας μεστωμένος και δεύ-τερος καπετάνιος σ' ένα φορτηγό. Ταξίδευα συχνά κι' ο νους μου πάν-τα κοντά της έμενε, σκλάβος στήν μορφή και στήν άγάπη της. Μιά φορά έκανα ένα μακρινό ταξίδι στήν Άφρική, φορτώσαμε φιλντίσι και πήγαμε, κατόπιν στό Άμβουρ-γο. Άργησα να πάρω γράμμα της.

Άν και της έγραφα ταχυτικά, με τί λαχτάρα γύρισα πίσω να την βρώ, φορτωμένος με μικρά δώρα γιά δαύ-την. Άλλοίμονο! Η καρδιά της γυναικάς μοιάζει με τη θάλασσα, δεν μπορεί κανένας να της έχη έμ-πιστοσύνη. Χτύπησε την πόρτα της με καρδιά που έτρεμε από χαρά

και βγήκε η θεά της να μου δώσει τόν πιο μικρό μήνυμα. Η άρραβωνι-αστική μου είχε παντρευτή μ' ένα νέο μηχανικό σε καράβι, που τόν ά-γάπησε σάν έλεια.

— Είχαμε τόν καιρό να πάρουμε γράμμα σου, Γιακουμή, είπεν η θεά της, που νομίζαμε οί έρμες πώς την ξέχασες και δεν θα γυρίσης πίσω πιά.

Έφυγα πληγωμένος, πικραμμέ-νος, έτοιμος να κάνω κάθε κακό σε κείνον που μου την πήρε.

Οι φίλοι, οί συγγενείς, με παρη-γορήσανε, υπαρκάρισα σε βαπόρι που πήγαινε σε μακρινά ταξίδια και προσπάθησα να ξεχάσω και να συγχώρω.

Ο θάνος τόν κύτταζε με άπορία. — Ξαίρω τί συλλογίζεσαι, είπεν ο γέροντ. Τί σχέση έχουν αυτά που σοι λέω με τόν δικό σου ζήτημα. Άκου-σε, παιδί μου. Ο νέος μηχανικός που μου πήρε την άγάπη μου όνο-μαζότανε Γιώργος Δεσφίνης κι' έ-κείνη Κρυσταλλίνα...

Τα μάτια του παιδιού γέμισαν δά-κρυα.

— Ο πατέρας μου, η μάνα μου!

— Άκριβώς. Σάν άκουσα τ' όνομά σου την ώρα που σ' έφερε ο ιδιοκτή-της του καραβιού, μ' έπιασε ένα κα-κό. Λες και βρουκολάκισσε η πα-ληά μου άγάπη κι' όλη μου η πίκρα μαζί. Ήσουν τόν παιδί τους, κι' ήρ-θες σάν πρόκληση να μου 'θυμίζης κάθε στιγμή με την παρουσία σου τόν πόνο της πληγωμένης μου καρ-διάς, της κουρελιασμένης μου φιλο-τιμίας. Γι' αυτό σοι φερνόμενον τό-σο άπότομα, γι' αυτό σοι μιλούσα με τόση κακία και μιιά φορά. Δεν τόθελαι κι' έγώ. Ήταν πιο δυνατό από μένα τόν πάθος που με θέριζε ά-κόμα, ύστερα από τόσα χρόνια...

Ο καπετάνιος έδάκρυσε. Ο νέος τόν κύτταζε με συμπάθεια.

— Καταλαβαίνω τώρα, είπε δειλά. Μά τί φταίω έγώ τάχα; Έπειτα ο μπαμπάς μου πνίγηκε κι' η μάνα μου πέθανε από τόν καυμό της...

— Τά ξαίρω. Θεός σωρέσ' τους. Έφτασε μία στιγμή της παλληκα-ριάς σου, να με κάνη να φαίνωμαι σήμερα ταπεινωμένος μπροστά σου. Συχώρεσέ με, παιδί μου. Μοιάζεις πολύ στή μονοούλα σου. Μέσα στά μάτια σου την βλέπω να με κυττά και να μου μιλά γιά σένα, τόν παιδί της. Τώρα που θα πάμε στό νησί να παντρεύω την κόρη μου θα μένω κι' έγώ μονάχος σάν έσένανε, γιατί η γυναικά μου πέθανε περίου. Έλα να μένης μαζί μου. Θα μιλούμε και μιιά φορά κι' οί δυο γιά μιιά γυ-ναίκα που είναι η εικόνα της κρυμ-μένη μέσα στήν καρδιά και των δύο μας...

Ο νέος έσκυψε και φίλησε τόν χέ-ρι του γέροντ καπετάνιου γιά να κρύ-ψη τόν δάκρυα που κυλίσανε από τα μάτια του.

Η ευθυμη επικαιρότης

Του κ. Δ. Γαλεοΐδη

Καθαίρεση Παντογνώστου

Τ Α μεγάλη έξωτερικά γε-γονότα δεν γεννούν μόνο άγανάκη, άνησυχία και κιν-δύνους. Γεννούν και αυ-τούς τους χαριτωμένους τύπους, που έμφανίζονται έπ' έσχάτων παντού, έτοιμοι να εξηγήσουν στούς «άπληροφόρους», τί άκρι-βώς συμβαίνει έξω, τί γίνεται, τί πρόκειται να γίνει.

Μιλούν πάντοτε μετά τούς άλ-λους και εξασφαλίζουν έτσι την «τελευταία λέξη» στήν όποια και σπριζείται τόν υποθετικόν κύρος των. Είνε άδύνατον να τούς πείσετε να μιλήσουν πρώτοι.

— Πέστε τα έσείς, σας λέ-νε, κι' έγώ θα σας διορθώω άν πέσετε έξω...

Ο τελευταίος κίνδυνος δεν ύφίσταται ποτέ γι' αυτούς. Ό,τι λένε είναι χρησμός. Κά-θε αντίρρησης συντρίβεται ά-σφαλώς επάνω στήν παγε-ρην των άυτοπεποιθήσεων.

— Μά... κάνετε να ήπτε, σας λένε. Αυτό που σοι λέω θα γίνει.

— Κι' αν δέ γίνει; — Δεν μπορεί να μη γίνει. Μ' έχεις άκούσει έμένα να λέω κουβέντες στό θρόντο; Για να μιλάω θα ήη πώς κά-τι έρώ...

Σε υπερβολική μετριοφρο-σύνη όφείλεται αυτό τόν «κά-τι έρώ». Στήν πραγματικό-τητα όλοι αυτοί οί χαριτωμέ-νοι, τύποι έμφανίζονται ως παντογνώσται. Τίποτα δεν τούς διαφεύγει. Και κατορ-θώνουν ένίοτε να παρακολου-θούν με τόν ένα όφθαλμόν τά προς θερράν γεγονότα και με τόν έτερον τά προς τόν νότον, χωρίς να... άλλοιθαρίζουν!

Συμβαίνει, έν τούτοις κάποτε, να άντιμετωπίζουν και σκληρές άπογοητεύσεις οί παντογνώ-σται. Συμβαίνει, διά λόγους που δεν κατορθώνουν να προβλέ-ψουν, να χάνουν έν ριπή όφθαλ-μού τόν κύρος των και να γίνου-νται άντικείμενα... «άδίκου επιθέ-σεως διά λόγους άσημάντους!»

Μιά τέτοια περίπτωση ή άπα-σχολήση τόν σημερινό μου σημεί-ωμα. Στό άστυνομικό δελτίον πε-ριεγράφω ως έξής: «Έντός του καφενείου ή «Ανεσις», συνελή-φθησαν οί Κωνσταντίνος Π., Γε-ώργιος Β. και Άναστάσιος Χ., διότι, διά λόγους άσημάντους, έ-πετέθησαν έναντίον του Μενέλα-ου Π. και τόν εξυλοκόπησαν». Αυτή ύπηρε ή άστυνομική τρι-λψις μιιάς έδιαφερούσης ύποθέ-σεως «παντογνώστιας», της όποι-ας οί λεπτομέρειες έχουν ως άκο-λούθως...

Στό καφενείο ή «Ανεσις» ή συζήτηση των διαφόρων διεθνών θεμάτων, ήταν λόγω των τελευ-ταίων γεγονότων, στήν ήμερησία διάταξη. Οί μιζοί θαιμώνες μιλού-σαν και οί άλλοι μιζοί άκούγαν. Τελικώς, όμως, σόπαιναν όλοι γιά να άκούσουν με προσοχή τόν κύριο Μενέλαο. Ήταν ο παντο-γνώστης τού κέντρου. Ο άνθρω-πος που είχε τόν τρόπο—έτσι έλε-γε, τουλάχιστον, κι' έτσι είχε κα-ταφέρει να τούς πείση όλους—να μαθαίνη ό,τι...δεν ήξεραν οί άλ-

Κρέμονται όλοι από τα χείλη του.

λοι! Η έμφάνισή του στό άντρον —περί παληοκαφενείου πρόκειται —της «Ανεσως» σταματούσε κά-θε συζήτηση.

— Άσπεται τώρα. Θα μάς τά ήη ο κύριος Μενέλαος. Λοιπόν, κύριε Μενέλαε;

Άσυγκίνητος άντιμετώπιζε την άγωνίαν των πιστών του ο παντο-γνώστης:

— Παιδί, έναν καφέ!

Τούς πείραζε, βέβαια, τούς άλ-λους αυτή ή περιφρονησις. Άλλά τί να έκαναν; Ήθελαν όπωσδή-ποτε να μάθουν τά νέα. Και γιά να τόν έπιτύχουν αυτό θυσιάσαν στόν θωμό της περιουσίας ένα μέρος της άτομικής άξιοπρεπείας των.

Επί τέλους, ο κύριος Μενέλαος τελείωνε τόν καφέ του, παταύσε χάμω τόν άποστράσο του, και έ-τίθετο εις την διάθεσιν των θυ-μάτων του, που κρέμονταν από τα γύ-να του.

— Τό λοιπόν, που λέτε, ή Άτα-λία θα κάνη έτσι. Θα πάρη στρα-τό από τη Ρώμη και θα τόνέ πάει

στή Λιβύη.

— Γιατί θα τόν κάνει αυτό, κυ-ριε Μενέλαε;

— Γιατί έτσι της γουστάρει, ρέ φίλε! Λογαριασμό θα σοι δώση; Κύττα, ρέ, κάτι μυστήρια που ύ-πάρχουν!

Υπέκυπτε πρό της ψυχρολουσί-ας ο «μυστήριος», τόν βούλωνε, και ο παντογνώστης συνέχιζε ά-νενόχλητος:

— Τό λοιπόν, που λέτε, ο Γερ-μανός...

Έλεγε και περί αυτού, ο κύρι-ος Μενέλαος, ό,τι τόν κατέ-βαίνει και άνέλυε με τόν ίδιο σύστημα όλα τά διεθνή προ-βλήματα της ήμέρας και της στιγμής, φωτίζων σούτω κατά τόν πλημμελέστερον τρόπον τούς άνοήτους θαμώνας τού καφενείου ή «Ανεσις».

Όλα, όμως, τά όωσάα πράγματα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν τόν μάταιο κόσμο και άτυχώς άκολουθεί και ή δόξα τόν ευχάριστον αυτόν κανόνα. Θύμα της αιώνας αυτής άρχης ύπήρξε και ο κύριος Μενέλαος και ή δόξα της παντογνώστιας του.

Κάποιος από τούς θαμώ-νας της «Ανεσως», τόν ό-ποιον, έξ άφορηής διαφόρων διακοπών, είχε γελοιοποίη-ση επανειλημμένως ο παντογνώ-στης, άπεφάσισε να έκδικη-θής. Και προς τόν σκοπόν αό-τόν, άπέταθη σ' έναν μακρυ-τόν, άπείραστη δικηγόρο, νόν του συγγενή δικηγόρο, στόν όποιο άνεκρίνωσε τά νέα που εξέγγειλε ο έχθρός του.

— Τό λοιπόν, που λέτε, είχε ήη ο κύριος Μενέλαος, ο Ιταλός, παίρνοντας την Άλβανία κάνει σύνορα με τόν Γαλιανέζο. Τό ό-ποιον άξων επί δέων...

Δεν τόν είχε χωνέσει αυτό ο έχ-θρός τού κυρίου Μενέλαου. Από θόλης τού κυρίου Μενέλαου, κάπου θυμόταν πώς ή Άλβανία δεν είχε «καμιά παρτίδα» με την Άλβανία. Ο συγγενής του στόν όποϊον κνέμινε τήν έπε-σάν τόν πρηνίμα και τούδειξε βαιώσε τόν καλόν.

— Όποτε έδω είπε;

— Φδω!

Και μäs γοροδείχται όλος ο θεομπαλχτής. Ντροπή δεν είναι;

Ντροπή ήταν. Και τόν ίδιο θρά-δυ τήν έξέπλυναν με τρόπον ή-ρωϊκόν, μέσα εις τόν άντρον της «Ανεσως», ο Κωνσταντίνος Π. και οί φίλοι του. Έτσι ο κ. Μενέλαος καθρέθη όριστικώς.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας

Παράξενοι γάμοι

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ... ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΝ

ΠΡΟ ολίγων εβδομάδων έτε-
λέσθηκαν σ' ένα άγγλικό γω-
ριουδάκι οι γάμοι δυο εξαί-
ρετικά άνόμων τύπων: του
πάστορος Χιούλετ Τζόνσον, πρω-
θιερέως του καθεδρικού γασού του
Καντέρμπουρι, έτών 64, και τής...
ήθοποιου Νοέλ "Έντουαρτς, έτών
42. Το πιο παράξενο είναι ότι ή
γνωριμία των δυο νεονύμφων έλα-
βε χώραν υπό μυθιστορηματικής
συνθήκας.

Η Νοέλ "Έντουαρτς, μιά χαριτω-
μένη ήθοποιός τής Γκλασκώβης, εί-
χε καταταχθί ως έθελούτης σ' ένα
σώμα του άγγλικού "Ερυθρού Σταυ-
ρού που εστάλη στην "Ισπανία κα-
τά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο.
Έξ άλλου, ο πρωθυερέως Τζόνσον
άπετέλεσε μέλος μιάς διεθνούς άνα-
κριτικής επιτροπής επί των συνθη-
κών του εμφύλιου πολέμου. Μιά μέ-
ρα, στην Βαρκελώνη, κατά την δι-
άρκεια μιάς αεροπορικής επίδρο-
μης, ο πάστορ και ή ήθοποιός συ-
ναντήθηκαν σ' ένα ύπογειο άντιαε-
ροπορικό καταφύγιο! Γνωρίσθηκαν,
και ενώ έξω τα άεροπλάνα έσπεο-
ναν τον θάνατο, οι δυο άνόμοι
"Άγγλοι άντήλασαν τα πρώτα
λόγια του έρωτος.

Και έτσι, όπως στα παραμύθια,
υόλις τελείωσε επί τέλους ο εμφύ-
λιος πόλεμος, οι δυο έρωτευμένοι έ-
τέλεσαν τους γάμους των, υπό τας
εϋλογίας του άδελφού τής νύφης, ο
όποιος είναι επίσης πάστορ.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έκείνοι όμως που ένουν το ρεκόρ
των παράξενων γάμων είναι οι "Α-
μερικανοί. Κά είδαμε έκεί τους ίε-
ρείς να παντρεύουν ζύγη επάνω σε
ποδήλατα, στα κεραμείδια, στα βάρη
των δρυείων, σε άτμακάτους, στα
λουτρά ή στον άέρα, μέσα σε άερο-
πλάνα.

Ο γάμος στίς φυλακές είναι κάτι
τό συνηθισμένο:
Έκείνοι όμως που ύπηρε έασυνή-
θιστο, ήσαν οι γάμοι ενός νεαρού
"Αγγλου κακοποιού με την κόρη
"Αγγλου κακοποιού που τον συνέλα-
του... άστυνομικού αυτό, αντί να
βεί το ζεύγος μάλιστα αυτό, άντί να
άναλλάξη δακτυλίδια, έπέμεινε να
αποφορή κατά την διάρκεια τής τελε-
τής χειροπέδες με το άριστερό του
γαμβρό.

Σπουδαίος, όπως είπαμε, συμβο-
λισμός, και με έννοια πολύ ευρύτε-
ρη από την προσωρινή παρουσία
των νεονύμφων στίς φυλακές!

Εξαιρετικό ένδιαφέρον έκίνησε
πρό καιρού ένας γάμος γυμνιστών
στο Λος-Άντζελες. Το παράξενο
είναι ότι επί πολλόν καιρό, οι υνη-
είναι δεν κατόρθωναν να βρούν
στηρες πάστορα να τους παντρέ-
γυμνιστή πάστορα να τους παντρέ-
ψή, ενώ έξ άλλου ή είσοδος μί γυ-
μνιστών άπαγορεύεται αύστηρώς
στά κέντρα των. Επί τέλους έπήλθε
κάποιος συμβιβασμός των διόταμέ-
νων άπόψεων, και βρέθηκε ένας ίε-
ρων άπόψεων, και βρέθηκε ένας ίε-

ρωμένος ο οποίος δέχθηκε να τελέ-
ση το μυστήριο, φορώντας ένα μα-
γιώ του λουτρού. Οι νεόνυμφοι, οι
μάρτυρες και οι προσκεκλημένοι
παρουσιάσθηκαν φυσικά με την ένδυ-
μασία των πρωτοπλάστων.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Έντύπωση έκαμε πρό μηνών και
ο γάμος του Γάλλου ύπουργού τής
"Αεροπορίας Γκυ λά Σάμπρ με
μιά νεαρά δικηγόρο: ο γάμος έγι-
νε σ' ένα μικρό εκκλησάκι τής Βρε-
τάνης τό... μεσονύκτιο.

Μιά άμπλουτη "Αγγλίδα θέλησε
να τον μιμηθί και μάλιστα κατά
τρόπο πιο πρωτότυπο. Η μίς Παμέ-
λα Φύλλιμορ, τής οποίας ή προίκα
είναι από τις σπουδαιότερες τής Με-
γάλης Βρετανίας, είχε πεντακόσι-
ους προσκεκλημένους στο γάμο της.
Την προτεραία όμως τής τελετής οι
προσκεκλημένοι έλαβαν μιά είδο-
ποίηση ότι ο γάμος είχε ματαιωθί.
Χαιρογέλασαν, αλλά δεν παραξενεύ-
θηκαν και πολύ, γιατί έκαστομυ-
τρίτη φορά που ή νεαρή έκαστομυ-
ρούχος χαλούσε τους άρραβώνες
της. Αυτή τη φορά όμως γελάστη-
καν. Γιατί ή Παμέλα, έτέλεσε πρα-
γματικά τους γάμους της ακριβώς
τά μεσάνυχτα, και προσκάλεσε ως
τον μόνον υάρτυρα τους δυο πρώην
άρραβωνιαστικούς της! Την άλλη
μέρα έδήλωσε στους άπορούντας
δημοσιογράφους:

"Όταν έμαθα τους γάμους του
Γάλλου ύπουργού, σκέφθηκα ότι
πράγματι ή πιο κατάλληλη ώρα ή-
ταν το μεσονύκτιο. Δεν θέλησα ό-
μως να υποβάλω τους προσκεκλη-
μους μου σε ξενύχτι. Γι' αυτό με-
τένισα τους στο άθωο αυτό κόλπο.
Έλπίζω να μη μου θυμώσουν, αφού
τόκωνα για να τους εξασφαλίσω
μιά ήσυχη νύχτα..

ΕΝΑΣ ΕΞΩΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Το προνόμιο όμως των παράξε-
νων γάμων δεν τήνουν οι "Αμερικα-
νοί κι' οι Εύρωπαίοι: πρό μηνός, ο
μαγαραγιάς τής "Ινδούρης παν-
τρεύτηκε μιά "Αμερικανίδα χορεύ-
τρια κατά τρόπον μυθιστορηματι-
κό.

Συνήντησε για πρώτη φορά την
γορεύτρια αυτή στην Καλλιφορνια.
Τής έξεδήλωσε άμέσως τα πιο θερ-
μά αισθήματα, έκείνη όμως τα άπέ-
κρουσε. Την προσέκαλε στο βασι-
λειό του, μα εκείνη έπέμεινε στην
άρνησή της.

Τότε σκέφθηκε ένα κόλπο: ύπέ-
γραψε με τον υανάτζερ του θιάσου
στον οποίο εργαζόταν ή χορεύτρια
ένα πολυτεές συμβόλαιο, για να
δώση ο θιάσος αυτός παραστάσεις
στην "Ινδούρη. "Ετσι ή μίς Λύγιο
άναγκάστηκε να ταξιδέψη στην πα-
τρίδα του θιαμαστού της. "Εκεί ά-
ντελήθη ότι ο τόπος δεν ήταν άγρι-
ος όπως τον φανταζόταν.

Κι' έδήλωσε άπλοικά την πλάνη
της.

—Νόμιζα, είπα, ότι οι ύπηκοοί του
μαγαραγιά ήσαν... άνθρωποφάγοι!
Οι ύπηκοοί προσεβλήθησαν. "Ο
μαγαραγιάς όμως έπέμεινε.
Και στο τέλος έπέτυχε.

— 99 —

Θά κλείσωμε τώρα τη σελίδα μας
μ' έναν άμερικανικό γάμο.

Ο "Αρθούρ Γκράχαμ, υιός πολυ-
εκατομμυριούγου, ήταν άρραβωνια-
σμένος με μιά χορεύτρια του Μιο-
ζικ Χώλλ, την "Αννα Ντέβιντ. "Ο
πατέρας του έφερνε διαρκώς άντι-
ρήσεις και στο τέλος κατόρθωσε να
πέσει τον υιό του να διαλύει τους
άρραβώνες του και να παντρευθί
την κόρη του συνεταίρου του μίς

Δυο νεόνυμφοι του Λος-Άντζελες, εν-
θς άμέσως μετά την τελετή του γάμου
των, κάθονται σε μιά μαρμαρίνη έδρα,
που φημίζεται ότι... εξασφαλίζει την συ-
ζυγική εύτυχία!

Ντιάνα Κούπερ. "Ο γάμος ώρίσθη
κε για τα τέλη Μαρτίου, και άπει-
ροι προσκεκλημένοι συνωστίζοντο
στά πολυτελή σαλόνια ενός ούρανο-
ξύστου για να τιμήσουν την τελετή.
"Όταν όμως ο πάστορ ρώτησε τον
μελλονύμφο αν δέχεται ως σύζυγο
την μίς Ντιάνα Κούπερ, εκείνος ά-
πήνησε άρηκτική.

Φαντάζεσθε το σκάνδαλο που έ-
πηκολούθησε. Η νύφη, ακολουθου-
μένη από τον πατέρα και τους συγ-
γενείς της, έφυγε κατασυγισμένη.

Ο πρακτικός όμως γαμβρός δεν
ήθελε να γάση την εύκαιρία. Παρε-
κάλεσε τούς προσκεκλημένους να
περιμένουν λίγα λεπτά. "Επειτα ζή-
τησε στο τηλέφωνο την πρώτη ά-
ρραβωνιαστική του, την μίς Ντέ-
βιντ και την ρώτησε αν δεχόταν
να παντρευθί μαζί του άμέσως. "Ε-
κείνη δέχθηκε και έσπευσε μ' ένα
ταξί.

Κι' έτσι, οι πρακτικοί "Αμερικα-
νοί έμειναν ίκανοποιημένοι, πλάνη
της μίς Κούπερ, φυσικά.

Μιά εύθυμη ιστορία

Μέ κράτησε ο κ. Διευθυντής

του κ. Παν. Παπαδούκα

ΟΤΑΝ κανείς έχη κερδίση την
έμπιστοσύνη του προϊσταμέ-
νου του, μπορεί θαυμάσια να
έκμεταλλευθί αυτό το πλεο-
νέκτημα, για να κάνει κατάρχησι
τής έμπιστοσύνης που του έχει ή γυ-
ναίκα του. Αυτή τη μεγάλη, αλή-
θεια, άνακάλυψε, όπως και τόσοι
άλλοι συνάδελφοί του, και ο κ. Μέ-
νιος Ζαχαροκαλαμίδης, πατρεμέ-
νος έδω και τρία χρόνια, από τα ό-
ποια τα δύο τα πέρασε μέσα σε μιά
άτιμόσφαιρα ύποδειγματικής συζυ-
γικής πίστεως.

Αλλά κάθε πράγμα έχει τα όριά
του και ή συζυγική πίστις επίσης.
Και όσο κι' αν ήταν άμορφη και χα-
ριτωμένη γυναικα ή Λόλα, ο Μέ-
νιος άνακάλυψε, όπως και τόσοι άλ-
λοι συνάδελφοί του, ότι ή άμορφη
τής συζύγου δεν είναι κάτι που
μπορεί να συγκρατήση επ' άπειρον
έναν άντρα που νοιώθει άρκετές ψυ-
χικές άνησυχίες.

—Η άμορφη τής γυναικας μας,
έλεγε ο ίδιος στους φίλους του, σε
ώρες έμπιστευτικών έκμυστηρεύσε-
ων, μοιάζει με την ηλεκτρική στήλη
που έχουν όλα τα φαναράκια. Λάμ-
πει και φωτίζει όσο να σωθί ή δύ-
ναμις τής στήλης. "Επειτα από λίγον
καιρό όμως ή στήλη μένει, αλλά ή
ηλεκτρική δύναμις έχει χαθί. Και
τότε άναγκάζεται κανείς να ζητήση
ηλεκτρική δύναμη σε άλλες πηγές...
Κι' έτσι ο Μένιος άπόκτησε μιά
φιλενάδινα: Τη Λουλού.

Δεν ήθελε όμως να ύποψιασθί το
παράμικρο ή γυναικα του. Κι' έτσι
δή έπρεπε να δικαιολογή πάντως
τις πολύωρες νυκτερινές άπουσίες
του, εύρηκε ένα τρόπο κλασσικό,
όσο και άποτελεσματικό. Μετανει-
ρίζονταν για πρόσημα τον διευθυ-
νή τής εταιρίας «ΑΡΜΕΓΑ» — («εί-
σαγωγή — έξαγωγή») κ. "Ορέστη
Χοντρίδη, που τόχα τον κρατούσε
πολλές φορές άφωνα για να τελειώ-
σουν κάποιες έπείγουσες εργασίες
τής εταιρίας.

Και όταν, εύγυριζε κατά τις δύο,
τις τρεις, ή τις τέσσερις το πρωί ο
Μένιος στο σπίτι, κουρασμένος και
τσακισμένος, πάντα θεωρούσε άπα-
ραίτητο να καταραστή την τύχη
του:

—Τί ήθελα να κερδίσω την έμπι-
στοσύνη του προϊσταμένου μου; Τό-
σοι ύπάλληλοι έκεί μέσα, έμένα δι-
άλεξε να βασανίζη!

—Ποτέι να διαμαρτυρηθί! πα-
ρατηρούσε ή Λόλα. Έσύ θά πεθά-
νεις έτσι που πιά!

—Δεν μπορώ να το κάνω. "Επει-
τα, βλέπεις, περιμένω και προαγά-
γη...

Αυτή ή ιστορία διαρκούσε πολύ
καιρό. Πάντα, δύο, τρεις ή τέσσερις
φορές την εβδομάδα, ο Μένιος έ-
στελνε ένα έπείγον γραμματάκι στη

γυναικα του με αυτό το σύντομο
και στερεότυπο περιεχόμενο:

«Άγαπητή μου Λόλα,

Απόψε μη με περιμένεις. Είμαι ύ-
ποχρεωμένος να μείνω στην εταιρία
για να συνεργασθώ με τον κ. Χον-
τρίδη άρκετές ώρες. Φάε μόνη σου
και κοιμήσου.

Μένιος.

Κι' επειδή ή Λόλα ήταν γυναικα
τακτική, δεν πετούσε αυτά τα ση-
μειώματα. Τα έφύλαγε. Είχε συγ-
κεντρώσει ένα μάτσο άρκετά και θά
μπορούσε, αν τα έδενε σ' ένα βιβλι-
οδετίο, ν' άποκτήση έναν άρκετά

— Γιατί μου βασανίζετε τον άντρα μου;

δγκώδη τόμο. Η Λόλα όμως, σαν
πρακτική γυναικα που ήταν, σκε-
πτότανε να κάνει κάτι καλλίτερο:
Μόλις τα σημειώματα θά έφταναν
τον αριθμό 100, θά τάδινε σαν δώρο
στον άνδρα της και θά τούλεγε:

—Άγάπη μου, πά' τα να τάχης
πρόγευμα, για να μην κάνης τον κό-
πο να γράφης καινούργια!

Φεύγοντας από το σπίτι έκείνο το
μεσημέρι, ο Μένιος είχε ύποσχεθί
στη γυναικα του πως το βράδυ θά
πήγαιναν στο θέατρο. Αλλά ή Λου-
λού τον είδοποίησε άργότερα πως
έννοούσε το βράδυ να το περάσουν
μαζί. Κι' ενώ ή καυμένη ή Λόλα πε-
ρίμενε τον άντρα της, ήρθε ένα παι-
δι μ' ένα σημείωμα:

«Άγαπητή μου Λόλα,

Δυστυχώς δεν θά μπορέσουμε να
τάμε άπόψε στο θέατρο. Αυτός ο
παληάνθρωπος ο διευθυντής θά
με κρατήση άπόψε, για το κλείσιμο
των βιβλίων. "Επειδή μάλιστα ή
δουλειά είναι πολλή, φοβάμαι πως
θά ξημερώσουμε. "Ωστε, αν δεν έρ-
θω άπόψε, μην άνησυχήσης.

Μένιος.

Η Λόλα έγινε έξω φρενών. Δεν ή-
τανε μόνονα που αυτός ο παληάν-
θρωπος ο διευθυντής της στερούσε
τον άντρα της συστηματικά. Αλλά,
μ' αυτές τις ύπερφορές και τα ξενύ-
χτια, θά τής τον άφρώστανε κιό-
λας. Πόσο είχε άδυνατήσει τώρα τε-
λευταία ο καυμένος! Θά πήγαινε,
λοιπόν, να τον βοή ή ίδια, να του
κάνη τα παράπονά της και να του
τονίση αύστηρά πως ένας έρναζόμε-
νος άνθρωπος την ήμερα άνήκει στη
δουλειά του, αλλά το βράδυ στη
γυναικα του.

Και μ' αυτή την άπόφασι, στίς δ-
γτώμις, έμπαινε στο γραφείο τής
εταιρίας «ΑΡΜΕΓΑ». "Ο κλητήρας,
που ήτανε στην πόρτα τής διευθύν-
σεως, τής είπε πως ο κ. διευθυντής
ήταν μόνος του.

—Πες του σε παρακαλώ ότι θέ-
λει να τον ιδί ή κυρία Ζαχαροκα-
λαμίδη.

Και σε λίγο πέρασε μέσα. "Ο κ.
διευθυντής, ένας άληθινά χαριτωμέ-
νος σαραντάρης κύριος, γελαστός
και ύποχρεωτικώτατος, σηκώθηκε:

—Στάς διατάγας σας, κυρία μου.
Καθήστε.

—Κύριε διευθυντή, άρχισα ή Λόλα,
έργουαι να διαμαρτυρηθώ.

—Γιατί;

—Γιατί μου βασανίζετε τον άντρα
μου.

—Όχι δά...

—Τον κρατάτε σχεδόν κάθε βρά-
δυ ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα
κι' έπιστρέφει στο σπίτι πτώμα. Κι'
άπόψε θά τον κρατήσετε ως το
πρωί... Δεν είναι δουλειά αυτή! Το
καταλαβαίνετε, που είναι τώρα ο
άντρας μου;

Ο κ. διευθυντής έννόησε και χα-
μογέλασε:

—Ο άντρας σας έχει φύγει από
τις έξη... "Όπως φεύγει κάθε άπό-
γευμα, άλλως τε!

Η Λόλα άνοιξε διάπλατα τα μά-
τια της από την έκπληξι κι' έπεσε
σε μιά πολυθρόνα.

—Δεν τον κρατήσατε ποτέ για ύ-
περώρα; ψιθύρισε.

—Ποτέ, κυρία... Ποτέ! Λυπάμαι
πολύ, αλλά ο κύριος σύζυγός σας,
σας κοροϊεύει... "Ελπίζω να κατα-
λαβαίνετε πως έροδεύονται αυτές οι
άπίθανες ύπερφορές...

Η Λόλα ήταν φύσις έκδικητική.
Δεν συγχωρούσε να τής κάνουν κα-
κό.

(Συνέχεια στη σελίδα 47)

Ανοιξιάτικο ROMANTΣΟ

B'

ΠΑΡΑΜΑΤΙΚΑ, το «Χελιδονό-φαρο» ζύγωνε μιά απ' τις Λε-ούσες. Ο Γιαννούλης έδωσε διαταγή να πιάσουν σ' ένα λιμανάκι που φαινότανε, για να κάνουνε μπάνιο. «Αν και βρίσκοντουσαν μόλις στις άρχες του Μάη, η θάλασσα ήτανε χλιαρή κι' ο ήλιος έκαίγε δυνατά.

Αγκυροβολήσανε στο λιμανάκι. «Όλοι, γυναίκες κι' άντρες, έρισκόντουσαν σ'ε παραταξη στο κατάστρωμα με τα μαγιώ τους τα πολύχρωμα που δίνανε την έντοψη πώς έπάνω στα σανίδια του σωρό απερίγραπτα φανταχτερά φυτά. Η Τζόλλυ πήδηξε πρώτη ψηλά απ' το κατάστρωμα στα κύματα ανοίγοντας με το κορμί της που καρφώθηκε κάθετα στην επιφάνεια της θάλασσας, μιάν άφρισμένη τρύπα, που ξανάκλεισε άμέσως έπάνω απ' το μακροβούτι της. Η Νέλλη πήδηξε δεύτερη, με μιά κίνηση κομψή δλόκληρου του κορμιού της που τινάχτηκε με μιά δυνατή και καλά υπολογισμένη προσπάθεια. «Υστερ' από τις δυο γυναίκες, πήδηξε στη θάλασσα κι' όλοι οι άλλοι οι επιβάτες του «Χελιδονόφαρου» άντρες και γυναίκες. Τελευταία έμεινε να τηδήξει η Ντόρα, που λίγο πριν δρασκέλιση τη χαμηλή κουπαστή, ρώτησε το Γιαννούλη:

— Έσύ δέ θα κάνης μπάνιο;
— Ό νέος την κύτταξε μ' άπορία:
— Θές να βουτήξω με τα ρούχα μου στη θάλασσα;
— Άλήθεια, γιατί δέ φόρεσες το μαγιώ σου;
— Γιατί βρίσκω κουτό το μπαιν-μίζε.

— Γιατί;
— Γιατί είνε σχεδόν πάντα μιά επίδειξη κακών γυμνών σωμάτων που κολυμπούν άνυπόφορα Νομίζω πώς ο άνθρωπος πρέπει να επιδεικνύη ότι καλύτερο απ' τους άλλους: Να τραγουδάη μόνο άμα είνε ο Μίκου-ελ Φλέττα ή ο Τίνο Ρόσι να πυγμα-χί μόνο άμα είνε ο Τζόε Λούις, να παίξη βιολιό μόνον άμα είνε ο Μπρόνισλαβ Χούπερμαν, και να λανσά-ρη ιδιότροπες θεωρίες στα μαθημα-τικά μόνον άμα είνε ο «Αϊνστάιν. Έγώ ούτε τόσο καλό κολύμπι έέ-ρω, ούτε τόσο ωραίο σώμα έχω για να τα επιδείξω και τα δυό. Έπειδή, λοιπόν, δέν είμαι ούτε τσάμπιον του

κροουλ, ούτε «Αδωνις, μένω ντυμέ-νος στο κατάστρωμά μου.

— Η Ντόρα είχε πικαριστή αρκετά.
— Καλά, καθένας που κολυμπάει, είνε άπαραίτητο νάβαι τσάμπιον ή «Αδωνις;

— «Η άναιδής... της άποκρίθηκε. Νά, όπως αυτός, ο άκαλαίσθητος Ροδής, που επιμένει να επιδεικνύη τις γαϊδουρότριχες των ρομαντικών ποδιών του, στην άμμουδιά. Για κύτ-τα τον, και άηδίασε στο πρόσωπό του όλους τους άντρες των πέντε ή-πειρων.

— Η Ντόρα κύτταξε το Ροδή και γέ-λασε με κέφι.

— Σά να μ'ην έχης και πολύ άδικο είνε στο Γιαννούλη. Καί, μου φαίνε-ται σ' αλήθεια πώς μ' έπεισες. Δέ θα κάνω μπάνιο μαζί τους.

— Ο Γιαννούλης έάπλωσε σ'ε μιά πά-

Μιά πρωτοτυπη
έλληνική νουβέλλα
του κ.
Χρ. Κ. Χαιροπούλου

νην πολυθρόνα, ανάδοντας ενα τσι-γάρο.

— Δηλαδή, σ' έπεισα μόνο κατά το ήμισυ... της πέταξε μαζί με την πρώτη τολύπη του γαλάσιου καπνού.

— Πώς αυτό; ρώτησε η μικρούλα, πουχε ξαπλώσει σ'ε μιά δεύτερη σαιζ-λόγκ, δίπλα του, με την κιθάρα στα χέρια.

— Νά, σ' έπεισα να μ'ην επιδείξης τις άνυπαρκτες κολυμβητικές σου ι-κανότητες. Το κορμί σου όμως δέ σ' έπεισα να το κρύψης.

— Η Ντόρα τον κύτταξε περίεργα, με τα μάτια μισόκλειστα μέσα από τα θαρεία μεταξωτά κρόσια των έλευκάριδων της. Κι' ύστερα, αντί γι' άλλη άπάντηση, έβαλε το ένα της πόδι άπάνω σ' άλλο, κι' άρχισε με σιγαλή φωνή ένα άργό έγγλεζι-κο τραγούδι.

Καθώς είχε ξαπλώσει στην πολυ-θρόνα, η στερή μελαψή σάρκα της τεζάρριζε το μαγιώ στο στήθος, και στις λαγώνες, λές κι' ήθελε να ξε-

χειλίση έξω απ' το μάλλινο οφασμα. Κι' η φωνή της, μέσ' στο ζεστό πρω-ινό, είχε διακομάνσεις και τρεμου-λιάσματα γεμάτα ήδυπάθεια, σά να θγαίνανε απ' το πυρωμένο λαργύκι της Ντόρας σ' έναν άπερίγραπτο συνωτισμό, όλοι οι πόθοι που κά-νανε το γυμνό κορμί της να ριγί.

— Ο Γιαννούλης δέν την κύτταξε ου-τε μιά φορά: Μ'ε μισόκλειστα μάτια τέλειωσε το τσιγάρο του, κι' ύστερα, το πέταξε πάνω απ' την κουπαστή, και παρακολούθησε το τόξο του, ώπου κατέληξε στη θάλασσα. Το τραγούδι της Ντόρας ξεψύχησε άδο-ξα, κι' οι χορδές της κιθάρας της, ά-φίσανε μιά σβυσμένη συγχροή.

— Υστερα, η μελαχροινή μικρούλα, άφήνοντας δίπλα της την κιθάρα, σήκωσε τα δυό της χέρια και τάδε-σε πίσω απ' το κεφάλι της.

— «Όστε, λοιπόν, ψιθύρισε άργά, βρίσκεις ότι πρέπει να το κρύβω το κορμί μου;

— Ο Γιαννούλης την κύτταξε πετα-χτά.

— Δέν βρίσκω, δηλαδή, έντελώς πώς έχεις το χειρότερο γυναικείο σώμα του κόσμου... Το στήθος σου είνε μάλλον όρθό, το δεξιό περισσό-τερο, κοιλιά δέν έχεις ούτε γλου-τούς, τα πόδια σου όμως είνε άδύνα-τα στους μηρούς και δυσανάλογα παχειά στις κνήμες. Επίσης, σου χρειάζονται καμιά εκατόν πενήντα-ριά δράμια κρέας για να σχεδια-σθούν τα δυό κόκκαλα κάτω απ' το λαιμό σου... Κατά τα άλλα, τρώγε-σαι.

— Η Ντόρα πετάχτηκε όρθή, και τα μάτια της λάμπανε θυμωμένα. Χω-ρίς να πη τίποτε με γρήγορα θήμα-τα που κάνανε το σώμα της να τρε-μουλιάξη, έφθασε στην κουπαστή, τη δρασκέλισε, και βούτηξε στη θά-λασσα.

— Άλλη μιά που άπογοητεύτηκε πώς θα γίνη ιδιοκτήτρια του «Χελι-δονόφαρου» μονολόγησε ο Γιαννού-λης, τραβώντας μιά θαθεία ρουφη-ειά του τσιγάρου του.

Τώρα που ήτανε μόνος άπάνω στο γιωτ, ένοιωθε μιάν άπέραντη εύχα-ρίστηση να του πλημμυρίξη το στή-θος. Άλλοτε, παρακαλούσε νάχη δίπλα του κόσμο πολύ, άντρες και γυναίκες, και να σαχλαμαρίξη μαζί τους. Η μοναξιά νούιζε πώς ήτανε μιά κατάσταση βλακώδης που άρ-μοζε κυρίως στους ποιητές. Καί, να που τώρα, αυτή τη μοναξιά την πα-ρακαλούσε κι' αυτός, όχι βέβαια γιατί ήθελε να βρη μιά δύσκολη ρε-

μα, η γιατί ήθελε να συμπληρώση κανένα σονέτο, μά γιατί είχε θάλει πείσμα να εξακριβώση αυτό που του άπασχολούσε τελευταία όλη τη σκέ-ψη: Τα μαλλιά της Νέλλης ήτανε φυσικά πλατινέ, ή δούξαναρισμένα, και, σάν πραγματογνώμων εύσυνεί-δητος, η θύμησή του έφερνε στο μυ-αλό του τα περίεργα αυτά μαλλιά, που πλημμυρίζαν με τις έκτυφωτι-κές λάμψεις τους όλες και τις πιο σκοτεινές γωνίες του κρανίου του. Καί, ξαφνικά, ένοιωσε μέσ' στα θά-θη των ματιών του κάτι σάν άλλος όμοιο μ' αυτό που νοιώθουμε όταν κυττάζουμε για μιά στιγμή τον ή-λιο. Για να ξεκουράση το μυαλό του απ' την άνυπόφορη λάμψη, άνοιξε τα μάτια του. Μά πάλι τα ξανάκλεισε θαμνωμένος: Μπροστά του, άστρα-ποδολούσε στην πραγματικότητα η πλατινίνα των μαλλιών της Νέλλης.

— Έκείνη κάθησε δίπλα του, στην πάννη πολυθρόνα που καθότανε πριν από λίγο η Ντόρα.

— Γιατί κλείνεις τα μάτια σου; τον έρώτησε κρατώντας τη σκούφια της ποστάζε, και κουνώντας δεξιά κι' άριστερά τα μαλλιά της που σκορπούσανε δυνατούς φωσφορι-σμούς.

— Ο Γιαννούλης άποφάσισε να φανή άντρας, και ν' αντιμετώπιση τον κίν-δυνο, και με τη ψυχή και με τα μά-τια του. Έκλεισε λοιπόν την πρώτη, κι' άνοιξε τα δεύτερα.

— «Όχι, της άποκρίθηκε, μόνο που με θάμνωσα ο ήλιος... Ξέχασα τα μαύρα γυαλιά μου στο σακκάκι μου και θαρέθηκα να σηκωθώ. Τα βλέ-φαρα τα είχα πιο πρόχειρα, και τα μεταχειρίστηκα.

Γύρω στη Νέλλη, είχε σχηματιστή μιά μικρή λιμνούλα από θάλασσα, που έκανε το σανίδι, του καταστρώ-ματος να σκορπίξη μιάν έντονη μυ-ρουδιά πεύκου. Το μαγιώ της κολ-λούσε σφιχτά πάνω στις γραμμές της καθώς ήτανε μουσκεμένο, και παρουσίαζε τις λεπτομέρειες του κορμιού άνάγλυφες σάν τις γραμμές ενός αγάλματος από μαύρο μάρμα-ρο... γιατί μαύρο ήτανε το μαγιώ.

— Άθελά του, ο Γιαννούλης έκανε τη σκέψη πώς αν η Νέλλη τούχε κάνει την έρώτηση πριν από λίγο, αντί για τη Ντόρα, εκείνος θα βρίσκότανε στο ένοχλητικότατο δίλημμα ή να της πη ψέμματα, ή να της όμολογή-ση πώς τελειότερο κορμί δέν ήπηρε σ'όν κόσμο απ' το δικό της. Κι' αυ-τό ακριβώς, τον άνησύχησε άφάντα-στα.

— Γιατί βγήκες; τη ρώτησε ύστερ' από μιά μικρή σιγή.

— Βαρέθηκα... του άποκρίθηκε ά-πλά.

— Και πώς δέν ξαπλώσες στην άμ-μουδιά, για να κάνης ήλιοθεραπεία;

— Σ' είδα μόνάχο σου στο κατά-στρωμα και σκέφτηκα πώς κάνοντας ήλιοθεραπεία δίπλα σου, θα πετύχαι-να δυό ευχάριστα άποτελέσματα μα-ζί: πρώτο θα στέγνωνα, και δεύτε-ρο θα σου κρατούσα συντροφιά...

— Ο Γιαννούλης δέν κατάφερε να συγκρατήση ένα πείραγμα του.

— Το πρώτο θα το πετύχης... Όσο για το δεύτερο...

— Λές να μ'η σου είμαι ευχάριστη; Ό τόνος της ήταν ειρωνικός, σχε-δόν προκλητικός.

— Δέν θέλω να πω έντελώς αυτό... της άποκρίθηκε. Μά δέν έβρω κατά πόσο θα είν' ευχάριστο σ'ε σένα το να σικλαθώθης κοντά μου, ένω σ'ε παρακαλάνε τα κυματάκια της θά-λασσας κι' οι άντρες της άμμουδιάς.

— Ένοιωθε πώς γινότανε κοινότυπα

κι' αυτό τον ένοχλούσε. Η άπάντη-σής της, ήρθε να του υπερδέψη ακό-μα περισσότερο τις σκέψεις:

— Ξέρεις καλά, πώς προτιμώ έσέ-να, κι' απ' τα κύματα, κι' απ' τους άντρες...

— Η ιδέα πώς η Νέλλη έκτελούσε μιά σοφή κυκλωτική κίνηση γύρω απ' την καρδιά του, τον έκανε κυριο-λεκτικά έξω φρενών. Κι' ακόμα πε-ρισσότερο, τον έβγαζε από τα ρούχα του η ιδέα πώς αυτή η κυκλωτική κίνηση θα πετύχαινε στο τέλος. Έ-νοιωθε ακόμα, πώς ο συνθισμένος του σκεπτικισμός που περιέβαλε πιο δυνατός από χαλύβδινο θώρακα την καρδιά του, προστατευοντας την απ' όλες τις επιδρομές των γυναικών, χαλάρωνε τώρα άπότομα, για ν' ά-φίση ένα μικρό άνοιγμα. Κι' απ' το άνοιγμα αυτό, γλυστρούσε δλόκλη-ρη η Νέλλη, με το μαγιώ της που-σταζε.

— Άκουσε, της έπτε σοβαρά, έχω τη γνώμη πώς αυτή τη στιγμή ο Σπυρόπουλος κοντεύει να πνιγί με την ιδέα ότι σ'ε γάνει. Ο Σπυρό-πουλος ήτανε, πραγματικά, το επί-σημο φλέρι της Νέλλης. Κομψός, τριανταπεντάρης, με μονόκλ ακόμα και στη θάλασσα—ίσως για να κάνη το σόμπ και στις τσοχτρες— με χαρακτήρα δούθυμο και καρδιά ευ-φλεκτή, δέν έκρυβε πώς η Νέλλη τον συγκινούσε έξαιρετικά. Ήτανε μάλ-λον προελεύσεως ύπόπτου. Γι' αυτό ά-κριδώς η Νέλλη τον χρησιμοποιούσε μόνο σάν αλθηματικό κατακάθι, της καρδιάς της.

— Ο Σπυρόπουλος είν' έρωτευμέ-νος μαζί μου, άποκρίθηκε σ'όν Γιαν-νούλη. Έγώ όμως, δέν είμαι καθό-λου έρωτευμένη μαζί του.

— Ο Γιαννούλης άγανάκτησε φοδε-ρά, νοιώθοντας την καρδιά του να χοροπηδάη μέσ' στο στήθος του.

— Καί, δέν είν' έρωτευμένη ούτε με κανέναν άλλον...

— Πράγμα βλακώδες: Η φωνή του τρεμουλιάζε προφέροντας αυτά τα άπλούστατα λόγια. Η Νέλλη τον κύτταζε κλεφτά με την άκρη του μα-τιού της. Ύστερα του άποκρίθηκε:

— Ίσως...

— Κι' αυτό του ξεχείλισε το ποτήρι της άνανάχτης του: Η δική της ή φωνή δέν έτρεπε καθόλου.

— Έκείνη τη στιγμή στάθηκε μπρο-στά τους ένας τρίτος πούστης, κι' έτρεπε απ' το κρδο κι' απ' το θυμό.

— Ήταν ο Σπυρόπουλος, που μόλις είχε βγί απ' τη θάλασσα.

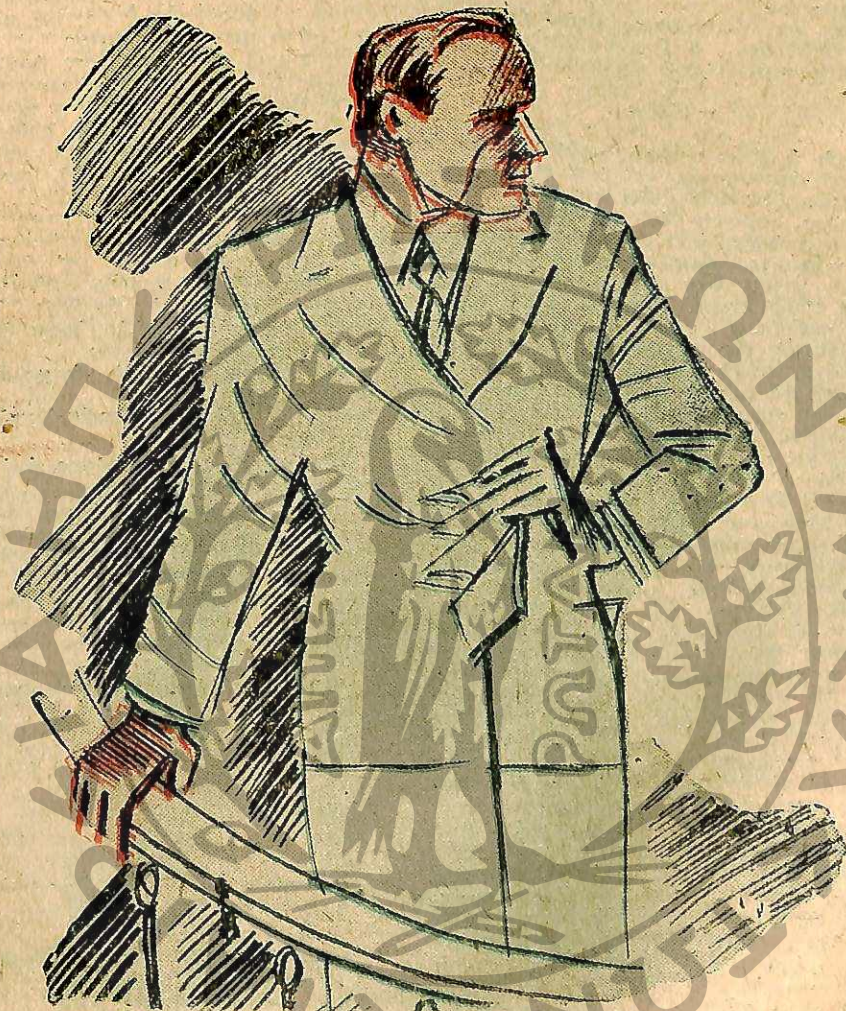
— Νομίζω πώς δέν ήτανε καθόλου ευγενικό να μ' άφίσης μόνάχο μέσ' στη θάλασσα... φώναξε στη Νέλλη.

— Ο Γιαννούλης ένοιωσε ένα κύμα θυμού να του πλημμυρίξη μ' αίμα το πρόσωπο, στην προσβλητική ιδέα πώς κι' η δική του ή φωνή, τρέμον-τας πριν από λίγο, είχε κατά τι έξο-μοιωθί με τη φωνή του Σπυρόπου-λου.

— Πέτρο, είσαι βλάκας, του άποκρί-θηκε ήσυχα η Νέλλη.

— Μπορείς να μου εξηγήσης το γιατί;

— Γιατί, αν επιμένης να θυμώνης έπειδή σ' άφησα μόνάχο σου στη θά-λασσα, αυτό σημαίνει ή πώς δέν ξέ-ρεις κολύμπι, ή πώς με θεωρείς έμέ-

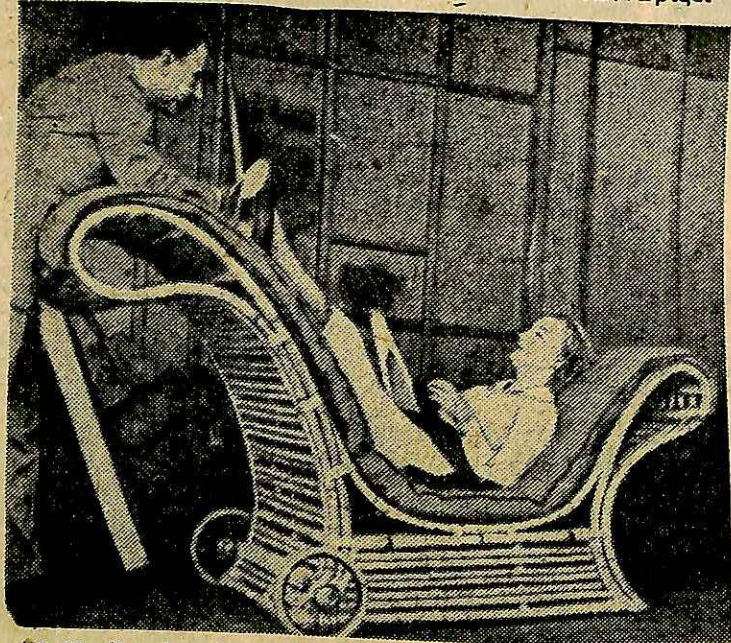

— Ο Γιαννούλης πετάχτηκε απ' τη πολυθρόνα του όρθιος...

διδάσκοντας τους ρόλους του, παρακολούθωντας τις πρόβες του. Όταν ο Κλάρκ παντρεύτηκε, ήταν 22 χρόνων. Στάς 29 του χρόνια πήρε διαζύγιο, για να ξαναπαντρευτεί με την Ρέα Λάγκυαμ, ποῦταν κι' αὐτὴ ζωντοχήρα καὶ πολὺ μεγαλύτερή του!

Στὴν ἀρχή, τὰ πράγματα πῆγαν καλὰ. Ἄν ἡ Ντὺλλον ἐμόρφωσε καλλιτεχνικὰ τὸν Κλάρκ, ἡ Λάγκυαμ τὸν ἔκαμε κοσμικὸ κύριο, καὶ τὸν ἔμπασε στὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια. Γιατὶ ἡ Ρέα ἐλάτρευε τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, καὶ τὶς κοσμικὲς ἐπισκέψεις.

Τὸ 1932, ὁ Κλάρκ γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Καρόλ Λομπάρ, κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὴν ὁποία ἔπαιζαν καὶ οἱ δύο. Ὅπως κι' αὐτός, ἡ Καρόλ ἦταν παντρεμένη καὶ φαινόταν ἀπολύτως εὐτυχισμένη.

Ἡ Καρόλ ἀγαπᾷ τὶς πολὺ φωτότυπες στάσεις: «Τίποτε δὲν με ἐκκουράζει περισσότερο ἀπ' τὸ νὰ ἔχω τὰ πόδια στὸν ἄέρα» δηλώνει σ' ἓναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφου.

Ἐπὶ τέσσερα χρόνια δὲν ὑπῆρξαν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο παρά εὐχάριστοι σύντροφοι.

Τὸ 1936 ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ Καρόλ καὶ ὁ Κλάρκ ἦσαν ἀπλῶς φίλοι. Ὁ Κολόμπο εἶχε πεθάνει. Ἡ Ζωζεφίνα Ντὺλλον εἶχε ἀποσυρθεὶ στὰ κτήματά της. Ἡ Ρέα θρυσκόταν στὴν Νέα Ὀρλεάνη.

Ἐνα θράδυ ποῦ ὁ Κλάρκ καὶ ἡ Καρόλ συναντήθηκαν σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση, ἔνοιωσαν κι' οἱ δύο κατὰ παράξενο Σὰν νὰ γνωρίζονταν ὡς νὰ εἴχανε περᾶσει τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα ἡ Καρόλ τοῦ ἔστειλε ἓνα δῶρο: ἓνα παλὸ αὐτοκίνητο Φόρντ, ἀπ' τὰ πιὸ παλὰ μοντέλα, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ κάμει ἑκατὸ μέτρα χωρὶς νὰ... βγάλῃ καπνοὺς τὸ ραδιότηρ.

Ὁ Κλάρκ ἔμεινε ὥστόσο ἐνθουσιασμένος, καὶ γιὰ νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ κομπλιμέντο, προσεφέρθη νὰ πάρῃ τὴν Καρόλ στὸ προϊστορικὸ αὐτὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὴν βγάλῃ περίπατο! Πράγματι διέσχισαν ἔτσι τοὺς κεντρικώτερους δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ καὶ κατέληξαν στὸ «Τροκαντε-

ρό», τὸ πιὸ σικεστωρῶν. Αὐτὴ ὁπῆρε ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισις τοῦ ζεύγους. Τὸ θράδυ, ὅλο τὸ Χόλλυγουντ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τους.

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε. Κατὰ τὰ τρία αὐτὰ χρόνια, παρὰ τὶς παρακλήσεις τοῦ συζύγου της, ἡ Κα Γκέιμπλ ἀρνήθηκε ἐπιμόνως νὰ τοῦ δώσῃ τὸ διαζύγιο. Μὲ τὸ γλυκὸ, μὲ τὸν θυμὸ—κι' ὁ Θεὸς ξέρει πόσο τρομερὸς εἶναι ὁ Κλάρκ ὅταν θυμῶνῃ—μὲ τὶς ἀπειλές, μὲ τὶς ὑποσχέσεις, δὲν κατάρθωσε τίποτα.

Τέλος, ἐξαγριωμένος ὁ Γκέιμπλ, παντρεύτηκε τὴν Καρόλ, χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ κινδυνεύῃ νὰ καταδικασθῇ ὡς διγαμος. Γιατὶ ὁ γάμος ἔγινε στὸ Μεξικὸ, ὁ δὲ ἀμερικανικὸς νόμος δὲν ἀναγνωρίζει τὶς ἐνώσεις ποὺ λαμβάνουν χώρα σ' ἐκείνη τὴν χώρα. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς, κι' ἡ Κα Γκέιμπλ ἄλλαξε στάση: ἐδήλωσε ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ δώσῃ στὸν ἄντρα της τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶχε ὁραθεῖ, ἄγαποῦσε κανέναν ἄλλο; Κανείς δὲν τὸ ξέρει. Ὅπως δὲν ἔχει, ὁ Κλάρκ ποτε ὁ Κλάρκ καὶ ἡ Καρόλ τρέλλοι ἀπὸ τὴν χαρὰ, μπόρεσαν νὰ ἐνωθοῦν καὶ ἐπισήμως.

«Τώρα εἶναι ποῦ θὰ χωρίσουν», λένε οἱ κακὲς γλώσσες. Γιατὶ ἐκεῖ στὸ Χόλλυγουντ οἱ γάμοι δὲν διαρκοῦν. Μὰ ὁ Κλάρκ ὀρκίζεται ὅτι δὲν θ' ἀπαήσῃ ποτὲ ἄλλη γυναίκα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Καρόλ. Κι' ἡ Λομπάρ, παρὰ τὴν ταραχώδη ἐπιφάνειά της ζωῆς, ζῇ ὥστόσο μιὰ ζωὴ σοβαρὴ καὶ νοικοκυρικῆς. Ἐξ ἄλλου, ἰσχυρίζεται ὅτι κατέχει ἓναν θαυματουργὸ δεκάλογον τὸν ὁποῖο ἀκολουθεῖ πιστὰ καὶ ποῦ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξασφαλίσῃ σὲ κάθε γυναίκα τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της.

Ἰδοὺ τον:

1ο Νὰ εἰσθε πάντα εὐλικρινής.—2ο Νὰ μὴν ὑπερηφανεύεσθε ποτέ.—3ο Νὰ ὑπακούετε στοὺς προϊσταμένους τῆς ἐργασίας σας.—4ο Νὰ δέχεσθε τὴν κριτικὴν τῶν ἔργων σας.—5ο Νὰ μὴν ἀποκαλύπτετε στοὺς ἐξέτους τὴν ἰδιωτικὴν σας ζωή.—6ο Νὰ ἐργάζεσθε, καὶ ν' ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασίαν σας.—7ο Νὰ μὴν ἀφήνετε στὸν ἄνδρα ὅλα τὰ οικονομικὰ θέματα.—8ο Νὰ ἔχετε συνέχειαν στὶς ιδέες σας.—9ο Νὰ μὴν ὑποτιμᾶτε τὸ χιούμορ.—10ο Νὰ εἰσθε πρὸ παντὸς «γυναίκα» ἢ νὰ ἀποφεύγετε νὰ ἀνδροφέρνητε.

Δύο ἱστορίες πρωθυπουργῶν

ΤΟ INTERVIEW

Κάποτε ὁ Μουσσολίνι ἐπεριμένε στὴν μεγάλη, αἰθουσὰ τοῦ Παλάτσο Γκίγκι μιὰ σημαίνουσα γαλλικὴ προσωπικότητα, ποῦ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τὴν Ρώμην. Στὴν αἰθουσὰ περιμέναν συγκεντρωμένοι καὶ ἀρκετοὶ Γάλλοι δημοσιογράφοι, ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὸν ἐπιφανῆ ξένο τοῦ κ. Μουσσολίνι.

Καθὼς ἡ προσωπικότης αὐτὴ, ἀργοῦσε, ὁ Ντοῦτσε ἔκοβε δόλτες ἐπάνω καὶ κάτω στὴν αἰθουσὰ ἐνῶ οἱ δημοσιογράφοι τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ βλέμμα.

Ἐξαφνὰ, ἐνῶς ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα μικρὸ interview μὲ τὸν Ἰταλὸ δικτάτορα. Ἀποσπᾶται λοιπὸν ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν συναδέλφων του καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν Μουσσολίνι τοῦ λέγει μὲ μιὰ θαθεῖα ὑπόκλιση:

— Ἐξοχώτατε, ὁ τάδε τῆς ἐφημερίδος δεῖνα...

Ὁ Ντοῦτσε διακόπτει τὶς δόλτες του, κυττάζει τὸν δημοσιογράφου καὶ κατόπιν μὲ ἓνα χαμόγελο, τοῦδωκε τὸ χέρι, αὐτὸ συνιστώμενος:

— Χαίρω πολὺ... Μουσσολίνι. Καὶ συνέχισε τὸν περίπατό του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ...

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες πέθανε στὴν Καμπέρα ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστραλίας Λάιονς. Ὁ ἀποθανὼν, εἶχε ἐκτὸς τῆς προεδρείας τῆς κυβερνήσεως καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῶν στρατιωτικῶν.

Διηγοῦνται λοιπὸν, αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες τὴν ἐξῆς χαριτωμένη ἱστορία ποῦ ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ δυσπόστατου Αὐστραλοῦ πολιτικοῦ.

Κάποτε, πρὸ μηνῶν, ὁ Λάιονς ὡς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, εἶχε κάτῃ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως. Συνταγματικῶτατος ἄνθρωπος, ὁ Λάιονς-ὑπουργὸς πῆρε τὴν πέννα καὶ ἔγραψε στὸν ἀρχηγὸ τῆς κυβερνήσεως Λάιονς—δηλ. στὸν ἑαυτὸ του!—ἓνα γράμμα ἀρχίζοντας ἔτσι:

Ἀγαπητέ μου πρόεδρε...

Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα τὸ διέβασε τὸ σφράγισε σ' ἓνα φάκελλο καὶ τὸ ἀφῆκε ἐπάνω στὸ πρωθυπουργικὸ τοῦ γραφεῖο. Μετὰ πέντε λεπτά παίρνει τὸν φάκελλο τὸν ἀνοίγει, διαβάσει τὸ γράμμα καὶ ξαναπαίρνει τὴν πέννα. Σὲ λίγο ἡ ἀπάντησις τοῦ πρωθυπουργοῦ Λάιονς πρὸς τὸν ὑπουργὸ Λάιονς ἦτο ἑτοιμὴ. Ἐγραψε ἡ ἀπάντησις:

Ἀγαπητέ μου ὑπουργέ τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατόπιν ἐπισταμένης μελέτης τῆς αἰτήσεώς σας, σὰς ἀνακινῶ μετὰ λύπης μου, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σας!...

Ζεῖ εὐδυνεῖ τοῦ δικαστηρίου Φιλότιμο

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ἮΤΑΝ ἓνας νέος. Καὶ μαζί του μιὰ νέα. Νύχτα ἦταν, φεγγάρι εἶχε, ζεῦγος ἦταν:

—Ταξί!...

Ἐβρυχήθη ἓνα ταξὶ καὶ ἐσταμάτησε μπροστὰ τους. Πρόθυμος ὁ σωφὸρ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τὸ ζεῦγος ἵποθετήθη:

—Τράβα!

—Ποῦ, παρακαλῶ;

—Στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Μήτσου. Ἐβρυχήθη πάλιν τὸ ταξὶ καὶ ἔσταμάτησε μπροστὰ στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Μήτσου. Ὁ νέος ἦταν πολὺ ἐρωτευμένος. Καὶ ὁ ἔρως εἶναι πολὺ γαλαντόμος. Μόλις κατέβηκε, λοιπὸν, ἀπ' τὸ ταξί, ἀπυθύνθη στὸν σωφὸρ:

—Θὰ περιμένῃς.

—Μάλιστα, κύριος.

—Ὡς ποῦ νὰ φάμε.

—Μάλιστα κύριος.

Ἐμπῆκε τὸ ζεῦγος στὴν ταβέρνα. Ἐδιάλεξε τραπέζακι, ἐκάθησε, παρήγγειλε φαγητό, κρασί, ὅλα τὰ σχετικά, ὅσα χρειάζεται ὁ ἔρως γιὰ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ὅπου σὲ μιᾶν στιγμὴν ἡ ἀγαθὴ καὶ συμπαθεὶς ἀτὴν νέα ἔκανε σκέψιν ἀτυχῆ:

—Χρυσέ μου.

—Λέγε χρυσή μου.

—Δὲν πρέπει νὰ φάῃ κι' ὁ καὶ μένος ὁ σωφὸρ;

—Ἄς φάῃ!

Ἐκλήθη τὸ γκαρσόνι, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν σωφὸρ νὰ πάρῃ κάτι. Καὶ τὸ γκαρσόνι εἰδοποίησε. Ἐν τάξει τὰ πρᾶγματα ἔως ἐδῶ. Καμμία ἀνωμαλία. Ἐφαγε τὸ ζεῦγος, ἤπια, κατεβρόχθισε μπαρμπουνία, μοσχάρικα καὶ τρυφερά λόγια, διέβροξε ὅλα μὲ ρετσίνα καὶ τέλος ἐζήτησε τὸν λογαριασμόν. Ὅπου ἦρθε τὸ γκαρσόνι κομίζων λογαριασμοὺν φοβερὸν:

—Τοσκόδες εἰκόσι.

—Τί;

—Δραχμέ!

—Εἶσαι καλά;

—Γιατὶ; Εἶναι καὶ τὰ μπαρμποῦνα τοῦ σωφὸρ, κύριε.

—Μπαρμποῦνια ἔφαγε

—Καὶ ἀρνάκι.

—Μπᾶ; μπᾶ;

—Λίγες γαρίδες καὶ μιὰ μερίδα ἀστακό μαγιονέζα.

—Μόνο;

—Κρασί καὶ τρία πορτοκάλια.

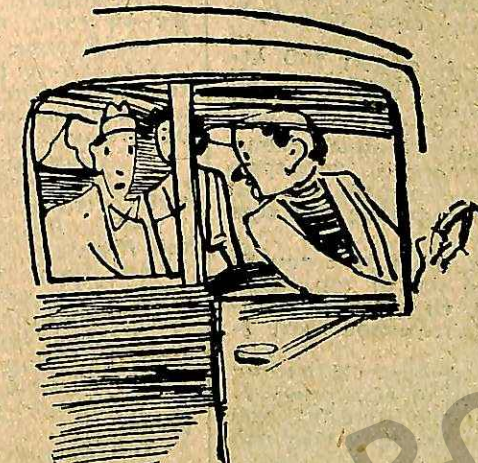
Ὁ νέος ἔγινε μαρμυρῶν. Ἐπῆρε μιὰ ματιά σὲ δὲν κατεβρόχθισε ὁ μακάριος αὐτὸς σωφὸρ καὶ ἐσηκώθησαν οἱ τρίνες τῆς κεφαλῆς του. Ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἥλυ μὲλιν εἶχαν φάει τὰ μισά. Ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι του, ἀλλὰ ἐντράπηκε, ἔεροκα, τάπια, καὶ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμιᾶν ποιούμενος, ἐπλήρωσε κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα νὰ πάρῃ τὸ ταξί.

Δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν ὀργὴν του καὶ ἐρωπιοκινδύνευσε μόνον μιᾶν ἐσώτησιν χαρακτηριστικὴν.

—Ἐφαγες;

—Κάτι τσιμπήσα...

—Τράβα λοιπόν...

— Στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ Μήτσου.

τῆς. Δὲν ἐνοχλεῖ κανένα. Ποῶς.

Ἐλα φροσδοῦλα. Πέρασε μέσα.

Ὁ νέος εὐρέθηκε πρὸ γεγονότος τετελεσμένου. Ἡ ἀποκληθεῖσα φροσδοῦλα ποῦ ἐστέκετο διστακτικὴ ἔως ἐκείνη τὴν στιγμὴν εἰς τὴν σκιά, ἐπλησίασε μὲ θάρρος, εἶπε στὸ ζεῦγος «καλησπέρα σας» καὶ ἔκαψε μπροστὰ. Ὁ σωφὸρ διτελεῖ ἐν εὐθυμῇ.

—Γιὰ ποῦ;

—Τράβα καὶ θὰ σοῦ πῶ!

—Ξέρεις τί λέω γὰρ κύριος;

—Τί συμβαίνει;

—Λέω, μιὰ βολὰ καὶ εἰμᾶστε δυὸ ζευγαράκια, νὰ κάνουμε μιὰ τσάρκα στὸ φαληράκι! Καὶ περὶ τοῦ ταξὶ εἶναι δικό μου. Ἐννοία σου!

Ἡ συνέχεια ἦταν ἀρκετὰ κωμικὴ καὶ τραγικὴ γιὰ τὸν κύριον ποῦ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ πέσῃ ἐπάνω στὴν περιέργον αὐτὸν τύπον:

—Ἦτανε μεθυσμένος;

—Στοῦπ!

—Δὲν τὸ κατάλαβες;

—Ὅχι.

—Λοιπόν;

—Ὅπωςδήποτε, ἐνῶ τοῦ εἶχα δώ-

σει τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ μου, αὐτὸς τραβοῦσε πρὸς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ. Ἐγὼ ἔξω φρενῶν. Τοῦ φωνάζω, ποῦ πᾶς; Στὸ Φάληρο, μοῦ

λέει. Γίνομαι ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ αὐτὸς ἐπιμένει, ἄ, ὅλα κι' ὅλα, τὸ φροσάκι διατάζει!... Μιὰ καὶ εἰμᾶστε παρέα, νὰ γλεντήσουμε παρέα. Ἐπειδὴ εἶχα τὴν ἡλιθίαν ἐμπνευσίαν νὰ τοῦ κάνω τὸ τραπέζι, ἤθελε κι' αὐτὸς σῶναι καὶ καλὰ νὰ μοῦ τὸ ξεπληρώσῃ. Καὶ δὲν τοῦ ἔλεγα, μοῦ ἀπαντοῦσε σουτ! Τὸ φροσάκι διατάζει! Κι' ἐπειδὴ σὲ μιὰ στιγμὴν εἶχα γίνῃ ἔξω φρενῶν, ἐπῆρε τόσο θάρρος μαζί μου, χωρὶς νὰ τοῦ δῶσω ποτέ, ἐγύρισε καὶ μοῦπε πᾶψε τράγε!

—Τράγε;

—Ναί! Εἶδα τί εἶχα πάθει τότε καὶ τὸν ἄφησα νὰ μᾶς πάῃ στὸ Φάληρο. Ἐκεῖ εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία.

Προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ὁ σωφὸρ.

—Δὲν τὸ ἔκανα ἐπὶ κακοῦ.

—Τί θὰ πῇ αὐτό;

—Ἦθελα νὰ βγάλω τὴν ὑποχρέωσιν.

—Καὶ κρατοῦσες τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς βίας καὶ τὸν περιέφερες ὅπου ἤθελες ἐσὺ κι' ἐπῆρες καὶ τὴν ἐρωμένη σου στὸ βολάν κι' ἤσουν καὶ μεθυσμένος καὶ ὠδηγοῦσες ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας.

—Μπαρδόν.

—Λέγε...

—Λοιπὸν καὶ τίποτε δὲν ἔκανα μόνος μου. Αὐτὸς πλερώνει; Ὅχι. Αὐτὸς ἐπλήρωσε τὸ φαγητό. Ἄρα γὰρ ἐγὼ κι' ἐγὼ τὴν υποχρέωσιν νὰ τὸ ξεβγάλω. Δὲν κατεβήκαμε κι' ἀπὸ τὰ Γκράβα! Φιλότιμο! ἔχουμε. Ἐπιτρέπετε περικαλῶ τοῦτο; Μάλιστα καὶ εὐχαρίστως. Τὸ λοιπόν; Γιατὶ θυμῶνεις, κύριος; Μάλιστα καὶ εὐχαρίστως. Πῶς τὸ λοιπὸν μοῦ λέει ὕστερα γιατί; Μάλιστα καὶ εὐχαρίστως.

—Ἀρκετά...

—Μάλιστα.

—Κάθῃσε κάτω.

—Εὐχαρίστως.

Μικρὸ πρόστιμον τοῦ ἐπιβάλλεται.

Καὶ γυρνᾷ στὸν νέον:

—Ἐν τάξει, κύριος! Νὰ τὸ πλερώσωμε κι' αὐτό; Γιατὶ; Μάλιστα καὶ εὐχαρίστως. Φιλότιμο πρέπει νὰ γνῇ ὁ ἄνθρωπος...

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Α. Π. ΜΑΡΕΣΑΛ

ΕΚΕΙΝΟΣ

Ο ΖΑΝ ΛΟΥΙ ΓΚΡΕΒΙΕ έτράβηξε πίσω του νευριασμένους την πόρτα του γραφείου του και διευνύθηκε προς το άσσανσέρ.

Βιαζόταν να έρθει στο δρόμο, μακριά από τις πληκτικές φάτσες των διευθυντών της εταιρίας του όπου μένει τώρα χρόνια...

Αλλά άς είναι, καλλίτερα να μη το σκεφτόταν.

— Ήρθε η άνοιξη, κύριε Γκρεβιέ, έκανε ζωηρά το παιδί του άσσανσέρ.

— Μπα, κάνει κρύο ακόμα, αποκρίθηκε άφηρημένος ο Ζάν-Λουί ψάχνοντας συγχρόνως στην τσέπη του πανωφοριού του για να βρει τα τσιγάρα του.

— Στο περιβόλι μου στο Μπουργκ-λα-Ρέν... έξακολουθούσε ο μικρός.

Αλλά ο Ζάν-Λουί δεν τον άκουγε πιά.

Το άσσανσέρ είχε φτάσει στο ισόγειο. Ο Ζάν-Λουί πετάχτηκε έξω και σε λίγο ήταν άνάμεσα στο πολυθρόνο πλήθος που πλημμύριζε εκείνη την ώρα τους δρόμους.

Προχωρώντας θιαστικά έφτασε στη στάση του λεωφορείου του. Επερίμενε κάμψη ώρα. Επιτέλους έβλεπε κάποιον που δεν ήταν γεμάτο κόσμο. Άνέθηκε και κάθισε κοντά στο παράθυρο. Καθώς κύταζε έξω σκεφτόταν: Τι γρουσουζιά μέρα. Θεέ μου! Το πρωί έκαψε το σακκάκι του με το τσιγάρο του. Ύστερα τούφεραν το λογαριασμό του γκαζ, έφτασε στο γραφείο του μ'ένος τετάρτου καθυστέρησης, ή δακτυλογράφος του είχε γρίπη, ένας πελάτης...

Α! Τι γελοίο άνθρωπος άλήθεια... τα μάτια του ήταν άνοιξη, τα χέρια του έτρεμαν, ή πλάτη του ήταν κυρτωμένη... ήρθε να άσφαλιστή και τη στιγμή ακριβώς που έπρόκειτο να υπογράψει μετάνιωσε και έστριψε.

Και έπειτα ήταν και κάτι άλλο ακόμα. Η στάσις της Σουζάν έκείνο το πρωί. Είχε κάτι το έξαιρετικό επάνω της, έτσι, σαν νατάν θυμωμένη, την ώρα που του σέρβιρε τον καφέ του και που τον φίλησε πριν πάη στο γραφείο του.

Ο Ζάν-Λουί έκύτταζε τις ρεκλάμες ενός κινηματογράφου. Τι κουτό χαμόγελο που είχε αυτή ή στάρ... Και έκεινός ο νέος;... "Αν ήταν δυνατό να ναι γόνος ποτέ..."

Στην στάση Μαντελέν το λεωφορείο καθυστέρουσε λίγο. Περνούσαν κάτι παιδιά με πελώριες ρεκλάμες κρεμασμένες στις πλάτες τους.

Από σήμερα 3 Άπριλίου, στο Ίπποδρόμιο Ρινγκάνο το ζεύγος Ρόλλε... κλπ, κλπ.

3 Άπριλίου ή ημερομηνία αυτή του θύμιζε κάτι το Ζάν. Άλήθεια, τί μέρα ήταν σήμερα, 3 Άπριλίου; Α, ναι... διάβλε... ήταν ή επέτειος των γάμων του σήμερα. Δέκα χρόνια από τότε που είχε παντρευτή τη Σουζάν.

Σηκώθηκε απότομα, βγήκε στη πλατφόρμα και χωρίς να περιμένη να σταματήσει το λεωφορείο πήδησε έξω.

Α... πώς μπόρεσε να ξεχάσει αυτή την ημερομηνία; Κατάλαβαινε τώρα γιατί είχε νεύρα το πρωί ή Σουζάν, γιατί τον φίλησε ψυχρά... Έπρεπε κάτι να κάνει για να σώσει την κατάσταση... Και άμέσως μάλιστα. Ένα δώρο. Ναι, ένα δώρο θα τάσισε όλα. Άλλά ήταν περασμένες επτά και τα μαγαζιά ήταν κλειστά.

Για λίγα λεπτά ο Ζάν-Λουί σκεφτόταν με άμνηχανία τί έπρεπε να κάνει. Α... τί αισθηματικές που είναι αυτές οι γυναίκες! Γιατί να μην βοηθήσει, να μη του το υπενθυμίσει με τρόπο ή Σουζάν. Τώρα ήταν άναγκασιμμένος να γυρίσει με χέρια άδειασα και να βρεθεί μπροστά σε κατεβασμένα μούτρα και μάτια κοκκινά από το κλάμμα.

Τί να κάνει; Άρχισε να κόβει βόλτες νευριασμένος. Κλειστά, όλα τα μαγαζιά. Κατάλειπτα!

Είπε ένα λαογραφικό.

Να μην πάη στην γλυκιά: Μά δχι, παρ'όλο πουτάν δική τους επέτειος του γάμου τους αυτή, πάντως, ένα

τέιο δώρο δεν ήταν διόλου σύμφωνο με την περιστάση. Νά, δεν ήταν διόλου ρωμαντικό...

Έξαφνα ή καρδιά του άρτισε να χτυπά δυνατά. Έκει κάτω, στο βάθος ενός δρόμου είδε ένα φαρμακείο.

Διευνύθηκε τρέχοντας προς τα εκεί. Δεν μπορεί κάτι θα έβρισκε εκεί. Κανένα άρωμα, καλλυντικά λουσιν' κάτι τελοσπάντων...

Μιά δεσποινιδούλα, με κάτασπρη μπλουζα και προσωπάκι γελαστό προχώρησε προς το μέρος του.

— Τι έπιθυμεί ο κύριος;

— Δεν ξέρω, δεσποινίς, κάτι που να μπορ ή να προσφερθ ή σε μιά κυρία.

— Κανένα άρωμα, αν θέλετε...

— Ναι, ναι, καλή ιδέα. Δόστε μου ένα άρωμα.

Η καρδιά του Ζάν-Λουί άρχισε να χτυπά δυνατά από τη χαρά. Είχε σωθ ή.

— Έχουμε άρώματα των 120 φράγκων το μπουκαλί.

Ο Ζάν-Λουί λογάρισε γρήγορ ή λεπτά είχε στη τσέπη του. Θα τάδινε όλα εν άνάγκη και θα πήγαινε με τα πόδια στο Ώτέιγ. Ήταν έτοιμος να κάνει το κάθε τι άρκει να απέφυγε τη σκηνή.

— Δείχτε μου ό,τι έχετε καλύτερο.

Η δεσποινιδούλα έβριξε μιά ματιά στις θιτρίνες της και έπειτα είπε.

— Νομίζω ό,τι βρήκα τί σας χρειάζεται, «Σελήνη του Μέλνις», του Γκιτρώ.

Και έτεινε στον Ζάν-Λουί ένα γαλάζιο κρυστάλλιν μπουκαλάκι μέσα σ' ένα βελούδινο κουτί.

— Θαυμάσια, τυλίχτε το!

«Σελήνη του Μέλνις» τί άνέλπιστη τύχη! Τι καλό, τέρο μπόρουμε να προσφέρ ή, τί πιό συμβολικό;

Δεν εύρισκε λόγια για να εκφράσει τη χαρά του.

Επλήρωσε, πήρε το πακετάκι του και βγήκε στο δρόμο.

Το έμειναν δώδεκα φράγκα, ίσα δηλ. που χρειαζόταν για να πάρη ταξί. Έφτασε σπίτι του.

Τα παράθυρα του τρίτου όρόφου ήταν σκοτεινά. Παράξενο, σκέφτηκε καθώς ανέβαινε τις σκάλες. Η Σουζάν δεν συνήθιζε να μένη στο πίσω δωμάτιο που βλέπει στην αύλη.

Ανοίξε την πόρτα του διαδρόμου, κι άναψε το φώς. Εάφνου κατάλαβε: ή Σουζάν έλειπε.

Στο τραπέζακι μπροστά βρήκε ένα σημείωμα.

«Άγαπούλα, ή Ζακελίν και ο Ροζέ ήρθαν και με πήραν. Φιλοξενούν ένα φίλο τους Έγγλέζο και έχουν κρατήσει θεωρείο στην Όπερα. Συγγνώμην. Σε φιλώ διαστικά άγαπούλα. Σουζάν».

ΕΚΕΙΝΗ

Η Σουζάν πλησίασε στο παράθυρο και είδε τον Ζάν-Λουί να άπομακρύνεται. Ναι, ήταν άσυγχώρητο, είχε ξεχάσει την επέτειο του γάμου τους. Δεν έπρεπε να περιμένη τίποτα πιά από αυτόν. Ένοιωσε εάφνου τον έαυτό της τόσο εγκαταλελειμμένο και τόσο δυστυχ ή.

Μιά όλόκληρη ζωή χωρίς χαρά χωρίς ελπίδα... Και δεν θάρχόταν ούτε για φαί και τί μεσημέρι!

Δέκα χρόνια που στο διάστημα τους αυτή είχε δάλει όλο τον ένθουσιασμό της, όλη της τη ποίηση για να όμορφινή τη κοινή τους ζωή.

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Κύταζε στον καθρέφτη τα καστανόξανθα μαλλιά της, τα κουρασμένα μάτια της. Της φάνηκαν τώρα λιγώτερο γαλάζια, λιγώτερο λαμπερά από άλλοτε και το ρόδινο χρώμα της πυτζάμας της ήταν ξεβαμμένο. Νά, να σε τί ώδηγοσύνη των τά χρόνια, ή έλλειψη έρωτος, ό άνδρικός εγωισμός.

Άμέσως όμως έπειτα, ένοιωσε ντροπή για την άδυναμία της. Το δωμάτιό της, τα λουλούδια, ή φύση έξω, ό όμορφος όλος, της φάνηκαν τόσο όμορφα!

Σκέφθηκε να πάρη ένα ζεστό μπάνιο.

Με χαρά βιθίστηκε μέσα στο άρωματισμένο νερό.

Δέκα χρόνια! Οι φούσκες του σαπουνιού χοροπηδοσαν και τότε γύρω της, καθώς σαπούνιζε τη πλάτη

της, Δέκα χρόνια. Ήταν νέα τότε, όρσοερή και όλη ζωή.

Το πάλλευκο φουστάνι της τη πρόσμενε άπλωμένο σε μιά καρέκλα και ό νυφικός της πέπλος άνω στο κρεβάτι.

Ο Ζάν-Λουί τηλεφωνούσε κάθε πέντε λεπτά. Την άπαούσε σαν εκείνο τον καιρό... Της το έδειχνε.

Και να τώρα! Δέκα χρόνια άργότερα έφυγε το πρωί χωρίς να την εύχηθ ή και γωρίς ούτε ένα λουλούδι να της προσφέρει.

ΕΚΕΙΝΟΙ

Ο Ζάν-Λουί ξαναδιάβασε το σημείωμα για δεύτερη φορά. Εύτυχώς που έγραφε άγαπούλα. Φαίνεται ό,τι δεν θάταν τόσο θυμωμένη όσο το είχε φοβηθ ή.

Ένοιωσε τον έαυτό του σά χαμένο την ώρα που κάθισε να φάη. Άλλά άποφάσισε να έπωφεληθ ή της μοναξιάς του και να διαβάσει τις έφημερίδες. Δυστυχώς όμως και τα νέα δεν ήσαν ενδιαφέροντα εκείνη την ήμερα.

«Άδιαφορία ή έκδίκησις» άναρωτιόταν ό Ζάν-Λουί. «Ό,τι και να συνέβηκε ήταν θλιβερό το σπίτι του χωρίς γυναίκα. Ποτέ δεν θα μπόρουμε να το φαντασθ ή πώς θα ήταν τόσο άδειο χωρίς την παρουσία της Σουζάν».

— Ώ! Άν εναγύριζε εκείνη τη στιγμή!

Θα την ύποδεχόταν μ' ένα γλυκό χαμόγελο τα ποτήρια θα ήσαν γεμάτα, και θα της πρόσφερε το βελούδινο κουτάκι παίρνοντάς την στην άγκαλιά του.

Τα μεσάνυχτα ό Ζάν-Λουί άποφάσισε να ξαπλώσει.

Άκουσε να χτυπά μισή και ύστερα μιά.

Νύσταζε τρομερά.

Τη μιάνισή κάθισε όλότελα άπνους στο κρεβάτι του. Εφόρσε τις παντοφλές του και πήγε και φύλαξε τη σαμπάνια στο μπουφ ή και έκρυψε το κουτάκι κάτω από το προσκέφαλο πουτάν πλάι στο δικό του.

Επί τέλους, άκουσε ένα αυτόκίνητο να φρενάρη έξω από το σπίτι. Με το αύτι τετωμένο παρακολουθούσε τους διαφόρους θορύβους. Το άνοιγμα της πόρτας, το άσσανσέρ, την πόρτα που κλείνει.

Ο Ζάν-Λουί άναψε την έπιτραπέζια λάμπα του και κύταζε από το άνοιγμα της πόρτας τη Σουζάν που φεγγόλοουσε όλόκληρη.

— Άγαπούλα, το φάναξε, θα φοβήθηκες μήπως δεν έρθω, ή; Σκέψου, πήγαμε στην Όπερα και ύστερα με κουβάλησαν με τη βία στο Μαξίμ.

Η Σουζάν μιλούσε ζωηρά και ξένοιαστα και μέσα της, συγχαιρόταν τον έαυτό της για την ήθοποιά της.

Έπρεπε να το παίξ ή καλά το παιγνίδι.

Μιά μέρα, άνοότερα, θα του τάλεγε όλα.

Και τότε θα θαύμαζε και αυτός τον ήρωισμό της.

Την ώρα που ή Σουζάν γύρισε για να κλείσει την πόρτα ό Ζάν-Λουί πήρε το πακετάκι με το άρωμα και τόκρυψε κάτω από το δικό του προσκέφαλο.

Τί θάλακας που ήταν. Τις πιστεύει κανείς πάντα τις γυναίκες τρυφερές ευαίσθητες ενώ στην πραγματικότητα όμωσ είναι τέρατα εγωισμού όλες τους!

Η Σουζάν διέκοψε πρώτη τη σιγή.

— Τι έκρυψες αυτό;

— Έγώ; Τίποτα. Ένα μικρό μπουκαλάκι άρωμα.

Η Σουζάν ένοιωσε την καρδιά της να πλημμυρίζει χαρά.

— Άρωμα, άγαπούλα; Για ποιόν;

— Για κανέναν. Δεν ξέρω. Μοι τάφερε ένας συνάδελφος. Είναι δείγμα.

Η Σουζάν πήρε το πακέτο στα χέρια της.

— Τι έκπληξις! Είμαι πολύ εύχαρηστημένη, άναπούλα!

Η φωνή της ήταν γεμάτη φυσικότητα.

«Δεν μαντεύει τίποτα, δεν καταλαβαίνει!» σκέφτηκε ό Ζάν-Λουί.

— Τι άρωμα είναι αυτό! Έξακολούθησε ή Σουζάν άτάραχη πάντα.

— Νομίζω πως θάταν γελοίο, έκανε ό Ζάν-Λουί νευριασμένος για καλά αυτή τη φορά. Κι' έλλάζοντας πλευρά έξακολούθησε ενώ συγχρόνως χασμουριόταν.

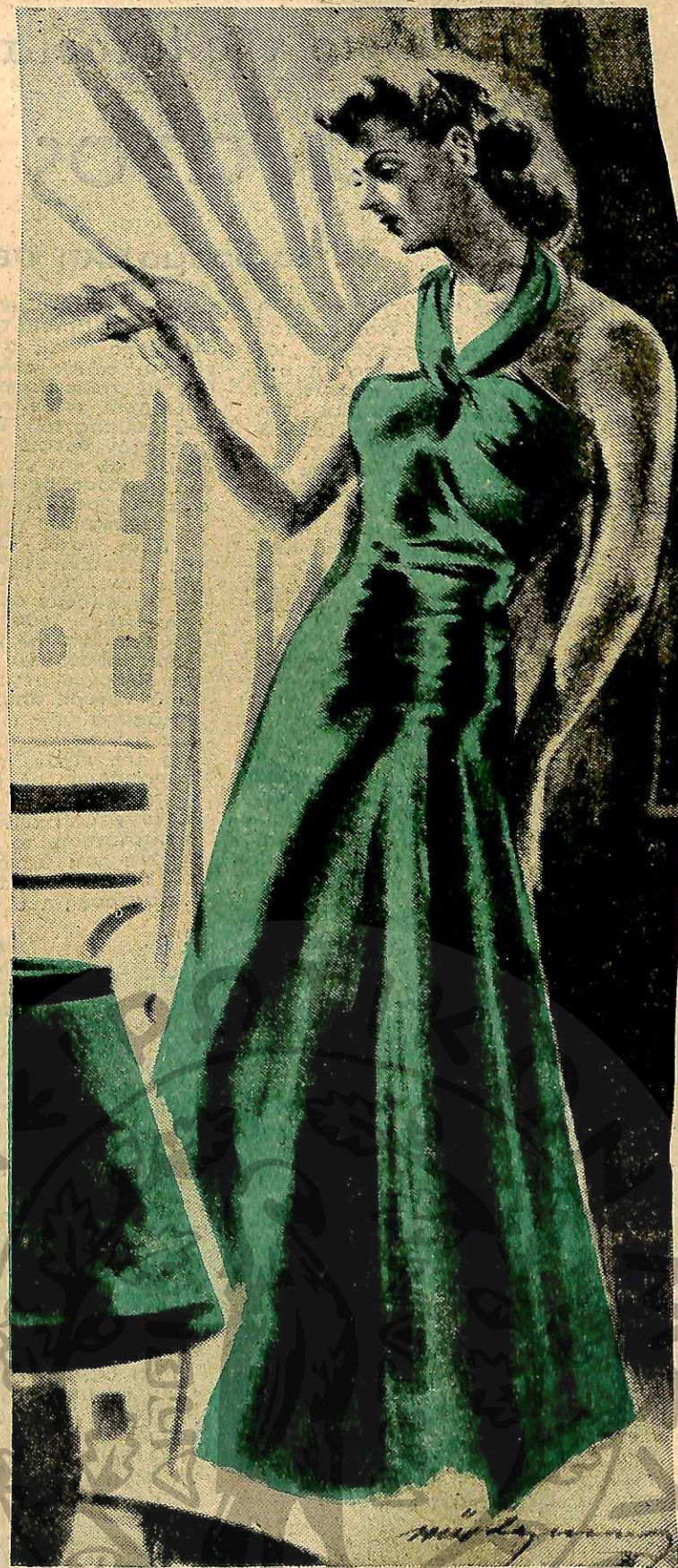
— Νοστάζω τρομερά! Καληνύχτα!

Καθμενούλη! Σβόνα το φώς σ' ένα λεπτό!

Άκουσε τα έλαφρά βήματα ής Σουζάν που προχωρούσαν προς την πόρτα. Το κλάκ! του διακόπτη.

Το δωμάτιο πλημμυρισμένο από το γλυκό άρωμα της «Σελήνης του Μέλνις» βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Ένα χέρι άναζήτησε το χέρι του Ζάν-Λουί, κάτω από

Η Σουζάν ένοιωσε εάφνου τον έαυτό της τόσο δυστυχ ή...

τά σκεπάζματα. Ο Ζάν Λουί ένοιωσε τα άπαλά μαλλιά της Σουζάν να χαιδεύουν το πρόσωπό του, ενώ ένας γλυκός ψιθύρος έφθανε στ' αυτιά του:

— Γεια μου άγαπούλα, συγγνώμην με! Νομίζα ότι είχες ξεχάσει τί είναι σήμερα. Σ' εύχαριστώ!

Α. Π. ΜΑΡΕΣΑΛ

...ποιός, ή μήπως τη κυριεύει δειλία την τελευταία στιγμή; Αντί να κατευθυνθώ προς το μοναστήρι πήγε να ζητήσει άσυλο σε μιάς γρηουλάς, ή οποιας, χωρίς να την αναγνωρίσει ήταν τυφλή σχεδόν, τη δεχτηκε ευχαρίστως, και της έδωσε να φάει.

Μετά το φαί άρχισαν οι δυό τους να συζητούν για το ένα και για το άλλο, για μικροίς ιστορίες του χωριού και όπως είναι φυσικά, και του Μοναστηριού.

— Καλή γρηουλά, ρώτησε ή καλόγρια, τί έγινε ή μικρή έκκλησάρισσα που υπηρετούσε τόσο καλά το μοναστήρι; Άκουσα ότι τράβηξε τον κακό δρόμο. Ακολούθησε μούπαν, κάποιο νεαρό που την ξελόγιασε...

— Τρελάθηκες, παιδί μου να μιλάς έτσι. Φώναξε ή γρηουλά νευρισμένη. Σωπάστε! Άντροπ! Ποιός σου τάπε αυτά τα λόγια; Άπ' τον καιρό που υπάρχει το Μοναστήρι, καμιά έκκλησάρισσα δεν αρνήθηκε την πίστη της και τώρα εσύ κατηγόρισε την πιο καλή, την πιο άγια γυναίκα απ' όσες στάθηκαν ποτέ στη γη. Και σήμερα ακόμα, την είδα την μικρή έκκλησάρισσα. Δέχτηκε την εύλογιά της. Στο όνομα της Παρθένας σάς όρκίζομαι ότι δεν υπάρχει καλύτερη απ' αυτήν. Ρώτησε τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους που τρέχουν εδώ από όλους τους τόπους για να τους πάσης με τα άγια χέρια της και να τους γιάτρευη. Και άφησε αυτά τα λόγια, μήπως έβρης τον μελέα σου.

Σκεφθήτε τη θέση της μικρής καλόγριάς ύστερα απ' αυτά τα λόγια! Δεν πίστευε τ' αυτής της, ούτε καταλάβαινε πως μπορούσε να υπάρχει στο χωριό άνθρωπος που να άγνοη το κατάντημά της.

Όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι και το πρωί άμα σημάναν για τον έθροιο σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της και πήγε και ύπνισε στο Μοναστήρι.

Άμέσως ή πόρτα άνοιχτηκε. Και τί να δη μπροστά της;

Μιά γυναίκα που της έμοιαζε τόσο στο πρόσωπο, στο σώμα, και στο άλλοι της ντύσιμο, που αν ήταν ντυμένη και αυτή με τα ίδια ρούχα εα νόμιζε ότι έλεγε τον έαυτό της στον καθρέφτη!

— Θεέ μου, ποιά είστε; φώναξε τρομαγμένη, βλέποντας ένα τέτοιο πράγμα. Έλεος! μιλήστε μου!

— Καί σεις, ποιά είστε, καλή μου φίλη; ρώτησε και ή άγνωστη με τη σειρά της.

— Ά... ντρέπομαι να σας το πω, άποκρίθηκε ή άποστάτισσα. Είμαι μιά που την συχαίνεται ο Θεός. Παράτησα το Χριστό και τη μητέρα του. Κι' έρχομαι τώρα, μετανοωμένη και ταπεινωμένη και ζητώ έλεος απ' τους Ουρανούς!... Κυρία, ήμουν πριν από Σας έκκλησάρισσα σ' αυτό το ίδιο το Μοναστήρι, όταν ο Διάβολος με ξελόγιασε. Τώρα, έχω μετανοώσω πικρά. Δεν μπορώ να σας πω τίποτ' άλλο. Είμαι μιά καταραμένη... Και τώρα πια μάθατε, κυρία, σας ίκετεύω, πείτε μου σεις ποιά είστε!

— Πολύ ευχαρίστως! Κι' ή φωνή της ήταν γλυκειά και μελωδική σαν το τραγούδι των άγγέλων. Είμαι ή Παρθένος Μαρία. Όσον καιρό εσύ έκλειπες ενώ στάθαις στη θέση σου. Έτσι όλοι νόμιζαν ότι ήσουν σ' ή ίδια, γιατί δεν παράλειψα καμιά απ' τις όποχρεώσεις σου. Πήρα απ' ανώ μου την άμαρτία σου, γιατί με

είχες υπηρετήσει άλλοτε. Ξαναπάρω τώρα τη θέση σου στο Μοναστήρι, όπου κανένας δεν έχει καταλάβει τίποτα. Σου συγχωρώ την άμαρτία σου.

Κι' ή Παρθένος έξαφανίστηκε σκορπίζοντας γύρω της ένα άρωμα κρίνου και ρόδων, αφού άφησε να πέσει πάνω στη μικρή καλόγριά το φόρεμα που φορούσε άλλοτε.

Η νέα το φόρεσε κι' ένοιωσε άμέσως ότι ξανάβρισκε όλη την άγνότητα που νόμιζε ότι είχε χάσει για πάντα.

Ούτε στο Μοναστήρι, ούτε στο χωριό, δεν κατάλαβε κανείς την αλλαγή... Η μικρή έκκλησάρισσα έξακολουθούσε το έργο της και τα θαύματά της, και οι άδελφές της τη λάτρευαν και την εύλογούσαν.

Μά και στον Παράδεισο, όπου όλος ο κόσμος ήξερε τον λόγο για τον όποιο άπουσίαζε τόνον καιρό κάτω στη Γη ή Παναγία ένοιωσαν όλοι άπέραντη χαρά κι' ύποδέχθηκαν με τραγούδια και με λαμπάδες την Άγια Παρθένο που επέστρεφε επί τέλους.

ΖΕΡΟΜ ΤΑΡΩ
της Γαλλ. Άκαδημίας

ΣΚΕΨΕΙΣ

Η άληθινή φίλια είναι μιά διαρκής ανταλλαγή θυσιών και παραχωρήσεων.

Σ. ΩΜΠΕΡ

Οι γυναίκες που άγαπούν συγχωρούν εύκολότερα μιάν μεγάλη άδικία παρά μιά μικρή άπιστία.

ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

Δεν υπάρχει πιο ευχάριστη δουλειά από την δουλειά της εγγνωμοσύνης.

ΣΩΒΑΖ

Η φίλια τελειώνει εκεί που άρχίζει ή δυσπιστία.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Οι γυναίκες έχουν στον έγκέφαλο ένα λοβό όλιγώτερο από τους άνδρες και μιά χορδή περισσότερη στην καρδιά.

ΣΑΝΦΟΡ

Η ειρήνη για τον άνθρωπο είναι είδος πρώτης ανάγκης και συγχρόνως είναι ή πρώτη από όλες τις δόξες του κόσμου.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Τότε μόνον θα είσθε ευχαριστημένοι από την ζωή, όταν κάνετε καλή χρήση της.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ

Ανέκδοτα μεγάλων

Ο ΠΑΝΤΕΡΕΦΣΚΥ... ΕΝ ΚΛΩΒΩ

Κάποτε ο μεγάλος πιανίστας Παντερέφσκυ, έρισκόταν σε καλλιτεχνική περιόδεια στην Άμερική, όπότε άδεχθηκε την επίσκεψη του ίμπρεσσάριου ενός μεγάλου ίπποδρομίου, ό οποίος τον παρεκάλεσε να παίξει αντί ήγεμονικής άμοιότης μέσα στο κλουβί ενός λεονταριού, του μεγαλείτερου που ύπήρχε στο ίπποδρόμιο.

Ο Παντερέφσκυ τρόμαξε με την πρόταση και κύτταξε κατάπληκτος τον ίμπρεσσάριο.

Αυτός τότε έσπευσε να τον διαβεβαιώσει ότι δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο γιατί το λεοντάρι ήταν κουφό και δεν θα το έξερέθιζε ή μουσική.

Ο Παντερέφσκυ τότε του λέγει: — Και δεν μπορείτε να μου έάλετε στο κλουβί κανένα άλλο λεοντάρι που να είναι και παράλυτο;

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

Όταν ο σημερινός δούξ του Ουίνδσωρ ήταν πρίγκηψ της Ουαλλίας έπεσεκέφθηκε την Γαλλία για να γνωρίσει μεταξύ άλλων και την επαρχία της. Σ' ένα χωριό, μιά και δεν είχε τίποτε το ίστορικό να ίδη ό Γάλλος ξενάγος του πρίγκηπος τον πήγε στην έκκλησία που είχε τότε παράθυρά της σκεπασμένα και με πολύτιμα κρύσταλλα όπου άναπαρίστατο ή ίστορία της 'Ιωάννας ντ' Άρκ.

Ο παπάς τότε τους ύπεδέχθη, άρχισε να έξηγη τις άπεικονίσεις και παρασυρόμενος από τον όιστρο του, έξεφώνησε όλόκληρο πανηγυρικό για την μεγάλη νίκη των Γάλλων κατά των Άγγλων. Μάταια ο συνοδός του πρίγκηπος του έγνεψε να σωπάσει. Αυτός έξακολουθούσε και στο τέλος είπε:

— Όλα αυτά θέβαια είναι παλιά πράγματα σήμερα οι Γάλλοι και οι Άγγλοι είναι φίλοι.

Σέ λίγο ο παπάς ώδήγησε τους έπισκέπτες του να ύπογράφουν και το βιβλίο των ξένων του ναού. Ποιά όμως, ύπήρχε ή έκπληξή του, όταν είδε τον ένα από τους δύο να ύπογράφη: Έδουάρδος πρίγκηψ Ουάλλος.

— Όχι με συγχωρείτε ύψηλότατε έκανε κατασυγκινημένος.

— Μπα! έκανε ο πρίγκηψ γελώντας. Δεν έχει καμιά σημασία κ' ή φημέρι, αφού τώρα πια είμαστε φίλοι!...

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΟΥ Α. ΓΚΙΤΡΥ

Ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Λουιέν Γκιτρυ, είχε χάσει σε μιά συγκέντρωση όπου παρευρίσκετο, την άδανατοκόλλητη καρφίτσα της γραβέδας του. Καθώς έφριζε μιά ματιά γύρω του, είδε μεταξύ των προσκεκλημένων ένα άτομο που του φάνηκε ύποπτο. Χωρίς να χάση καιρό πλησιάζει τον άγνωστο και του λέγει χωρίς περιστροφές σ' αυτό:

— Άν μου δώσης άμέσως την καρφίτσα μου δεν θα πω σε κανέναν τίποτε. Άν όχι τότε θα φωνάξω να σε συλλάβουν.

Ο άλλος τον κύτταξε τρομαγμένος και θάβοντας από την τσέπη του μιά φοβχτα καρφίτσα και άλλα κοσμήματα του ψιθύρισε τρέμοντας:

— Διαλέξτε κύριε...

Μιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Κεβόρκ Γκαρβαρέντς έξηγει τον έαυτό του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Στη σειρά των συνεντεύξεων αυτών που άναφέρονται μόνο σε νοελλήνας ποιηταί, να παρεβάλλουμε σήμερα και έναν ποιητή που ζει από πολλά χρόνια, στην Ελλάδα μ'α που δεν είναι Έλληνας. Είναι όμως Άρμενιος και κανείς μας βέβαια δεν θα άμφισβήτησε το γεγονός ότι άνέκαθεν μ'α συνδέουν με το ευγενές έθνος των Άρμενίων δεσμοί κάτι παρισότερο από φιλικούς. Δεν έχουμε ότι το σότερο από φιλικούς με το όποιο άλλωστε έχουμε και την ίδια θρησκεία, έδωσε στο Βυζάντιο ως και αυτοκράτορας ακόμα, όπως ο Λέων ο Άρμενιος, και ότι επίσης σε κάθε μεγάλη προσπάθεια του έθνους μας, το βοήθαμε συμπαρασάτη και συνεπίκουρο ένθερμο. Άς τιμήσουμε λοιπόν, σήμερα έναν από τους συγχρόνους ποιηταί του έθνους αυτού αφού μ'α τους ποιηταί μ'α συλλογής Άρμενικών ποιημάτων που έγινε τον τελευταίο καιρό στην Άθήνα, μ'α δίνει μ'α πρώτης τάξεως ευκαιρία για τέτοια παρέκκλιση από το πλάνο μας.

ΟΤΑΝ κυκλοφόρησε ή άνθολογία «Άρμενική Μούσα» με ποιήματα των καλλιτέρων άρμενικών ποιητών, ή κατάπληξη ήταν γενική. Έλάχιστοι ήξεραν ότι ύπήρχε τόσο σημαντική άρμενική φιλολογία. Ποιηταί της δυναμικότητας ενός Έλσαίου Τουριάν, του σοφού αυτού κληρικού που ύπήρξε Πατριάρχης των Άρμενίων και έχει γραφεί άνάμεσα σ' άλλα θαυμάσια ποιήματα και το άριστουργηματικό εκείνο «Μη μου άππου», ή ενός Πέτρου Τουριάν, άδελφού του προηγούμενου που πέθανε θυματικός στα είκοσι του χρόνια κι' όμως είχαν άποκληθεί «Άηδόνι του Σκουταριού» — τόνον έντύπωση είχαν και οι τρι, οδία του — ήσαν άγνωστοί στο νεοελληνικό κοινό. Ένοιστείται ότι ή μικρή αυτή άποκάλυψις έδωσε την ευκαιρία να γραφούν πολλά άρθρα και γενικά να δημιουργηθεί ένα έντονο ένδιαφέρον γύρω απ' την Άρμενική φιλολογία.

Θα έκομίζαμε γλαυκά στας Άθήνας αν λέγαμε ότι ή λογοτεχνία των Άρμενίων έχει μιά καλή θέση ανάμεσα στην Παγκόσμια φιλολογία όπως έχει και τον δικό της χαρακτήρα, τον ιδιαίτερο εκείνο τόνο που

μας κάνει να λέμε ότι οι Άρμενιοί ποιηταί είναι προ παντός μελωδοί. Ο λυρισμός των είναι θερμός, γεμάτος γλυκασμό και μουσικότητα. Α, για την μουσικότητα των στίχων τους την «μουσική μουσική» όπως την άποκαλεί ο δικός μας νέος ποιητής κ. Κουλης Άλέπης μ'α νέος μεταφράσε όλα τα ποιήματα της συλλογής «Άρμενική Μούσα», μπορεί να γράψη κανείς τον πιο όλοθερμο ύμνο. Σε μαγεύει πραγματικά, σου όνειρε την έντύπωση μιας συγχορδίας άρμονικότητας, καμωμένης επάνω στις πιο γλυκοχες νότες ανατολίτικων μουσικών οργάνων. Ένα άλλο χαρακτηριστικό της Άρμενικής ποιήσεως είναι ο κάπως θρηνώδης τόπος που έχει κάτι από το ελεγειο και κάτι από το μοιρολόι, κάτι από το έπος και κάτι από την εδή. Φαίνεται ότι οι άλληπάλληλες έθνικές συμφορές των Άρμενίων, έχουν δώσει στην φιλολογία τους αυτό τον βαθύ τόνο της άπελπίσας, τον τον βαθύ τόνο της άπελπίσας που έρίσκουμε σ' όλα τα ποιήματά τους. Με δύο λόγια πρόκειται για μιά ποίηση που έχει καλλιέργησει μ'α δικούς της, προσωπικούς τόνους κι' άξιους να περάσουν στην παγκόσμια άνθολογία.

Στα γραφεία της άρμενικής έφημερίδας «Νόρ Όρ» συναντήσαμε τον κ. Κεβόρκ Γκαρβαρέντς, που είναι ένας από τους καλλιτέρες ζώντας Άρμενίου ποιηταί. Με το πρώτο βλέμμα που θα του ρίξετε έχετε ά-

μέσως την έντύπωση ότι έρισκόσαστε μπροστά σ' ένα καλλιτέχνη και διανοούμενο. Το στοχαστικό του έλέμμα, ο γαλήνιος, πρσός, ό σχεδόν έξουθενώμενος τόνος της φωνής του, οι ρυτίδες που όργώνουν το πρόσωπό του, το πικρόχολο χαμόγέλιό του, αυτή ή όμοιότης του ακόμα μ'α τον γνωστό ήθοποιό του κινηματογράφου 'Ινκισινάφ, σου επιβάλλουν έντονα τη μορφή του από την πρώτη στιγμή.

Γεννήθηκε το 1892 στην Κλαυδιούπολη της Μικράς Άσίας, κι' έφτο χρόνων παιδί πήγε στην Σμύρνη για να σπουδάσει. Ο πατέρας του ήταν πλούσιος έμπορος κι' έτσι όταν ο Κεβόρκ τελείωσε το γυμνάσιο, πήγε στην Κωνσταντινούπολη και ένεγράφη στην Νομική σχολή.

Ήρθε όμως, ο παγκόσμιος πόλεμος για να άνακόψη τις σπουδές του. Τα πολιτικά γεγονότα της εποχής εκείνης παρ' όλόν τον στείλουν έξοριστο στην έρημο Ντερζόρ. Κατά την διάρκεια της μεταφοράς του είχαν εύτυχως την τόλμη να ηδηση απ' το τραίνο και να δραπέτευση. Κατέφυγε στο Χαλέπι της Συρίας όπου δούλεψε δυό χρόνια ως εργάτης σκαφτιάς. Έπειτα όταν ύπεγράφη ή άνακωχή άπεφάσισε να γυρίσει στην Κωνσταντινούπολη.

Για να έ εοικονομήσει τα ναύλα του έκαμε μ' ένα φίλο του κάποιο μικρό κρησάσο και περίοδο δεισε άκοκτους μήνες στην Κιλικία και τη Συρία.

Μόλις επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη, ρίχθηκε στην πηγή έμπνευσης για ή σκληρή όιοπάλη για ή στο μεταξύ ο πατέρας του είχε χάσει όλα κληρο την περιουσία του, και ή πολυμελής οικογένεια του είχα μείνει στους πέντε δράμους. Το πρώτο εργαζότανε ως δάσκαλος σ' ένα άγγλικό σχολείο. Άρμενοπαίδων και το θράδυ ως δημοσιογράφος στην άρμενική έφημερίδα «Τζακατ-μάρτ» (Μάχη). Έξαντική εργασία. Και

(Συνέχεια στη σελ. 23)

Άπρίλης (*)

Βροχή της άνοιξης — κλάμα παιδιού, θαρρείς που κλαίει τόνα ματάκι του και τ' άλλο ως να γελάει, έδω ούρανος κατασφιασμένος και βαρύς, εκεί γλαυκός ο όρίζοντας που άνοφ' γγοβολάει.

«Ηλιος της άνοιξης — άγάπη γυναίκας που σήμερα δίνει ζωή και θάνατο αύριο δίνει» εκεί βλαστάρια, μπουμπουκιών εκεί όρμαθός έδω μιά βιόλα δίχως φως και όρσο, που άργοςβώνει.

«Ωρα που φθείρεσαι — λυγμούς πλημμυριστή κι' άπέ, του όνειρου ή ύπόσχεση κι' ή έλπίδα, από το κλάμα, όπου το φως σιγά-σιγά ν' άφανιστή... Αυτό είν' ο Άπρίλης: το σταχτί και το γαλάζιο άντάμα

Μετάφραση: ΚΟΥΛΗ ΑΛΕΠΗ.

Κεβόρκ Γκαρβαρέντς

(*) Η λέξη «Άπρίλ» στην άρμενική γλώσσα έχει δυό έννοιες. Σημαίνει και «Άπρίλιος» και «Ζωή».

Ὁ μίστερ Φράνκ Ντὼνκαν δεν εἶναι κανέναν νεότερος Τσοκουεμάδας που ὑποβάλλει στὰ φρικτότερα βασανιστήρια τὰ θύματά του γιὰ νὰ ἀπολαύβῃ τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀγonyία τοὺς ἀλλὰ ἕνας δόστος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς... καὶ τῆς σιλουέτας, ποὺ κάνει θεάσει μὲ τό...ἐξασθετικό του σύστημα, χωρίς στὸ ὅποιο οἱ τὰ σῶματα μεταβάλλονται σὲ λα σκεῖνα. Στὴν εἰκόνα διακρίνεται ἕνα τὸ τοῦτο...

Εξαφνα ακουσε να πλοσιάζουν θήματα. Θέλησε να κλείσει τα μάτια της για να μην ιδη ποιος θα έμπαινε από την πόρτα. Αλλά δεν τὸ κατώρθωσε.

Ο άνθρωπος πὸν τὴν εἶχε πιώσει βρισκόταν ἐκεῖ. Μόνος. Ἐλυσσε τὰ δεσμά της καὶ ἐπειδὴ τὰ πόδια της ἀδυνατούσαν νὰ προχωρήσουν τῆς ἔδωσε μιὰ σπρωξιά καὶ τὴν πέταξε χάμω. Τότε πετάχθηκε ἐπάνω. Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς εἶχε ἐξαναστῆ καὶ τῆς ἔδωσε δύναμι. Ξαναβόηκε ὅλη τῆς τὴν μαχητικότητα καὶ ὀρθώθηκε μπροστά του. Χωρίς νὰ τοῦ εἰπῇ λέξι προχώρησε ὡς τὴν πόρτα καὶ μὲ ἓνα ὑπερήφανο κίνημα τοῦ κεφαλοῦ της τοῦ ἔκανε νόημα νὰ δῇ ἔξω. Τότε αὐτὸς ἐσφίξε τὸ μπράτσο της μὲ τὸ χεῖρ του καὶ κρατώντας τὴν γέρα τὴν ἀνάγκασε νὰ κατέβῃ διὰ πατώματα. Τὴν ὡδήγησε σὲ ἓνα δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖο καθόντουσαν δύο ἄνθρωποι μπροστὰ σὲ ἓνα τραπέζι. Ἀπὸ τὸ ταβάνι κρεμόταν μιὰ θηλεὶὰ πὸν δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἐσήμαινε. Τὴν τοποθέτησαν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴ θηλεὶὰ καὶ ἀρχισε ἡ ἀνάκρισις.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ δὲν ἱκανοποιετο καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις πὸν τῆς ἔκαναν ἡ ἐξουσία δὲν γινώριζε οὐδέποτε.

— Δὲν ἔχω τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. Δὲν εἶδα τίποτα. Δὲν ἔχω ἰδεῖν γιὰ τὸ ἔγγραφο πὸν μοῦ μιλάτε.

Εἶδε ὅτι ἡ στάσις της αὐτὴ ἐξαργύρωνε αὐτοὺς πὸν τὴν ἀνέκριναν καὶ ἀρχισε νὰ φοβάται ὅτι ἀπὸ ἀναγκὴ θὰ γινόντουσαν σὲ λιγὰν ὅμοιοι γιὰ νὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ αὐτὴν. Διάβασε στὰ μάτια τους αὐτὴν τὴν ἀπειλὴ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀλλάξῃ τακτική. Ἰσως, ἂν τοὺς ἀφῆγε νὰ ἐννοήσουν ὅτι κατὰ γινώριζε νὰ τῆς ἔδιναν μιὰ προδοσίαν ἐλπίζοντας νὰ τῆς ἀποσπάσουν περισσότερες ὁμολογίες. Ἐπῆρε νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ σπεύσουν νὰ τὴν βοηθήσουν. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ περιγράφῃ ἐπιτηδες σὲ ἀντιφάσεις γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ πιστεύουν ὅτι κατὰ ἤθελε καὶ τοὺς διηγώταν λεπτομέρειες γιὰ γεγονότα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε οὐτὴ ἰδέαν.

— □□ —

Ο ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, πὸν δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ Μύλλερ, τὴν κῆρυξε ἐπιμονὰ καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησί του.

— Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα πὸν τὴν βοήθησες σήμερον τὸ ἀπόγευμα νὰ δραπετεύσῃ.

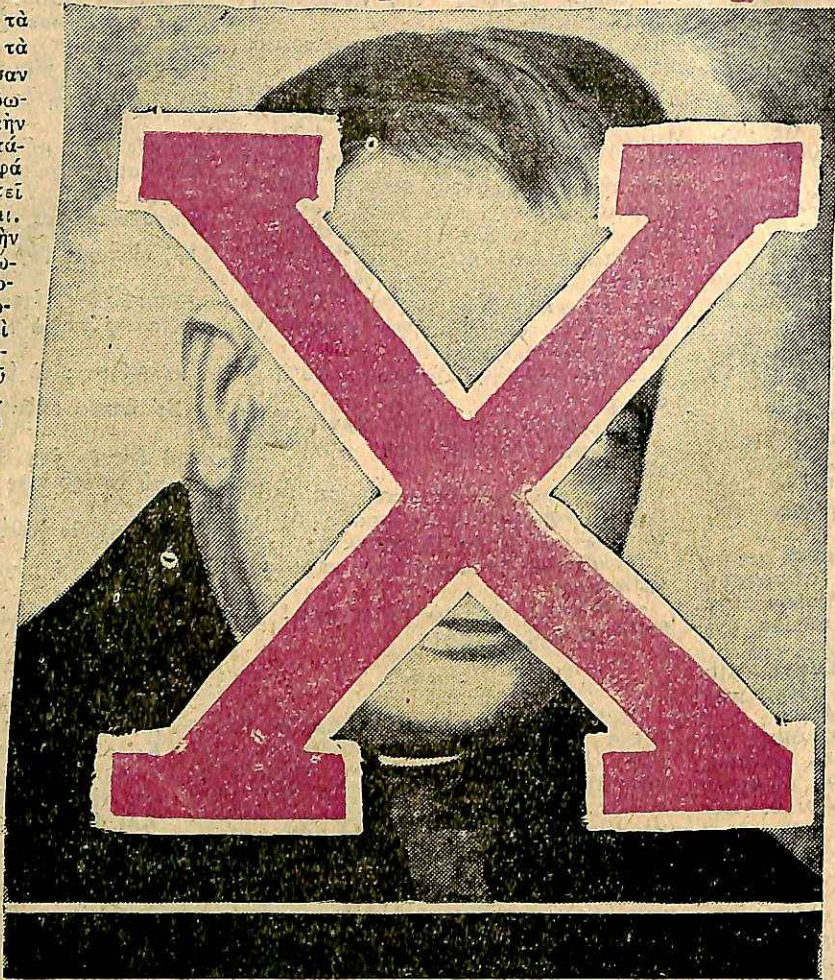
Ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ ἔφαξε νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντησι καὶ εἶπε σὲ λιγὰν:

— Μιὰ ἀπεσταλμένη τῶν κομμουνιστῶν.

— Γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃς θὰ εἰπῇ ὅτι

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΕ

ΔΟΚΤΩΡ

(Τὸ καταπληκτικώτερο ἀνάγνωσμα τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομικῆς φιλολογίας)

Εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ἴδια παράταξι. Ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ κίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὅχι.

— Δὲς ψέμματα. Τότε πῆς μας γιὰ ποῖον ἐργάζεσαι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δουλεύῃς μόνη σου, γιὰ λογαριασμό σου.

Ἡ Νοεμὶ νόμιζε ὅτι ὁ Θεὸς τῆς εἶχε ὑπαγορεύσει τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησι:

— Ἐργάζομαι γιὰ τὴν ἀγγλικὴ Κυβέρνησι, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή.

Ο ἄνθρωπος πὸν τὴν ἀνέκρινε φάνηκε σὰν νὰ εἶχε πῶσι ἐπάνω του κεραικός. Ἡ Νοεμὶ ἐνόησε τὴν καρδιά της νὰ χιτυπᾷ πῶς δυνατὰ. Νὰ εἶχε πετύχει ἄραγε τὴν μόνη ἀπάντησι πὸν θὰ μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πὸν θὰ τῆς ἔδινε νέες ἐλπίδες.

— Γιὰ τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσι, εἰπὴ σὲ κατὰπληξῃ ὁ Μύλλερ: Ὅστε οἱ ἐπίσημοι κύκλοι εἶναι ἐν γνώσει τῶν ἐνοχοῦν σου;

— Ναί, ἀπάντησε αὐτὴ ξερά.

Ο Μύλλερ ἔσκησε πρὸς τοὺς δύο ἄλλους καὶ ἀρξισε νὰ συνηνοείται μαζί τους ψευδιστὰ. Στὸ τέλος ὁ Μύλλερ ἀνασκόπησε τοὺς ὁμίους του καὶ γινώσκοντας πάλι πρὸς τὴν Νοεμὶ τῆς εἶπε:

— Εἶναι ψέμμα αὐτὸ πὸν λές. Ἡ ἀν-

γλικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Εἶπες ψέμμα. Ὁμολόγησέ το.

Τῆς ἔκανε τὴν ἐντύπωση ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐκφοβίσῃ μὲ τὸν ἀγριο τόνον τῆς φωνῆς του γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὴν ἀλήθειαν. Θέλησε τότε νὰ δώσῃ ἀκόμη μεγαλύτερον κύρος στοὺς λόγους της καὶ εἶπε:

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐτέθην ἐπὶ τὴν ἰσχυρὸν τοῦ ἐγγράφου κατόπιν ἐντολῆς καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ γυναῖκα πὸν βοήθησα νὰ δραπετεύσῃ ἦταν ἡ μόνη πὸν θὰ μπορούσε νὰ σὰς πληροφορήσῃ πὸν βρίσκεται αὐτὸ τὸ ἔγγραφο. Ἀπόψε κίβλας θὰ βρισκῆται στὰ γέφια τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας. Ἰσως μάλιστα τὸ ἔχει πάρει κι' ὁ δῆλος. Καὶ τότε θὰ κληθῇ νὰ δώσῃς λόγον τῶν πράξεών σου.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀντηχοῦσε τόσο ἐλλοκρινά ὥστε ὁ Μύλλερ, χωρὶς νὰ θέλῃ, φάνηκε νὰ τὴν πιστεύῃ. Μὴ γνωρίζοντας τί στάσι νὰ τηρήσῃ γύρισε πρὸς τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ τοὺς συμβουλευθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούσθηκαν θήματα. Κάποιος ἀνέβαινε στὸν σκάλα. Τὰ ἄκουσε καὶ ἡ Νοεμὶ καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή της γιὰ νὰ τὰ παρακολουθῇ καλύτερα. Δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ εἶναι τὰ θήματα τὸν ἀνθρώπου πὸν περιμένε γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Ἦταν ὁ Ἰεζεκὴλ Χίγινς πὸν εἶχε εἰδοποιηθῇ καὶ ἔφθανε. Μετὰ ἓνα λεπτὸν θὰ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα. Καὶ τότε...

Μολοντὸν καταλάβαινε ὅτι διέτρεχε μεγάλο κίνδυνον, ἀπεφάσισε νὰ τὰ παῖξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ φώναξε ὅσο πῶς δυνατόν:

— Βοήθεια. Προσέξτε Ἰεζεκὴλ. Βρίσκονται ἐδῶ.

Ἡ φωνὴ πνίγηκε μέσα στὸν λάρυγγά της καὶ ἐπαύθη χάμω μὲ τὸ στόμα γεμάτο αἷματα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Μύλλερ εἶχε ὀρμήσει ἐπάνω της καὶ τῆς εἶχε δώσει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Δὲν ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της. Ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ μὲ τὰ μάτια κεραικὰ ἐπὶ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία περιμένε νὰ μῇ ὁ σωτὴρ της. Τὴν εἶδε νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἀφῆνοντας μιὰ φωνὴ ἀπελευθέρωσης ἔβγαλε χάμω. Ἦταν κάποιος ἄνθρωπος κολοσσώδους διαστάσεων. Στὴν ἐμφάνισή του οἱ τρεῖς ἄλλοι πετάχθηκαν ἐπάνω, στάθηκαν σὲ προσοχὴ καὶ σήκωσαν τὸ χεῖρ τους γιὰ χαιρετισμό. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρῆψε νὰ εἶναι κάποιος ἀρνηγός. Δὲν τῆς ἔμενε πιά καμμιὰ ἐλπίς σωτηρίας.

Ο κολοσσὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ τί γινόταν ἐκεῖ μέσα καὶ ὕστερα, προχωρώντας πρὸς τὸν Μύλλερ, ἔβγαλε μαζί του μερικὲς λέξεις γεγραμμένα. Ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ δὲν κατάλαβε τί ἔλεγαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Τὴν

ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ κολοσσὸς πλησίασε πρὸς τὸν Μύλλερ, σταθερὰ ὡς ὅτι τῆς εἶπε προσηλαστὰ σὲ ἀγγλικὴ γλώσσα:

— Σηκωθῆτε ἐπάνω.

Τὸ ἐνστικτὸ τῆς ὑπερήφανης Ἀγγλίδας τῆς ὑπὸνόμενος νὰ φερθῇ μὲ ἀριστοκρατικὴν Σηκώσῃς ἐπάνω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δύο ἀντίπαλοι, ὁ κολοσσὸς καὶ ἡ ἐξηντημένη γυναῖκα βρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

— Ἰσχυρίζεσθε, τῆς εἶπε αὐτὸς σὲ μιὰ φρικτὴ ἀγγλικὴ γλώσσα, ὅτι ἀποτελεῖτε μέλος τῆς μουσικῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας καὶ ὅτι τὸ ἔγγραφο πὸν μας ἐνδιαφέρει θὰ βρισκῆται σὲ λίγο στὰ χεῖρα τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἡ Νοεμὶ προσπαθώντας νὰ δώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν πῶς σταθερὸ τόνον στὴν φωνή της.

Κάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω στὰ δικά της μάτια καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ προσφέρῃ κάποια βλαστήμια.

— Ἐπιμένετε στὴν διαβεβαίωσι ὅτι τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερος τὴν ἀγγλικὴν Κυβέρνησι;

— Μάλιστα ἐπανάλαβε ἡ Νοεμὶ μὲ ἀκόμη πῶς σταθερὴ φωνή.

Τὴν ἐξανκρίταξε γιὰ λίγο ἐπιμονὰ καὶ ὕστερα ἀρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ.

— Φοβούμαι, τῆς εἶπε, ὅτι ἡ Κυβέρνησις σας θὰ δοκιμάσῃ ἀπόψε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσιν. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ κἀνῃς πρὸς ἐνὸς τεταρτοῦ μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ αἰσθάνθηκε τὰ πόδια της νὰ τρέμουν. Προσπάθησε ἐν τούτοις νὰ ἀντιστῇ τὸν ῥόλον της καὶ εἶπε:

— Καὶ τί; αὐτὸς. Τὸ ἀπλοῦστερα πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι νὰ εἶχαν κάνει προηγουμένως ἓνα ἀντίγραφο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κολοσσώ πῆρε πάλι ὅλη τὴν ἔκφρασι τοῦ μίσους. Ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν γυναῖκα ἀλλὰ κρατήθηκε.

— Τί εἶπατε, φώναξε, κυττάζοντάς τὴν ἀπειλητικὰ;

Ἡ Νοεμὶ δὲν θορυβήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν ἐκκοσασί του. Ἦταν βεβαία ὅτι εἶχε ἀκολουθήσει καλὸ δρόμον.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι κάποιος θὰ εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κἀνῃ ἓνα ἀντίγραφο. εἶπε ἀτάλανθ.

— Ποῖος;

— Ἐγώ.

Ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ πόνου. Ὁ κολοσσὸς τὴν εἶχε πιᾶσαι μὲ τὰ χεῖρά, ἀπληκτικὰ χεῖρα του, τὴν εἶχε σηκώσει στὸν ἄερα. Ἡ κόκκαλα τῆς ἐτρίβον ἀπὸ τὸ σφίξιμον πὸν τῆς ἔκανε. Νόμιζε ὅτι θὰ τὴν πετάγῃ χάμω γιὰ νὰ σκάσῃ. Κυριαρχήθηκε ὅμως φαινητὰ: γιὰ τὴν ἄφῃσε πάλι ἡσυχία στο ἔδαφος καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντὰ της.

Πλησίασε πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μύλλερ, εἶπε:

— Τί οδηγίες ὑπάρχουν γιὰ ἀπόψε ἀπὸ τὸ Βερολῖνον;

Ο Μύλλερ στάθηκε πάλι σὲ προσοχὴ καὶ εἶπε:

— Μὴ σὰς ἀναχαιτίζῃ τίποτα, ἔξω χῶτατε. Μεταχειρισθῆτε δολιότητα, βία, καὶ ἐν ἀνάγκῃ...

— Θάνατο;

— Μάλιστα ἔξωχῶτατε.

Ο κολοσσὸς γύρισε καὶ κῆρυξε τὴν τέα. Ἦταν κομὴ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα της ἔτρεψε ἀκόμη αἷμα.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὰς εἶπε ψέμματα καὶ προσπαθῆσε νὰ μὰς ἐξαπατήσῃ. Δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο σπουδαῖο καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ τῆς τὸ συγχωρήσουμε. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατέχει ἓνα μυστικὸν πὸν ἐνδιαφέρει τὴν τιμὴ τῆς χώρας μας. Δὲν χωρεῖ ἐντολὰς. Πρῆψε νὰ πεθάνῃ.

— Μάλιστα, ἔξωχῶτατε, εἶπε ὁ Μύλλερ.

Τὸ εἶχε φαντασθῇ ὅτι τὰ πρόσωπα θὰ ἔφθανον ὡς ἐκεῖ καὶ καθὼς βλέπετε τὰ ἔχω προετοιμάσει ὅλα.

ἔμεινε πὸν τοὺς συνώδους μπορούσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποχωρῇ.

— Γρήγορα, διέταξε μὲ τόνον πὸν ἔδειχνε ὅτι δὲν δεχόταν ἀντίρρηση. Σηκώστε τὴν φυλακισμένη καὶ περάστε της τὴν θηλεὶὰ στὸν λαιμό. Δὲν πρῆπε νὰ μὰς ξεφύγῃ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους πὸν ἡ γλωσσὴ τοῦ προσώπου του βρισκόταν σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεσι πρὸς τὴν ἐνεργητικότητά του κολοσσώ. Προσπάθησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του. Ἀλλὰ οἱ δυνάμεις του τὸν εἶχαν καθὼς φαίνεται ἐγκαταλείπει καὶ γι' αὐτὸ κἀνῃσε καὶ τὸν ἄλλον σὲ βοήθεια. Σὲ λιγὰν ἡ Νοεμὶ Σέλλεϋ βρισκόταν ὀρθία κάτω ἀπὸ τὴν ἀγχόνῃ μὲ τὴν θηλεὶὰ περασμένη στὸν λαιμό. Οἱ δύο σύντροφοι τὴν κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Πῶς γρήγορα, φώναξε ὁ κολοσσὸς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκε ἓνα δυνατόν τριξίμον ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα καὶ ἀκολούθησε σχεδὸν ἀμέσως ἓνας δυνατὸς κρότος.

Ἡ πόρτα εἶχε ὑποχωρήσει. Στὴν σκάλα ἀκούγοντοσαν κίβλας θήματα καὶ φωνές. Πόρτες ἀνοίγαν καὶ ξανακλείναν μὲ δυνάμει. Οἱ εἰσβολαῖς δὲν γινώριζαν τὰ κατὰ τὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐψαχναν ὅλα τὰ δαυμάτια μὲ τὴν σειρά.

Ο κολοσσὸς ὑποχώρησε μερικὰ θήματα. Ὑστερα ὅμως σταμάτησε. Ἀν τὸν εὐνοῦσε λιγὰν ἡ τύχη θὰ πρόρθαινε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀπείσιον ἔργον του. Ἐξω ὁ θόρυβος πλησίαζε.

— Τὴν καταπατήσατε, φώναξε.

Ἡ Νοεμὶ δὲν συμμορφώθηκε ἐπειδὴ εἶχε περιλουθεῖ ἀπὸ κρύον ἰδρώτα, ὁ Μύλλερ προχώρησε πρὸς μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόταν ἓνας ἡλεκτρικὸς διακόπτης. Τὸν παραμέρισε καὶ πάτησε τὸ δάχτυλό του ἐπάνω σὲ ἓνα μπρούτινον κουμπὶ πὸν ἦταν κρυμμένο ἀπὸ κάτω καὶ πὸν κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ μαντεύσῃ τὴν σημασίαν του.

— Κάντε ὅλοι πίσω, φώναξε.

Οἱ δύο ἄλλοι ἄφησαν τότε τὴν Νοεμὶ Σέλλεϋ πὸν κρατιόταν τώρα μόνον ἀπὸ τὴ θηλεὶὰ πὸν ἦταν περασμένη γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό της.

Τὰ θήματα ἀπ' ἔξω εἶχαν φθάσει τώρα πιά τόσο κοντὰ ὥστε ὁ κολοσσὸς, ἔτοιμος γιὰ ὅλα, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους.

— Γρήγορα. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Γρήγορα.

Ἡ φωνὴ του φαίνεται ὅτι ἀκούσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους πὸν ἔρχοντοσαν ἀπ' ἔξω. Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὴν κουβένταν του καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Ἐνας ἀστυνόμος, μὲ στολὴ καὶ μὲ τὸ πιστόλι στὰ χεῖρα, στάθηκε στὴν εἰσοδὸν.

— Ἐρεῖξέ γύρω του μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα μὲ τὴν θηλεὶὰ στὸν λαιμό. Ὁ κολοσσὸς διπλόησε τὸ πιστόλι του ἐπάνω στὸν ἀστυνόμον ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χεῖρ.

Ἐκεῖνος φάνηκε νὰ ἀποφύγετε ἀπὸ τὸν κολοσσὸν. Ἐκεῖνος φάνηκε νὰ ἀποφύγετε ἀπὸ τὸν κολοσσὸν. Ἐκεῖνος φάνηκε νὰ ἀποφύγετε ἀπὸ τὸν κολοσσὸν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ πῆρε τὴν ἔκφρασι ἐγκληματικῆς θηριότητος. Τὰ μάτια του εἶχαν πῆσι ἐπάνω στὴν θηλεὶὰ πὸν κρεμόταν ἀπὸ ἓνα πάτερον.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ καταπακτή, εἰπὴ σὺντονα;

Ο Μύλλερ εἶδε μὲ τὸ χεῖρ του τὸ σημεῖον σὲ ὁποῖο βρισκόταν ἡ καταπακτή. Ἦταν τόσο καλὰ φτιαγμένη ὥστε ὁποῖος δὲν ἤξερε ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Ο κολοσσὸς εἶδε ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν αὐτῇ.

Ὑστερα προχώρησε πρὸς τὴν πόρταν τοῦ δωματίου καὶ κῆρυξε ἐπάνω της τὸ σῆμα τοῦ γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλύτερα. Οἱ κῆρυποι στὴν ἐξώπορτα συνεχίζοντοσαν πάντοτε μὲ τὴν ἴδια ἐνταση καὶ ἀπὸ τὸ τρι-

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Κίνδυνος

Βάγγο, έτσι τη φορά,
σου στέλνω μιά αναφορά,
ήτις πολύ σε αφορά
καθώς εγώ πιστεύω,
κι' ελπίζω να λοικευθής,
και εν τώ άμα και ευθύς
στο πόδι να ξεσηκωθείς
διότι κινδυνεύω!

Ο Τιμολέων ο κουφός,
προχτές μου δήλωσε σαφώς
πως ο μικρός του αδερφός
με έβαλε στο μάτι,
κι' έχει όρίσει μυστικά
να μ' άπαγάγη ξαφνικά,
άπλως και μόνο για να κά-
στους φίλους του κομμάτι!

Αυτό ρε Βάγγο, με τρομά-
ζει και συμφωνεί και ή μαμά
ότι δεν πρέπει να τολμά
κανείς να με πειράξη
ήφ' όσον συ με βοηθείς,
καθώς γνωρίζει ο καθείς
Έλπίζω να μην πτοηθής
και να φανής εν τάξει!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Προχτές, αδερφάκι, είχα κάτι μουργέλες που δεν περιγράφουν-
ται. Τό όποιον, έσκέπτην όλίγον, και πήρα την άποφα να ζηγηθώ
λιακάδα στο Ζάππειο. Ήλιος, χαρά Θεού ήτανε. Μπουζουριάστη-
κα σ' ένα παγκάκι και άρχισα να ρεμβάζω τρελλά. Έκεί άπάνω,
άδεσά μου, με διπλωρώνει ένας και ρωτάει:

—Νά τ' ο κουρέψω, κύριος, αυτό τ' ο σκυλί;
Μπανίζω και βλέπω άκεί κοντά μου ένα σκυ-
λάκι που λιαζόταν:

—Και δεν τ' ο κουρέβεις; το λένω.

—Έν τώ άμα' που λές, αδερφέ μου, βγάνει μιά
μηχανή κι' άρχινάει να κουρέβη τ' ο σκυλί.

—Νά τ' ο άφήσω φούντα στην ούρά; με ρω-
τάει ύστερα από λίγο ο μυστήριος.

—Γουστάρει ή ψυχή σου να τ' ο άφήσης φούν-
τα; Και δεν τ' ο άφήνεις;

Ξαναρρίχτηκε πάλι στη δουλειά ο πατρίδας
για τ' ο φούντα. Κι' άμα τέλειωσε με ξαναρώτησε:

—Σ' άρέσει τώρα;

—Καλό είναι.

—Έν τάξει. Μονάχα ένα τριαντάρι θά σου πάλ-
ρω για τ' ο κουρέμα.

Τότες ανήστηκα, αδερφέ μου, τί γινότανε. Βρέ, δεν είναι δικό
μου τ' ο σκυλί! Τίποτα ο πατρίδας.

—Θά πλερώσει!, μου λέει.
Τό όποιον τονέ κουτούπωσα στο φινάλε και μās πήγαγε στο
τμήμα. "Ακου, ρε, τί παθαίνει καμιά φορά ο άνθρωπος!...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια ειρών-ειρών

Κοινωνικά

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ο γνωστός κάπηλος της
πόλεως μας κ. Βρασίδης "Αε-
τονύχης, ανεδέξατο χθές έκ
μιάς ευμεγέθους βαρέλας, έν
περίεργον μίγμα οίνου, όνο-
μάσας αυτό «Κοκκινέλι». Με-
τά τ' ο μυστήριο ο ρηξικέλευ-
θος κάπηλος συνελήφθη επί
νοθεία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εξεδοθή υπό των Πορ-
τογαλλικών άρχών κατόπιν
γχετικού διαβήματος της "Αρ-
γεντινής, ο διεθνούς φήμης
κακοποιός Πέτερ ο Μονό-
φθαλμος. Μετά την μεταφο-
ράν του εις "Αργεντινήν, ο έκ-
δοθείς Πέτερ ένεκλείσθη εις
τάς φυλακάς, ματαιωθείσας
ούτω της περαιτέρω κυκλο-
φορίας του.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Θεωρώ υποχρέωσίν μου να
συγχαρώ και δημοσία τόν σω-
φέρ Δ. Χασάπην, διότι παρέ-
συρε και έφόνευσε προχθές
την μητέρα της συζύγου μου.
Τοιοῦτοι σωφέρ πρέπει να
λαμβάνουν τ' ο Νόμπελ της ει-
κογενειακής ειρήνης.

Βίκτωρ Κολοκυθόπουλος

ΠΕΝΘΗ

Εις τούς από καιρού βεβυθι-
σμένους εις βαρύτατον πένθος
όνυχας τ' ο συμπολίτου κ. Β.
Ρώμικου, ευχόμεθα την έξ-
ψους παραμυθίαν.

Οικογένεια Κ. Α. Θαρού

Γατούρα στιχί

"Ανοιξη

"Ανοιξη! "Αν τ' ο πουλιά
πάνω στα ξεντρα σμίγουν,
κι' όλα της τ' ο πράγματα
σιγά-σιγά άνοιγουν!

"Ανοίγουν οι ασμώμενοι
στόμα πολύ μεγάλο,
πλείστα παλινάπνεονα
άνοιγουν στα καβάλλο,
οι όφθαλμοί άνοιγουνε
κάθε δέντρο που θάλλει,
κι' ένός θερμού νταφί
άνοίγει τ' ο κεφάλι!

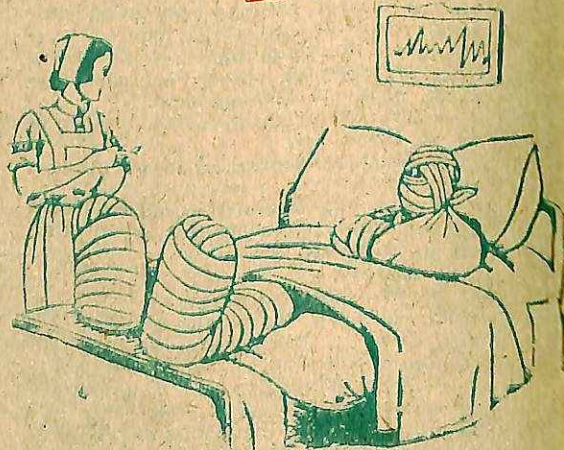
"Ανοιξη! Πόσο εύκολα
θά την διαπισώσης"
"Ανοίγουνε οι ράφτες μα
εις όλους μας πιστώσεις
προθύμως παραδίδοντες
έ.δύματα με έσσεις,
που πάντοτε τ' ο δέχασα
χωρίς και να τις δώσης!

"Ανοίγουνε τ' ο κέντρα μας
δλων των πενήτων.
πανέτοιμα να δώσουνε
σ' όλους την ήθυμιάν,
άνοιγουν και τ' ο στόματα
κακίστων και καδόνων
που οδηγούντε τελικώς
εις την άστυγμίαν!

"Ανοιξη! Πάνω στα βουνά
πολλοί θά καταφύγουν,
κι' έτσι θά δώνε άσφαλώς
τις σόλες τους... ν' άνοιγουν!..

Ο ΣΓΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

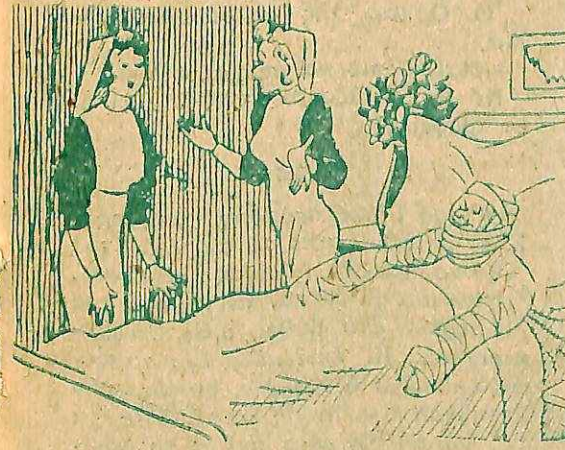

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Ένώ λαμβάνονται τ' ο στοιχεία:

—Έγγραμμος;

—Όχι, άπλως έπεσα από την σκάλα του
σπιτιού μας.

ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Μετά την επίδεση των τραυμάτων:

—Και τώρα πώς θά κάνωμε για να τ' ο
πάρουμε τόν σφυγμό;

Υποστήριξις

...ανιά, μαθαίνω μετά λύ-
και μ' άγανάκτησι πολλή,
ότι άπαγωγή τρελλή
σε θέτει έν κινδύνω.
Λοιπόν, αυτό μην σε πειρά-
γιατί δηλώνω καθαρά,
τώς από τ' ούδε, σοβαρά
έγγυήσι σου δίνω

Ο νεαρός μπορεί να ει-
παλληκαρές μέσ' στη ζωή
μά να μου κάνη τ' ο νταφί
δε θάχη, τ' ο κουράγιο,
γιατί κι' εγώ είμαι θάρύς,
κάτοχος τ' ούδας σοβαρής,
και, με δυό λόγια, λιονταρής
που δίνει σ' όλους τάγιο!

Νά πής σε καποιον να τ' ο πη,
να καταλάβη τ' ο εν' ντροπή,
και να άφήση τη ροπή
σε τέτοιες άηδίες.
Τόν συμβούλευω, τ' ο λοιπόν,
ν' αλλάξη πλάκα και σκοπόν,
γιατί θά παύσω σιωπών
και θάχουμε... κηδείες!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωμάτάριός μου

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Τσαμε τώρα για ίκανάκη μου "Κιρκόρ κατόλου ντέν μιλη-
σα, γιατί σε ίσχολετο έσωτερικός-μεσωτερικός ήτανε. "Αμά, τώρα
που για "Ιπάσχα ιμαθήματα σταματημένα ίνηκανε, Κιρκόρ — ι-
γυιός μου, μπέ! — ίσπίτη ήρτε μαζί με έλεγχο του. Αυτό διαβα-
σμένο έκανα και είδα πως Κιρκόρ σε αριθμητική κακό ίβαθμό είχε.

—Γιατί, μπέ; Ιρώτησα.

—Ιστέ δάσκαλος βλάκας άνθρωπος είναι. Μιά
ρορά σε ιμάθημα με ίσώκωσε και ρωτηγμένο έ-

κανε άμα ένα καφέ σε δυό κομμάτια ίκόφουμε,
τί κλάσμα τ' ο έχουμε. Δεύτερα, είπα.

—"Αφεριμ! Καλά άπάντησες!

—Ναί, ιστέ. "Αμά δάσκαλος ξαναρώτησε, άμα
και αυτά κομμάτια σε ιδύο ίκόφουμε τί θά ίνη.

Τέταρτα, είπα. "Αφεριμ! Και πάλι άμα ίκόφου-
με; "Ογδοα, είπα. Κι' άμα ξαναίκόφουμε; Δέκα

τα έκτα, είπα. Αυτό είναι. Κι' άμα ξαναίκόφου-
με; Τριακόστα δεύτερα...

—Ιστέ, Κιρκόρ, καλά άπαντημένος είνες!

—Μην ίβιάζεσαι, τζάνουμ! Δάσκαλος κι' έλ-
λη μιά ίφορά Ιρώτησε τί θά ίνη άμα τριακόστα

δεύτερα σε δυό ξαναίκόφουμε; Και τότε άπαντη-
μένο έκανα; "Ικυμάς τ' ο ίνη!

—Ιστέ, πάλι καλά είπες!

—Ναί. Μιά δάσκαλος μηδενικό μου ίβαλε.

"Αντε, μπέ! "Ιδάσκαλος τ' ο Κιρκόρ φαίνεται πως τζαναμπέτης
άνθρωπος είναι. Τσάκ-τσάκ τζαναμπέτης...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

λῆ στην τύχη, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Ἀξάφνα ἀκουσε τὴν πόρτα νὰ κλεινὴ δυνατὰ καὶ κατάλαβε ὅτι τὴν κλειδωναν ἀπ' ἐξω. Σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω καὶ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλὰ μέσα στὸ σκοτάδι, σκόνταψε ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ ὑπνῶστος καὶ κυλίστηκε κατὰ γῆς. Σηκώθηκε ἀμέσως πάλι καὶ περτώντας μὲ ὅλη του τὴν δύναμι ἐπάνω στὴν πόρτα ἐσπασε τὴν κλειδαριά. Στάθηκε λίγο γιὰ νὰ ἀκούσῃ τί γινόταν. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐφρου- γαν. Ἀκουσε στὴν ἀρχὴ ποδοβολητὸ καὶ σὲ λιγὰκι τὸ μοτέρ ἐνός αὐτοκινήτου.

Ἦταν ἀδύνατον πιά νὰ τοὺς προλάβῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ κανένα σκοπὸ γιὰ τὴν ὥρα νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τούς. Ἦξερε περισσότερα ἀπὸ ὅτι νύστευε νὰ μᾶθῃ. Τὸν Κινέζο θὰ τὸν ξαναβρίσκει πολὺ γρήγορα. Ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ διαφύγῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς βοηθοὺς του, λίγο τὸν ἐνοίερα. Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν γιὰ τὴν σι- γὴν τὸ πῶς σηματοδοτοῦν ἀπὸ ὅλα ἦταν ὅτι εἶχε μάθει ἐπὶ τέλους ποῖα ἦταν ἡ δὴθεν δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡ ἀθώωσις τῆς εἶχε ἀποδειχθῇ, πιά.

Ἐνα εἰσὸς διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ στὴν ἰδέα αὐτῇ. Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ἀ- κόμη ὅτι εἶχε νικήσῃ. Σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν θεὸ ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσῃ. Ὑστερα σκέ- φθηκε ὅτι δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἀ- ναψὲ τὴν ηλεκτρικὴν τοῦ λάμπας γιὰ νὰ ἐ- ξετάσῃ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Μιὰ φρίκη τὸν κατέλαβε. Οἱ τρεῖς ἱερεῖς τοῦ Βουδδὰ καθόντουσαν πάντοτε ἀκίνητοι στὴν θέσι τους. Τὰ μάτια τους δὲν πρό- διναν τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Στὴν ἀρ- χὴ τρώμαζε. Ὑστερα ὅμως ἐστρέψε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸ πτώμα ποὺ ἦταν ἐκτεθειμένον στὴν μέση τοῦ δωματίου. Ἀ- νεγνώρισε ἀμέσως τὸν ὑπνῶστον ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε πάει, στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου.

Συνέχισε τὴν ἐρευνά του καὶ νόησε ὅτι τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ δωματίου δὲν εἶχε πιά ἄλ- λα μυστικὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅταν ἄξα- φνα ἀνεκάλυψε σὲ κάποιον θαυμάσιον τοῦ τοῖχου ἕνα τηλεφῶνον. Ἡ ἀνακάλυ- ψις αὐτῇ τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὅρι- σκόταν σὲ πολλὴ ἐπικίνδυνος θέσι· καὶ ὅτι ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμήν μπορούσε νὰ θρε- θῇ μπροστὰ σὲ μύριους ἀλλοῦς κινδύνους.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Σκωτλαντ Γουάρεν καὶ νὰ ἐπὶ τὴν νὰ τοῦ στείλουν βοήθεια. Ἀφῆσε ὅμως πολὺ γρήγορα τὴν ἰδέα αὐτῇ καὶ συλλογίσθηκε τί νῦν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἦταν τὴν στιγμὴν αὐ- τῇ ὁ φίλος τοῦ Σίντνεϋ Βέιμλ ποὺ εἶπε στὴν Φινλανδία. Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως κάποιον ἔμπιστον φίλον τοῦ Σίντνεϋ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς δημοσιογράφος, καὶ χω- ρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν κάλεσε τηλεφω- νικῶς.

— Μόλις πρὸ ὀλίγου γλύτωσα ἀπὸ μι- ᾶν ἀπόπειρα δολοφονίας ποὺ ἔγινε ἐναν- τίον μου, τοῦ εἶπε. Μὲ ἔκλεισαν μέσα σὲ ἕνα αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο γέμισαν μὲ κά- ποιο ναρκωτικὸ ἀέριο.

— Καὶ πῶς γλύτωσατε, εἰπὼς κατὰ- πληκτος ὁ ἄλλος.

— Ὁ Στάνλεϋ ἀρξισε νὰ γελάῃ, εὐχαρι- στημένος ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του.

— Εἶχα κάποια τέτοια ὑπόνοια καὶ εἶ- χα πάρει τὴν προφύλαξίν μου. Ὁ χημι- κὸς τῆς Σκωτλαντ-Γουάρεν μοῦ προμήθευ- σε κάποιον μικρὸ ἀναπνευστικὸ μηχανήμα, χάρις στὸ ὁποῖο μπόρεσα νὰ ἐξεγέσω αὐτοὺς ποὺ ἤθελαν νὰ μὲ ξεγελάσουν. Ἔτσι, κατόρθωσα νὰ πηδῶ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἀκριβῶς στὴν κρίσιμη στιγμὴ. Ἀλλὰ ἀκριβῶς στὴν κρίσιμη στιγμὴ.

— Τοῦ ἔβαλαν μήπως φωτιά;

— Κάτι χειρότερο. Τὸ ἔβριζαν μέσα στὸν Τάμεσι. Προόφασα καὶ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ αὐτο- κίνητο βρισκόταν στὸν ἀέρα καὶ ἔτσι, ὅ- στερα ἀπὸ λίγο κολύμπι, βρέθηκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

— Σὰς θαυμάζω, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Προσέχετε ὅμως γιατί οἱ ἐχθροὶ σας δὲν θὰ καθίσουν μὲ σταυρωμένα χέρια. Ποῦ βρισκόσαστε τώρα;

— Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἡ- θελε προηγουμένως νὰ θυμώσει καὶ ὁ ἱ- διος τὴν ἐπιτυχία του. Σὲ λιγὰκι ἀπὴν- τισε ὅμως:

— Βελάσκειναι σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς πρὸ ἐπι- κίνδυνος συνοικίας τοῦ Λονδίνου καὶ ἔ- βαλα χέρι σὲ μιὰν ἀπὸ τὴς πρὸ ἐπικίνδυ- νες συνοικίες. Αὐτὰ ὅμως εἶναι, λεπτο- μέρειες. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ὅτι κατέχω τὴν ἀπόδειξιν γιὰ τὴν ἀθώωσιν τῆς δὴθεν δολοφονίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀνεκάλυ- ψα ἐπὶ τέλους ποῖα εἶναι.

— Ὁ Στάνλεϋ περίμενε ὅτι οἱ λόγοι του αὐτοὶ θὰ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸν συνομιλητὴν του. Ὅταν εἶδε ὅμως ὅτι αὐτὸς δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία, πρόσ- θεσε:

— Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι ἡ σωτηρία τῆς καταδίκης εἰς θά- νατον. Καὶ ἐπειδὴ μὰς χορίζουν ἀκόμη δυὸ ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέ- σεως, ἔχουμε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ἐνεργή- σουμε γιὰ νὰ τὴν γλυτώσουμε.

— Δυὸ ἡμέρες, φώναξε δυνατὰ ὁ ἄλ- λος; Δὲν ξέρετε τί λέτε.

— Ὁ Στάνλεϋ ἐτοιμαζόταν νὰ ὑποστηρί- ξῃ τὰ ὅσα εἶχε εἰπῇ ἀλλὰ τὴν ἰδίαν σι- γὴν ἀκουσε τὴν φωνὴν τοῦ συνομιλητοῦ του νὰ λέη:

— Ἡ ἐκτέλεσις πρόκειται νὰ γίνῃ σή- μερα τὸ πρωί.

Τοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ὅλα γύ- ρωζαν γύρω του καὶ ἀκούμπησε στὸν τοί- χον γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Τί εἶπατε, φώναξε;

— Σήμερα τὰ χαράματα, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Μόνον μία ἀμέσως ἐπέμβασις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸν βρῇτε;

Τὰ μάτια τοῦ Στάνλεϋ θόλωσαν. Ἐ- σπείρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφῶνου στὰ χέρια του καὶ φώναξε γεμάτος θέλησιν καὶ πεποίθησιν:

— Ὅ,α τὴν σώσω ὁπωσδήποτε.

Ἐκλεισε τὸ τηλεφῶνον καὶ βγήκε τρέ- χοντας ἐξω στὸν δρόμο. Ἦταν κατασκό- τεινα ἀλλὰ δὲν εἵλεπαν παρὰ λίγες ὥρες ὡς τὰ χαράματα. Προχωροῦσε τρέχον- τας καὶ φώναζε σὰν τρελλός:

— Ὅ,α τὴν σώσω. Ὅ,α τὴν σώσω.

— — —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ἡ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

Θὰ εἶχαν περάσει ὡς δέκα λεπτά. Ὁ Στάνλεϋ προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ψιλὴ βορρῇ ποὺ ἔφερε ἀδιάκοπα καὶ προσπα- θούσε νὰ βάλῃ τὴς σκέψεις του σὲ λίγη σειρά. Περπατοῦσε γρήγορα. Ἡ μὴν του ἐπιθυμία τὴν στιγμὴν αὐτῇ ἦταν νὰ βρῇ γρήγορα ἕνα αὐτοκίνητο. Σ' αὐτὸ τὸ ἀ- ομακρυσμένον σημείον καὶ σὲ τέτοιαν ὥρην θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε πολὺ μεγάλη τύχη. Θὰ ἔπρεπε μάλιστα νὰ περπατήσῃ ὡς τὸν σταθμὸν αὐτοκινήτων τῆς Οὐέστ-Ιντ. Ἀναλογιζόμενος τὸν καιρὸ ποὺ ἔχανε καὶ τὸν ἐπιανε ἀπελπίσιν. Περπατοῦσε καὶ

συλλογιζόμενος πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο ζήτημα.

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλε- σις τῆς καταδίκης τὸ ἴδιο πρωὶ τὴν σι- γὴν ποὺ εἶχε διαβάσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια στὴν ἐφημερίδα ὅτι εἶχε ὀριστεῖ γιὰ τὴν Παρασκευὴ. Ἀξάφνα σταμάτησε καὶ ἐσπείρε τὴς γραφίδας του. Μήπως αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα ἦταν πλαστὴ φτιαγμένη ἐ- πίτηδες γιὰ νὰ ξεγελασθῇ. Θυμήθηκε ὅτι τοῦ τὴν εἶχε φέρει ὁ Κινέζος κατὰ τὴν ἀπρόσπτη πρωΐν τὸν ἐπίσκεψιν στὸ νοσο- κομεῖο. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶχαν ἀπαγο- ρεύσει κατὰ τὰ φαινόμενα τὴν ἰδίαν ἡμέρα καὶ ἐπίσκεψιν στὸ δωματίον του. Δὲν ἤ- θελαν νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ κανέ- να ἄλλο πρόσωπον. Καὶ γιὰ τὸν ἴδιον λόγον φρόντισαν νὰ καταστήσουν ἀκίνδυνον τὸν Τζίμμυ Γουίνκλες. Ἡ πλειοπληθὺς ἦταν ὁ- λοφάνερη. Ἀλλὰ τί μέσα διέθετε τέλος πάντων αὐτὸς ὁ Κινέζος ὥστε νὰ κατορ- θῶν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Τὸ νὰ κα- τασκευάσῃ μιὰ ψεύτικη σελίδα ἦταν ἐπὶ τέλους κάτι ποὺ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ. Ἀλλὰ μὲ ποῖα δύναμι κατόρθωσε νὰ κά- νῃ τὸν διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου νὰ ὑ- ποχωρῇ σ' αὐτὴν ἀξίωσιν;

Εἶχε φθάσει σὲ μετὰ τὴν ἀτελείω- τη λειωφόρον τοῦ Οὐέστ-Φέρρυ καὶ συλλο- γιζόμενος μὲ ἀπελπίσιν πόσο διάστημα τὸν χωρίζε ἀκόμη ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ὤπηχε ἐλπίς νὰ βρῇ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ὅταν ἄξα- φνα ἐνοιώσε ἕνα σκίρτημα χαρᾶς. Σὲ καμ- μιὰ διακοσασίαν μέτρων ἀπόστασι εἶδε τὰ φῶτα ἐνός αὐτοκινήτου. Ἐβγαλε ἀμέσως τὴν σφυρίχτρα του καὶ σφύριξε. Τὸ αὐ- τοκίνητο προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ σὲ λιγὰκι ἀκουσε τὸν σωφὸρ νὰ τὸν ρωτᾷ:

— Θέλετε ταξὶ κύριε;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ καθόλου ὁ Στάν- λεϋ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἔπεσε ἀποκα- κωμένος ἐπάνω στὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκι- νήτου.

— Δὲν πιστεύω νὰ σὰς συμβαίῃ τί- πατα τὸ σοβαρὸ κύριε, εἰπὼς ὁ σωφὸρ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση τὸ κατα- δεσπλμένο πρόσωπο τοῦ ἐπιβάτου. Αὐτὸς οἱ συνοικίες ἐδῶ εἶναι πολὺ ἀδύνατοι, συνέχισε. Ἀν πῆτε καὶ γιὰ τὴν ἀστυνομί- ας μας.

— Γρήγορα στὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαι- οσύνης, τὸν διέκοψε ὁ Στάνλεϋ. Ὅσο πρὶ γρήγορα μπορεῖτε. Εἶναι μεγάλη ἀ- νάγκη.

— Στὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης; Τέ- τοιαν ὥρα;

— Ἡ ὥρα δὲν ἐνδιαφέρει. Γρήγορα.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιτακτικὴ δι- εταγὴ ὁ σωφὸρ κύτταξε μπροστὰ του καὶ σὲ λιγὰκι τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε σὰν δαι- μονισμένο πρὸς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Στάνλεϋ ἔκπληξε λίγο ἀναταραχὰ γιὰ τὴν ἐκτοξευσθῇ. Τώρα πιά ἦταν θέ- ταιος ὅτι θὰ ἔφθανε στὴν ὥραν καὶ εἶ- χε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔστω καὶ σύντομον ἀνάπαυσιν. Οἱ δυνάμεις του εἶχαν φθάσει πιά σὲ τέλος τους. Ἀνέ- πνευσε μερικὲς φορές βαθειὰ καὶ παρα- κολούθησε μὲ κλεισμένα μάτια τοὺς γύ- ρους τῆς καρδιάς του ποὺ εἶχαν ἀρξίσῃ νὰ ἀνακτοῦν πάλι τὸν κανονικὸν τους ρυθμὸν.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ξένη εὐθυμογραφία

Ὁ κύριος ἀγοράζει καπέλλο

Ἕνας διάλογος τοῦ Μαξίμ

(Στὴν εἰσὸδον ἐνός μεγάλου καταστήμα- τος, ἕνα ζεύγος συσκέπτεται σοβαρῶς. Ἐπειτα ἀπὸ μακρὰ συζήτηση μπαίνει στὸ κατάστημα. Ὁ πωλητὴς τοὺς ὑποδέ- χεται μὲ τὸ χαμόγελο τῶν 28 κατάλευκων δοντιῶν του καὶ τὴ λάμψιν τῆς ἀψογῆς χι- ριστρῶς του. Ἡ κυρία 40 χρονῶν τερίπου ἔχει ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν ἐπαγ- γελματικὴν διαίτησιν ποὺ ἔχει ἀποκτήσῃ, καταλαβαίνει ἀμέσως ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μ' ἕνα ζεύγος μικροαστῶν: εἶναι φανερό πῶς ὁ ἀντίρας δὲν ἔχει ἐφεύρει τὴν περι- τειδᾶ οὔτε ὅμως κι' ἡ γυναῖκα φαίνεται ἰκανὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἂν ἐκεῖνος ἀνε- λάμβανε τέτοια ἐρευνά).

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Ἐπιθυμεῖτε, πα- ρακαλῶ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ὁ σύζυγός μου θέ- λει νὰ ἀγοράσῃ ἕνα καπέλλο.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — (Βάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ τοποθετεῖ πάνω στὸν μπάγκο). — Ἀλήθεια, θέλω ν' ἀ- γοράσω ἕνα καπέλλο.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Πολὺ ὠραία. Καὶ τί εἶδους καπέλλο προτιμάτε;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Τί εἶπατε;

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Τί εἶδους καπέλ- λο προτιμᾷ ὁ κύριος.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἕνα καπέλλο γιὰ νὰ τὸ βάζῃ στὸ κεφάλι του.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Φυσικά. Μὰ πῶς τὸ θέλει νὰ εἶναι: μαλακὸ ἢ σκλη- ρό;

Ἡ ΚΥΡΙΑ (στὸν σύζυγον). — Θέ- λεις νὰ δῇς πῶς σοῦ πάει τὸ σκλη- ρό;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (σὸν ἡχώ:). — Ἀλή- θεια! Νὰ δῶ πῶς μοῦ πάει τὸ σκλη- ρό;

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Θὰ δοκιμάσωμε καὶ τὰ δύο.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Δύο σκληρὰ;

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ (μὲ χαμόγελο). — Ὅχι, φυσικά. Ἕνα σκληρὸ καὶ ἕνα μαλακὸ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Καλὰ, μὰ τοῦ χρειά- ζεται μόνο ἕνα καπέλλο, ξέρετε.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (σὸν ἡχώ:). — Ἀλή- θεια! Μοῦ χρειάζεται μόνο ἕνα κα- πέλλο.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Θαυμάσια... Θὰ κυττάσωμε τί πάει στὸν κύριον καλ- λύτερα. Ἐφόρσε ποτε τοῦ σκληρὸ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Μιὰ φορά.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Μιὰ φορά.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ (στὸν σύζυγον). — Καὶ σὰς πήγαινε;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Τοῦ πήγαινε, μὰ ἐ- μένα δὲν μοῦ πήγαινε.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ (ἐκπληκτος). — Πῶς εἶπατε;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐ- μένα δὲν μοῦ ἀρέσει μὲ σκληρὸ.

Μοιάζει σὰν ἡλίθιος.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Μὰ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ μαλακὸ.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Πῶς εἶπατε;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Θέλω νὰ πῶ πῶς καὶ μὲ τὸ μαλακὸ μοιάζω σὰν ἡλί- θιος.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. (Δὲν ξέρεי τί νὰ πῇ). — Ἀ... ἄ... Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον δύο εἴδη: τὰ μαλακὰ καὶ τὰ σκληρὰ. Κι' ἂν νομίζετε ὅτι δὲν σὰς πάνε καὶ τὰ δύο...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Τὰ δύο, δὲν ξέρω ἂν μοῦ πάνε. Δὲν ἀρέσκει ποτε πᾶ- οἶ ἕνα μονάχα.

Τὸ ζεύγος συσκέπτεται σοβαρῶς.

βροῦμε ἕνα καπέλλο ποὺ δὲν θάναί οὔτε πολὺ μικρὸ, οὔτε πολὺ μεγά- λο. Ἐπιτρέπετε νὰ πάρω μέτρο; (Παίρνει τὸ μέτρο τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου). Πενήντα ἐπτά!

Ἡ ΚΥΡΙΑ (στὸν σύζυγόν της). — Πενήντα ἐπτά; Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἀγόρασες καπέλλο, εἶχες πε- νήντα ἐπτά.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς αὐτό.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — ὦ, ὅχι! Τὴν ἐποχὴ ποὺ δούλευε στὰ τραῖνα. (Στὸν σύ- ζυγόν της:). Ἐ, Ἀρθούρε; Ὅταν δούλευες στὰ τραῖνα δὲν ἦταν τὸ κε- φάλι σου μικρότερο;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐτσι φαίνεται, ἀ- φού τότε πήρα τὸ καπέλλο ποὺ φο- ρῶ. (Δείχνοντας τὸ καπέλλο ποὺ ἔ- φησε στὸν μπάγκο:). Νὰ, αὐτὸ ἐ- κεί.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. (Τὸ παίρνει ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὸ μέτρει). — Πράγ- ματι, εἶναι πενήντα ἐπτά.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ εἶπατε πῶς τὸ κεφάλι μου λέει πενήντα ἐπτά;

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. (Ξαναπαίρνει τὸ μέτρο τοῦ κεφαλοῦ). — Ἀκριβῶς, πενήντα ἐπτά.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Βλέπετε ποῦ σὰς ἐλέγη; Τί διάβολοι! Φαίνεται πῶς τὸ κεφάλι μου φουσκώνει καὶ ξε- φουσκώνει.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Ἡ ἰδέα σας εἶ- ναι. Θὰ δοκιμάσωμε τὸ πενήντα ἐ-

πτά. Κι' ἂν δὲν σὰς κάνῃ, θὰ πάρω- με τὸ πενήντα ἑξή.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐχω πολὺ παρὰ- σύντομα, παρακαλῶ, ἔ;

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Ἀμέσως, κύριε. Βιάζεσθε μήπως;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Ὅχι, δὲν βιάζο- μαι, ἀλλὰ σὲ λίγο μπορεῖ τὸ κεφά- λι μου νὰ γίνῃ πενήντα ὀκτώ.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ (χαμογελώντας). — Πολὺ παράξενο αὐτό. Λοιπόν, νὰ δοκιμάσωμε ἕνα σκληρὸ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ (στὸν σύζυγόν της). — Τί λές ἐσύ Ἀρθούρε;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Κάμε καλὰ μόνη σου! Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμένα.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ (ποὺ δὲν καταλα- βαίνει πιά τίποτα). — Τὸ καπέλλο εἶναι γιὰ τὴν κυρία;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Ὅχι, ὅχι, τὸ κα- πέλλο εἶναι γιὰ μένα. Ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐκεῖνη θὰ μὲ βλέπῃ μ' αὐτό.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Ἀ... ἔτσι... Λοι- πόν, κυρία μου; Ἀποφασίστε.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἀς δοκιμάσωμε ἕ- να σκληρὸ.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Ὁραία. (Στὸν σύζυγον:). Ἐπιτρέπετε; (Τοῦ βάζει ἕνα σκληρὸ στὸ κεφάλι). Ἕνα πενήντα ἐπτά.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Μιὰ στιγμὴ, νὰ δῶ...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρία:). — Νομίζω πῶς φαίνο- μαι πολὺ ἀστείος μ' αὐτὸ τὸ κα- πέλλο.

Ὁ ΠΩΛΗΤΗΣ. — Τί λέτε! Σὰς πάει πολὺ ὠραία.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἐτσι σὰς φαίνεται; Ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰν τὸν Σαρλώ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (κυττάζοντας στὸν καθρέφτη μὲ κάποιον φόβο). — Ἐ- τοί μοῦ φαίνεται καὶ μένα. Ποτέ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ βγῶ στὸ δρόμο μ' ἕνα τέτοιο καπέλλο.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντιάλ, λόγω της κακής και εκφυλισμένης του διαγωγής, έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να δοθούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια των πλεστηριασμού πύλινους στην αψίδα του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Εμφανικά άνοιξε πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνομα: Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό τὸ ὄρον νὰ δεχθῇ νὰ παντρευτῇ μίαν ὠραιότατη κόρη πτωχὴν ἀλλὰ μελλοντικὴν κληρονόμον 300 ἐκατομμυρίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ δώσῃ τὰ 150.

Ἡ συμφωνία κλείνει καὶ ὁ Μαρκήσιος φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου εὐρίσκεται ἡ ἀνύπαντρη κληρονόμος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· αὐτὴ ὅμως εἶναι δοσμένη τὴν καρδιά της σ' ἕνα φτωχό, τὸν Βαλεντίνο. Ὁ ντ' Αρζεντιάλ, τότε ἀποφασίζει νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴν τὰ «μεγάλα μέσα». Ἐμφανίζεται ὡς φτωχὸς καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Καὶ μὴ νύχτα ἀπάνει· τὴ νέα καὶ τὴν φυλάττει. Ἡ Γαβριέλλα κατορθώνει νὰ δραπέτευσῃ καὶ ὡς ἐκ τύχης βρίσκεται στὸ διπλανὸ σπίτι ὅπου μένει ἕνας πλουσιώτατος ἀνατολίτης μεγιστάν, ὁ Μουράτ. Αὐτὸς ἐρωτεύεται τὴν Γαβριέλλα ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπορροῦσε καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Σὲ λιγὰκι ξαναπέφτει στὰ χέρια τοῦ Νορβέρτου ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα της, τὴν ἀναγκάζει νὰ τὸν νυμφευθῇ. Ὁ Βαλεντίνο κάνει μὴ ἀπόπειρα μαζί με τὸν Μουράτ, τὸν Ἀνοιχτομάτη, τὸν Ἀγνοστό καὶ τὸν Σουλπερίο ἀλλὰ παραδόξως, ἡ Γαβριέλλα ἀνέβαινε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ Περνὰ ὁ καιρὸς ὁπότε ὁ Ρουκέν ἀνακαλύπτει μὴ μὲρα ξαφνικά, ὅτι ἡ ὠραιότατη σύζυγός του Λυδία, τὸν ἀπατά μ' ἕνα νεαρό, τὸν Ἀντρέ. Ὁ Ρουκέν παρακολουθεῖ τὸ ζεῖγος καὶ πληροφορεῖται πράγματα καταπληκτικά, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐκμεταλλεῖται ἀφάνταστα στὰ σχέδιά του. Ἐμαθε π.χ. ὅτι ἡ Ἰωάννα Μπερταρά πέθανε, ἀλλ' ὅτι ἡ φηκὴ σύζυγός καὶ παιδιά. Ὁ Ἀντρέ ἀφηγείται κατόπι στὴν Λυδία τὴν ζωὴν τοῦ κοινῆς τοῦ Ζωρὴ ἀρχίζοντας μετὰ τὴν ἐρωτική του περιπέτεια μετὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μουράτ Φερεντιέ. Ὁ Μουράτ εἶχε ἀνακαλύψει τίς σχέσεις τῶν δύο νέων καὶ ἐπιβάλλει στὸν Ζωρὴ νὰ μὴ ξαναφανῇ μπροστὰ του ἂν δὲν νύνη καθ' ὅλα ἄξιος τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ Ζωρὴ τοῦ δίδει ῥαντεβού μετὰ ἐν ἑὸς στὴς 15 Ἰουλίου. Ὁ Ρουκέν περιχαρὴς σπεύδει νὰ ἀνακοινώσῃ ὅσα ἤξερε στὸν Νορβέρτο. Τὸ σημεῖο ὅμα ὅμως, τοῦ Ρουκέν, πέφτει ἐκ τύχης στὰ χέρια τῆς Γαβριέλλας ἡ ὁποία πρὸ τοῦ κινδύνου, πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν

Βαλεντίνο. Αὐτὸς τὴν ὑποδέχεται ψυχρὰ καὶ μὲ σαρκασμούς.

— Ἀκούσε τοῦ λέγει ἡ Γαβριέλλα — καταλαβαίνω ὅτι θὰ σὲ πᾶ ὅλα—θὰ σοὺ ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς νέας μου ζωῆς... Πρόκειται γιὰ ἕνα μυστικὸ πὺ μπερὶ νὰ με δὴνῇ στὸ θάνατο...

21ον

— ΓΙΑ ποῖο λόγο; ἔκανε αὐτός. Πρὸς τί ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῇ; Μήπως δὲν χωρίζαμε γιὰ πάντα;

— Ἀκούστε με, σὰς λέω καὶ με κρίνετε ὕστερα. Προσέξατε ὅτι πενθῶ; Ἐχασα τὸν πατέρα μου τώρα τελευταῖα... Ὁ θάνατός του μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὰς τὰ ἀποκαλύψω ὅλα... γιὰτί καὶ ἐγὼ ἐπόμενα καὶ ὁ πέφερα καὶ γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ ὑπομένω τὴν περιφρόνηση τοῦ νοιῶθω νὰ ἔχετε γιὰ μένα. Δὲν ἐμάντευσατε λοιπόν, φίλε μου, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἄτιμος μαρκήσιος με εἶχε κυκλώσει με ἐνέδρες τόσο καλομελετημένες πὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐφεύγω; Ὅταν με ἀπήγαγε καὶ ἔβαλε νὰ με φυλᾷ δυὸ συνένοχοί του, κατ' ὁρθωσιν, διὰ σκιδνυνεύοντας τὴν ἴδια τὴ ζωὴν μου, νὰ τὸ σκάσω. Τόκανα ἴσως αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπη; Ὅταν ξανάπεσα στὰ χέρια του, θέλησα νὰ τοῦ ξαναφύγω... Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ με κρατοῦσε γερά, γερότερα παρὰ ἂν θὰ μοῦ φοροῦσε σιδερα στὰ πόδια... Κρατοῦσε αἰχμάλωτη τὴν θελήσῃ μου, διέταξε τὰ μάτια μου, τὰ λόγια μου καὶ τὴν παραμικρὸτερη ἀκούη χειρονομία μου.

— Τί λέτε, Γαβριέλλα;... Πῶς ὑπόρεσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη ἐπάνω σας; — Ὁ, εἶναι ἀπλοῦστατο, ἀκούστε... Ὁ μαρκήσιος εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πατέρα μου... Ὁ δυστυχεμένος δὲν μπόρεσε ποτὲ του νὰ ὑποπτευσθῇ ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Νορβέρτου. Ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα μου ἐξηγοῦτο ἀπὸ τὴν σιωπὴν μου, ἀπὸ τὴν παθητικὴν μου ὑπακοήν σ' ὅλες τίς θελήσεις τοῦ μαρκησιού... Ἄν ἐφευγα ὁ πατέρας μου θὰ πέθαινε... Ἄν εἰδοποιούσα κανένα φίλο μου, ἑσᾶς, τὸν Μουράτ, ὁποιοδήποτε, πάλι θὰ προκαλοῦσα τὸν θάνατο τοῦ πατέρα... Κι ὕστερα, τὸν ἐπέβλεπαν πάντα τὸν καὶ μὲν τὸν γέρο, μέρα καὶ νύχτα.

— Γαβριέλλα... Τί λές;... Εἶναι φοβερό.

— Καταλαβαίνετε τώρα γιὰτί δὲν μπόρεσα νὰ σὰς πᾶς τίποτα τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα πὺ ἤρθατε νὰ με σώσετε. Καταλαβαίνετε γιὰτί χρειάστηκε νὰ πᾶ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Νορβέρτο... Γιὰτί ἔσῳα τὴν ζωὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξηγοῦτο καὶ τοῦ πατέρα μου ἡ ζωὴ; Γιὰτί ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ ἐναντίον σας; Γιὰτί ἔ-

γινε αὐτὸς ὁ γάμος ἐπὶ τέλους; Γιὰτί φάνηκα νὰ συγκατατίθεμαι, παντοῦ καὶ πάντα, στὴν ἐκκλησία, στὴν δημαρχία, μπρὸς στοὺς προσκαλεσμένους μας, ἐνὼ μέσα μου διψοῦσα γιὰ ἐκδίκηση, καὶ ἡ καρδιά μου ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, γιὰτί σὲ εἶχα χάσει;

— Γαβριέλλα... πρὸς Θεοῦ... τί εἶναι αὐτὰ πὺ λές;

— Τὴν ἀλήθεια, στὸ ὀρκίζομαι... τὴν ἀλήθεια καὶ τίποτε ἄλλο.

— Μὰ τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα τέρας! Πρέπει νὰ τὸν παραδώσουμε στὴ δικαιοσύνη, νὰ τὸν παραπέμψουμε στὸ Κακούργιοδικεῖο ὅπως τοῦ ἀρμόζει.

Ἡ Γαβριέλλα ἀναστενάξε καὶ κοῦνησε τὸ κεφάλι της μελαγχολικά.

— Ὁχι, εἶπε, δὲν τὸ θέλω...

— Δὲν τὸ θέλετε; Τὸν λυπόσαστε;

— Ὁχι βέβαια. Δὲν ἀξίζει τὸν οἶκτο. Καὶ τὰ κατέργα ἀκόμα θὰ ἦταν λίγο γι' αὐτόν.

— Τότε, γιὰτί δὲν τὸν χτυπᾶτε;

— Ἀκούστε με λίγο ἀκόμα. Ὑποθέστε ὅτι τὸν παραπέμψω στὴ δικαιοσύνη γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Θὰ μοῦ ζητήσουν ἀποδείξεις. Καὶ τί θὰ ἔχω νὰ πᾶ; Ὁ Νορβέρτος εἶναι ἰσχυρὸς. Κρατᾷ στὰ χέρια του καὶ κατευθύνει τὸ ἐμπόριο, τὴν πολιτικὴν, τὴν Γαλλία ὁλόκληρη. Αὔριο θὰ γίνῃ ὑπουργός. Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ, ἀνίσχυρη καθὼς εἶμαι; Θὰ με περάσουν γιὰ τρελλή... Ὅστε θὰ με ἀκούσουν κὰν καὶ ὁ Νορβέρτος θὰ με κλείσῃ σὲ κανένα ἀσυλο ψυχωπαθῶν. Ἄ... εἶναι δυνατός, σοῦ λέω... δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ κανείς...

Εἶναι μεγαλοφυΐα... ἔχει τὴν μεγαλοφυΐα τοῦ ἐγκλημάτος... Δὲν μπορῶ στὰ φανερά νὰ ὀρθωθῶ μπρὸς του... Θὰ με τσάκιζε... καὶ μαζί με μένα θὰ ὑπέφεραν καὶ ὅσοι με ἀγαποῦν... Ὁχι, θάταν τρέλλα νὰ εἰδοποιήσω τὴν δικαιοσύνη... Σκέφτηκα, ὅμως, κάτι ἄλλο... Ἀκούσε... — Μιλήστε, Γαβριέλλα... καὶ ἂν μπορῶ καὶ τὴ ζωὴ μου θὰ δώσω γιὰ σένα.

— Ἄν πεθάνῃς γιὰ μένα, δὲν θὰ μπόρῳ νὰ ἐπιζήσω... γιὰτί δὲν ἔπαυα ποτὲ νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰμα ἀνταξία σου.

— Γαβριέλλα! ἔκανε αὐτὸς, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἔσφιξε ἐπάνω του καὶ τὴ γέμισε φιλή, στὰ χεῖλη, στὰ μάτια, στὸ μέτωπο, στὰ μάλαλα.

— Ναί! Σ' ἀγαπᾷ! Σ' ἀγαπᾷ! ἐπὶ πᾶν ἔλαβε σὰν μεθυσμένη αὐτὴ... Καὶ μπορῶ νὰ σὲ λέω χωρὶς νὰ κοκκινίζω, γιὰτί εἶμαι πάντα ἡ Γαβριέλλα πὺ γνώρισε...

Ὁ μαρκήσιος μετὰ τὴν ἀνταξία του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξηγοῦτο καὶ τὸν πατέρα μου ἡ ζωὴ; Γιὰτί ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ ἐναντίον σας; Γιὰτί ἔ-

γινε αὐτὸς ὁ γάμος ἐπὶ τέλους; Γιὰτί φάνηκα νὰ συγκατατίθεμαι, παντοῦ καὶ πάντα, στὴν ἐκκλησία, στὴν δημαρχία, μπρὸς στοὺς προσκαλεσμένους μας, ἐνὼ μέσα μου διψοῦσα γιὰ ἐκδίκηση, καὶ ἡ καρδιά μου ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, γιὰτί σὲ εἶχα χάσει;

μιάς ψυχῆς

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μου. Καὶ σ' ἀγαπᾷ... Σ' ἀγαπᾷ πάντα...

— Γαβριέλλα!... Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχής...

Ἡ νέα τὸν ἀπομάκρυνε με μὴ τρυφερὴ κίνηση ἀπὸ κοντὰ της... θέλοντας νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία της καὶ νὰ πῇ αὐτὸ πὺ εἶχε σκοπὸ.

Ἐμεινε γιὰ ἕνα λεπτὸ βουβή, γαμογελῶντας με ἱκανοποίηση. Ἐκεῖνος εἶχε γονατίσει... καὶ τὴν ἔσῳα... Τὴν ἔτρωγε με τὰ μάτια... Καὶ χωρὶς νὰ λήψῃ λέξη τὴν ἀφίσε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦταν δικὸς της, ὁ λώτελα ἰδικὸς της.

— Καὶ τώρα, ἀκούσε γιὰτί ἤρθα, φίλε μου. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ρουκέν, ὁ συνένογός του, δὲν θὰ μπόρῳ νὰ κερδίσουν τὴν περιουσία μου ὁλόκληρη, παρὰ μόνο ἅμα θὰ ἔχουν λείψει οἱ ἄλλοι κληρονόμοι. Τοὺς κληρονόμους αὐτοὺς φαίνεται πῶς τοὺς ἀνεκάλυψε ἐπὶ τέλους ὁ Ρουκέν. Ἡ ζωὴ τους κινδυνεύει. Θέλω νὰ ἐμποδίσω νὰ διαπραχθοῦν νέα ἐγκλήματα. Θέλω νὰ τοὺς σώσω ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός μου. Ὑστερα θάρρῃ ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας.

— Θὰ σὲ βοηθῶ, Γαβριέλλα.

— Τὸ ἤξερα. Ἀκούσε λοιπόν. Μὴ ἀδελφὴ τοῦ πατέρα μου, κληρονόμος καὶ αὐτὴ, ἔχει πεθάνει. Ἀλλὰ ἔχει ἀφίσει ἕναν ἄνδρα καὶ δυὸ γιουούς. Ποῦ μένουν; Πῶς λέγονται; Τὸ ἀγνοῶ. Ἀλλὰ τὸ ξέρει ὁ Ρουκέν. Καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ Νορβέρτος. Παρακολουθώντας τους, θὰ μπόρῳ νὰ τὸ μάθω καὶ ἐμεῖς. Θὰ μπόρῳ νὰ προλάβω με τὴν ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου τους. Ὁ Ἀνοιχτομάτης καὶ ὁ Αὐγουστός σοῦ εἶναι πάντα ἀφοσιωμένοι.

— Ναί. Καὶ σὲ λατρεῖ ὅπως ἄλλοτε. Θὰ χαροῦν πολὺ ἅμα μάθουν ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ὁπως σὲ ἤξεραν. Ἡ ζωὴ τους, ὅπως καὶ ἡ δική μου, σοῦ ἀνήκει. Ἐρῶ πὺ θὰ τοὺς βρῶ. Θὰ τρέξω νὰ τοὺς συναντήσω. Ὁ Αὐγουστός ἐφυγε ἀπὸ τὸ Τσίρκο καὶ ἔχει ἕνα μικρὸ γυμναστήριο στὴν ὁδὸ Μαρκαντέ. Ὁ Ἀνοιχτομάτης δίνει μαθήματα ξιφασκίας... ἔχουν οἰκονομικὴ ἀνεση... καὶ τὴν ἐλευθερία τους.

— Πήγαινε λοιπόν, φίλε μου. Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἐρρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε.

Ὑστερα ἔφυγε, μετὰ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, σὰν νὰ νοιώθε τύψεις, γιὰτί ἔρριχνε στὸ κίνδυνο τὴν ζωὴν τοῦ νέου... τὴν χαροῦμένη καὶ ἐξυπνὴ αὐτὴ ζωὴ, πὺ τὸ μέλλον τοῦ χαμογελοῦσε ὅλο ἐλπίδες.

Ὁ Βαλεντίνος ἔγραψε στὸν εὐεργέτη του Λεουσὺ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἄδεια ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἐπειτὰ ἐβγήκε ἔξω γιὰ νὰ πᾶ νὰ βρῇ τὸν Ἀνοιχτομάτη καὶ τὸν Αὐγουστό.

Μὴ ὥρα ἀργότερα οἱ τρεῖς φίλοι κόβαν βόλτες στὴν ὁδὸ Λαφαγιέ,

ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ρουκέν.

Πρὶν περάσουν πέντε λεπτά ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ πῆγαν καὶ ἐπίασαν πόστο. εἶδαν νὰ καταφθάνῃ ὁ Νορβέρτος. Τὸν εἶχε συναντήσει ὁ Λουφάρ, καὶ χωρὶς νὰ περάσῃ κὰν ἀπὸ τὸ

σπίτι του, δὺο θάβλεπε ὅτι τὸν ἐπιλέττο τοῦ Ρουκέν εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἤρθε στὴν ὁδὸ Λαφαγιέ. Ὁ Λουφάρ ἤξερε τὸ περιεχόμενο τοῦ ἐπιλέττου. Ὁ μαρκήσιος δὲν τὸ ἔμαθε ἐξοφρῶσε τὰ φρύδια του καὶ ἐνοίωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά... στὴ σκέψη ὅτι ὁ Ρουκέν εἶχε ἀνακαλύψει τοὺς κληρονόμους.

Πρόεβλεπε νέα ἐγκλήματα...

Βυθίζοταν ὁλοένα καὶ πὺ βάθει ἀπὸ τὸν βούρκο τῆς ἀτιμίας, τῆς ντροπῆς.

Τὰ νέα ἐγκλήματα θάταν ἡ μοιραία συνέπεια τῶν παληῶν.

Τὴν φοβερὴ ἀβυσσὸς ἦταν αὐτὴ πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔτρεχε.

Τὴν ὥρα, ὅμως, πὺ μπῆκε στὸ σαλὸν τοῦ Ρουκέν, εἶχε ξαναφορέσει τὴν ψυχρὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας.

Μάλιστα χαμογελοῦσε κιάλας.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κλείστηκαν στὸ σαλόνι.

Ἡ συνομιλία τους δὲν κράτησε πολὺ.

Ὅταν ὁ Ροβέρτος βγήκε ἀπὸ κεί μέσα, ἦταν χλωμὸς σὰν νεκρός. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν νευρικά.

Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελά.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα πὺ κατέβαινε τίς σκάλες, ταλαντεύτηκε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ, σὰν νὰ τοῦχε λύση τὰ γόνατα ἡ μέθη τοῦ αἵματος πὺ θὰ χυνόταν σὲ λίγο.

Τὶ εἶπαν μεταξύ τους οἱ δυὸ ἄνδρες;

Περιττὸν νὰ τὸ ποῦμε.

Τὰ γεγονότα θὰ σὰς κάνουν νὰ τὸ καταλάβετε καλύτερα.

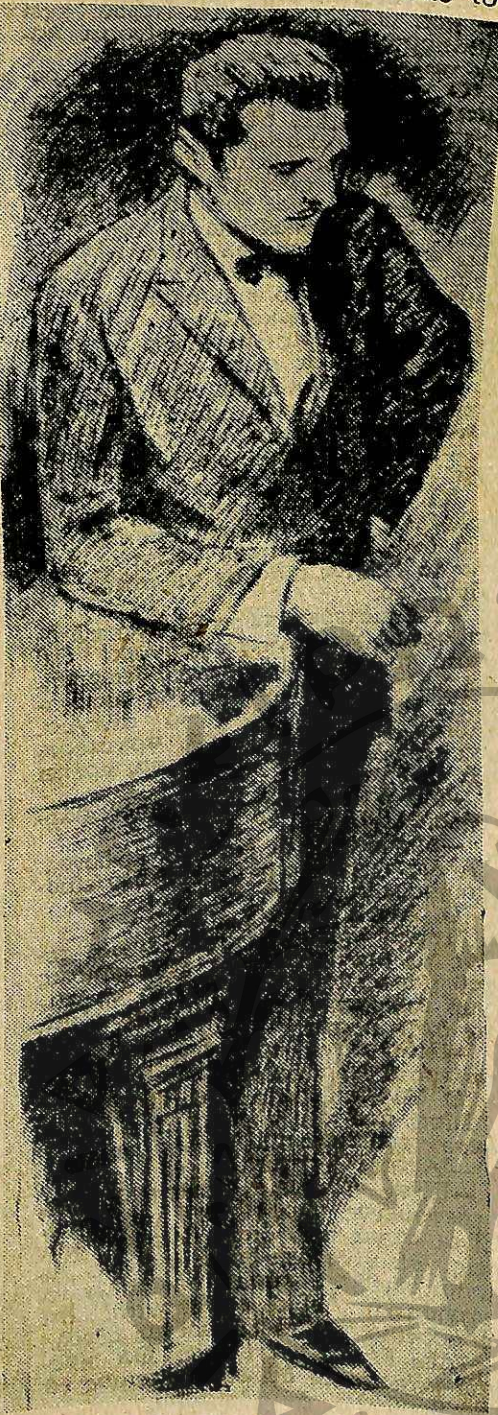
ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIX

Ὁ μαρκήσιος εἶχε ἔρθῃ μετὰ τὰ πόδια στοῦ συνένογου του, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Γκρενέλ. Βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ Ρουκέν, ἐφώναξε ἕνα ἀμάξι καὶ ἔδωσε, χαμηλόφωνα πολὺ, αὐτὴ τὴν διευθύνση: — Καὶ ντὲ λὰ Τουρνέλ... Καὶ δέκα φράγκα πουργουάρ ἂν με πᾶς γρηγορά.

Ὁ ἀμάξις ἐτίναξε τὸ καμτσίκι του καὶ τὸ ἀμάξι ἐκίνησε τρέχοντα. Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν ἔτρεχε, δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθεῖται ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἀμάξι, στὸ ὁποῖο εἶχε πηδῇ ὁ Βαλεντίνο. Στὸ σπίτι τοῦ Ρουκέν πρὸς τὰ ἔμεναν ὁ Ἀνοιχτομάτης καὶ ὁ Αὐγουστός νὰ τὸ παρακολουθοῦν.

Καὶ σὲ λίγο τὰ δυὸ ἀμάξια ἔφτασαν στὸ Καὶ ντὲ λὰ Τουρνέλ.

Ὁ Νορβέρτος πέταξε ἕνα λουδο. Βίκειο στὸν ἀμάξι του καὶ ἐγώθηκε στὴν εἰσοδὸ ἐνὸς σπιτιοῦ, τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἐδῶ καὶ λίγες μέρες εἶδαμε νὰ μπαίνουν ἡ Λυδία, ὁ Ἀντρέ Ζενεκάλ καὶ ὁ Ρουκέν. Φαίνεται ὅτι ὁ μαρκήσιος θάχε

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, κύριε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

λάβει λεπτομερείς πληροφορίες για το σπίτι απ' τον συνένοχό του, γιατί δεν ζήτησε καμιά οδηγία απ' τη θυρωρό.

Δρασκελίστηκε τις σκάλες και χτύπησε δυνατά στην πόρτα του διαμερίσματος όπου έδιναν τα ραντεβού τους ο Αντρέ και η Λυδία.

Πίσω από την πόρτα ακουγόταν ένα ελαφρό βάδισμα, αλλά κανείς δεν έρχοταν να του ανοίξει.

Αφουγκραζόταν.

Ο Νορβέρτος εξαναγκάστηκε, λέγοντας συγχρόνως χαμηλόφωνα:

—Προς Θεού, ανοίξτε, ανοίξτε γρήγορα, κινδυνεύει η ζωή σας.

Σε λίγο η πόρτα μισανοίχθηκε και στο άνοιγμα στάθηκε, άταραχος, ο Αντρέ, έμποδίζοντας έτσι την είσοδο του Νορβέρτου μέσ' στο διαμέρισμα.

—Ποιόν ζητάτε, κύριε; και τί θέλετε;

—Αλλά ο μαρκήσιος τον διέκοψε: —Ο κύριος Αντρέ Ζενεκάλ δεν είστε;

—Ναί, εγώ είμαι, έκανε έκπληκτος ο φοιτητής.

—Τότε άφηστε με να μπω.

—Μά δεν είναι το σπίτι μου εδώ, το ξέρετε ίσως.

—Ένας λόγος παραπάνω... Ναί, το ξέρω... γνωρίζω το μουσικό σας... ξέρω ότι περιμένετε μια γυναίκα... ότι η γυναίκα αυτή είναι έρωμένη σας... και ότι θάρη.

—Κύριε! έκανε ο Αντρέ.

—Μη φοβάσαστε τίποτε από μένα και μη θυμώνετε που σας μιλά έτσι.

—Ερχομαι για να σας σώσω τη ζωή!

—Ποιός είστε λοιπόν;

—Τι σας ενδιαφέρει το όνομά μου; Το μόνο βέβαιο είναι ότι σας απειλεί ένας μεγάλος κίνδυνος.

—Ένας κίνδυνος; Από ποιο; Γιατί;

—Κινδυνεύει σας λέγω η ζωή σας.

—Εξηγηθείτε!... Απειλούμαι εγώ μόνο, η κινδυνεύει και καμιά άλλη ζωή, πολύ πιο πολύτιμη απ' τη δική μου;

—Δεν ξέρω... ξέρω μόνο ότι σεις, σεις κύριε Αντρέ Ζενεκάλ, διατρέχετε σοβαρό, φρικτό κίνδυνο.

—Ο νέος έκανε μια κίνηση άνωπο-μνησίας.

—Εξηγηθείτε καλύτερα, σας το επαναλαμβάνω!

—Μά μήπως προσθαίνω; Φευγάτε, κύριε, αν αγαπάτε τη ζωή σας!... Φευγάτε άμέσως, μη μείνετε ούτε λεπτό εδώ... σας εξορκίζω!...

Και ο μαρκήσιος ένωσε ίκετευτικά τα χέρια του.

—Αλλά, πράγμα παράξενο, όσο αυτός έκανε την αυτοκυριαρχία του, τόσο ο Αντρέ γινόταν ψυχραιμότερος και άποκτούσε έτοιμότητα πνεύματος.

—Κύριε, είπα, αφού γνωρίζετε το μουσικό μου — άπορώ, αλήθεια, πολύ γι' αυτό — δεν πρέπει να άγνοήτε ότι περιμένω, σ' αυτό το μέρος μάλιστα, κάποιον.

—Δεν το άγνοώ.

—Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι μου είναι αδύνατο να φύγω και εάν κάποιος κίνδυνος απειλεί και μένα και το πρόσωπο που περιμένω συγχρόνως, θα πρέπει ναμαι δειλός για να φύγω!

—Σας το είπα, κύριε. Βαδίζετε προς το θάνατο. Ο άνδρας της γυναίκας που αγαπάτε, πρόκειται να ροθί εδώ, ο άνθρωπος αυτός είναι άποφασισμένος να σας υποβάλει σε

Ο θρῆνος μιᾶς ψυχῆς

φρικτά ψυχικά μαρτύρια... δεν θα το κάνη τυφλωμένος από τη ζήλεια, ή για να ξεπλύνη την προσβολή, αλλά γιατί τον ύποκινεί άλλη αίτια, πολύ πιο πενή.

—Δεν σας καταλαβαίνω, το έπαναλαμβάνω.

—Θα καταλάβετε αργότερα. Προς τα παρόν φευγάτε!

—Όχι.

—Αρνείσθε; Αδύνατο;... Είναι σαν να αυτοκτονήτε.

—Αρνούμαι. Πιστεύω βέβαια αυτά που μου λέτε, αλλά αφού έχω είδοποιηθ, ο κίνδυνος γίνεται και τα πολύ μικρότερος.

—Ο μαρκήσιος κατεχόταν από τρομερή άγωνία.

—Κύριε, είπα, δεν θα ύπακούσετε σ' έναν άγνωστο, αν φύγετε. "Αν σας πω ποιός είμαι, θα μαντεύσετε ίσως ότι θα πρέπει να ύπάρχη σοβαρώτατος λόγος για νάρθω εγώ ο ίδιος να προσπαθήσω να σας βγάλω από τον κίνδυνο... Λίγοι στο Παρίσι άγνοούν το όνομά μου. Όρκισθήτε μου να το κρατήσετε μουσικό και να μην άποκαλύψετε ποτέ σε κανέναν, χωρίς την άδειά μου, ότι θέλησα να σας σώσω την ζωή.

—Σας το όρκίζομαι, έκανε ο Αντρέ, συγκινημένος κάπως από την ανεξήγητη παραχή του Νορβέρτου.

—Είμαι ο μαρκήσιος Νορβέρτος Ντ' Αρζεντάλ.

—Ο Αντρέ έκανε μια κίνηση έκπληξως και κατόπιν ύποκλήθηκε. Το όνομα αυτό ήταν γνωστό... Όλο το Παρίσι μιλούσε γι' αυτόν τον άνθρωπο.

—Με πιστεύετε τώρα αν σας πω ότι πρέπει να φύγετε γρήγορα απ' αυτό το σπίτι, και ότι δεν θα θεωρηθήτε δειλός αν το κάνετε; Μη προσπαθήτε να λύσετε αυτό το αίνιγμα. Αύριο, μίαν άλλη μέρα, αργότερα, θα τα μάθετε όλα... Σήμερα, πρέπει να σωθήτε.

—Μά η Λυδία... η Λυδία... που θάρη σε λίγο.

—Δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο... Αλλάστε θα φροντίσω να την είδοποιήσω και αυτήν.

—Ο Αντρέ δισταζε.

—Ίσως όμως να πειθόταν στο τέλος να ύπακούσει στις παρακλήσεις του μαρκησιού. Αλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βιαστικά χτυπήματα στην πόρτα.

—Πολύ άργα πιά! έκανε άπελπισμένος ο Νορβέρτος.

—Ο Αντρέ έτρεξε ν' ανοίξει.

Πίσω από την πόρτα, μια φωνή έλεγε τρομαγμένα:

—Αντρέ! Αντρέ!...

—Είναι η Λυδία, έκανε ο νέος, σπρεφόμενος προς τον μαρκήσιο. Είναι άργα πιά, όπως είπατε και σεις. Θα γίνει ότι θέλει ο Θεός. Απομακρυνθήτε, κύριε. Δεν θέλω να ένοηση η Λυδία, βλέποντας ότι το μουσικό της το ξέρεi ένας ξένος.

—Δεν θέλετε να μείνω. Θα κρυφτώ κάπου και θα είμαι έτοιμος να σας βοηθήσω, αν χρειασθ.

—Όχι, άποσυρθήτε, κύριε.

—Καταλαβαίνω... και ύπακούω. Τούλάχιστον, πάρτε αυτό το ρεβόλ-

βερ και εάν σας έπιτεθ, ο άνθρωπος που θάρη σε λίγα λεπτά, χτυπήστε τον... Χτυπήστε τον άδιστακτα... γιατί δεν πρόκειται για προσβεβλημένο σύζυγο που θα σας ζητήση λόγο γιατί καταστρέψατε την ευτυχία του... Πρόκειται για έναν τυχοδιώκτη, έναν κοινό δολοφόνο... που θέλει να σας άφαιρέση την ζωή για να φθάση εύκολότερα στην περιουσία σας.

—Την περιουσία μου;... Τι λέτε, κύριε;... Θαρρώ ότι γελοιάσατε οίκτρα!

—Αργότερα!... Θα τα μάθετε όλα!...

Ξανακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Και η ίδια φωνή επανέλαβε με περισσότερη άγωνία τώρα:

—Αντρέ, Αντρέ!... Προς Θεού!... Ανοίξε!

—Ο μαρκήσιος άποσύρθηκε διακριτικά στο βάθος του διαμερίσματος για να φύγη από το διάδρομο.

—Ο Αντρέ άνοιξε.

Και η Λυδία μπήκε μέσα και ρίχτηκε σαν την τρελή στην άγκαλιά του.

—Σ' άκουσα να μιλάς... Ποιός είσαι εδώ;

—Ο νέος είχε προφθάσει να κρύψη στην τσέπη του το ρεβόλβερ του μαρκησιού και προσπαθούσε να χαμογελά όσο το δυνατόν πιο αθόρμητα στην άγαπημένη του.

—Έκανε πώς άπόρησε.

—Κανείς, Λυδία... Γελίεσαι, αγάπη μου... Μά γιατί είσαι τόσο γλωμμή; Τρέμεις... Τι έχεις;... Τι σου συνέβη;

—Αντρέ... Αντρέ, φίλε μου... άς μη μείνουμε ούτε ένα λεπτό εδώ... Ο άνδρας μου τα ξέρει όλα. Με παρακολουθεί... Πώς άνεκάλυψε το μουσικό μας; Πότε φερθήκαμε επίπολαιο και μäs έπιασε; Ούτε ξαίρω... Την ώρα που έρχόμουν... τρεις φορές... είδα το άμάξι του να με παρακολουθ.

—Προσπάθησα να με χάση... Έκανα ένα σωρό βόλτες με το άμάξι... Νά το κατάρθωσα τάχα; Δεν τολμώ να το πιστέψω... Έλα... πάμε να φύγουμε... θάταν ίκανός να σας σκοτώση ο άνδρας μου... Ο Αντρέ την πήρε στην άγκαλιά του και τη γέμισε φιλιά.

—Εστο, της είπα, δεν θέλω να σ' εκθέσω στον κίνδυνο να βρεθής αν τιμέτωπη με τον άνδρα σου... Πάμε, αφού το θές... Φεύγα, έσύ πρώτη...

Πέρασαν στον προθάλαμο και έτοιμάστηκαν να βγούν, όταν άκουσαν θόρυβο στη σκάλα.

Κάποιος άνέβαινε, άργά-άργά.

—Ο Αντρέ και η Λυδία στάθηκαν άκίνητοι, συγκρατώντας, ως και την άναπνοή τους ακόμα.

Ποιός ήταν αυτός που άνέβαινε; Νάταν κανείς ένοικιαστής; Νάταν ο Ρουκέν;

Ξάφνου, ο άνθρωπος που άνέβαινε άρχισε να σιγοτραγουδά.

—Ο Αντρέ έβαλε τα γέλια.

—Ήσυχασε, αγάπη μου... δεν μπορεί νάναι αυτός...

—Αλλά δεν επρόσθεσε τίποτε άλλο. Γιατί η Λυδία, έτοιμη να λιποθυμήσει και να πέση, ρίχτηκε στην άγκαλιά του άγαπημένου της.

—Γελίεσαι, έκανε... χαθήκαμε... είναι αυτός...

Συγχρόνως τα βήματα πλησίασαν στην πόρτα και ένα κλειδί μπήκε στην κλειδαριά.

Και ο άγνωστος εξακολουθού να τραγουδά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΜΙΛΟΥΝΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

Ήταν τόσο λυπημένη τώρα το πρωί. Πέρασε από το δικηγόρο μου αύριο, θα σου δώση κάτι εκ μέρους μου...

Το διάβασε και άρχισε να κλαίη.

—Μπορώ να ξαναπάρω το δωμάτιό μου;

—Μά και βέβαια! Ώδηγηστε την κυρία στο «επτά»!

—Ή —

Υπήρχαν πεντακόσια φράγκα στον φάκελλο που της έδωσε ο δικηγόρος Ντιμουλνέν. "Ο,τι χρειαζόταν για να ζήση δεκαπέντε μέρες δηλαδή... Αλλά άρπαξε μια γριππούλα

ένα βράδυ που έβρεχε, και έτσι ο ένα βράδυ και ο γιατρός της πήραν ένα αρκετά σεβαστό μέρος από τα λεπτά.

Από το σκοτεινό της δωμάτιο έμάθαινε ότι το Παρίσι ήταν λουσμένο στον ήλιο. Κι έτσι εκείνο το άπογευμα, έπηρε το μετρώ για να πάη μια βόλτα.

Ήταν ένα θαύμα, Νάσαι φτωγή, άδέκαρη σχεδόν, και να μπορείς να δέχεσαι ακόμα τα χάδια του ήλιου.

Στο πάρκο όπου πήγε, τα παιδικά έπαιζαν χαρούμενα.

Σκέφτηκε, έτσι, άσυναίσθητα, τον Ζακώ, που και αυτός θα έπαιζε αυτή τη στιγμή, και μελαγχόλησε.

Και ξάφνου, σε μια στιγμή, τα γόνατά της λύγισαν... Μόλις που πρόφτασε να πλησιάση σ' έναν πάγκο και την έπιασε ζάλη.

Έκείνη τη στιγμή, από ένα αυτοκίνητο που σταμάτησε, έπήδησε έξω ένα πελώριο δανέζικο σκυλί.

Συμπάθεια αυθόρμητη, ή γαρά, γιατί θα ήταν ελεύθερο, κανείς δεν το ξέρεi, πάντως είναι γεγονός ότι το σκυλί έτρεξε ζωηρά και ρίχτηκε πάνω στη Ζενεβιέβη.

Η νέα τραβήχτηκε και έπεσε από το παγκάκι. Μισολιποθύμισε. "Ο,ταν συνήλθε, την είχαν κυκλώσει τρεις άνδρες. "Ο ένας προσπαθούσε να συγκεντρώση ότι γαλλικά ήξερε και να δικαιολογηθ.

Οι άλλοι συζητούσαν έγγλέζικα.

Την ώρα που συνέχονταν η Ζενεβιέβη, ένοιωσε μια αγανάκτηση να την πλημμυρίση γι' αυτό το έπεισόδιο. Καθώς μάλιστα ο άγνωστος που την περιποιόταν δεν φαινόταν να ξέρη καλά έγγλέζικα, άρχισε να τον βρίχη και να τον λην άνάγωνο και βλάκα.

Και ο θυμός της έφτασε στο έπακρόν, όταν είδε ότι οι κάλτσες της, το μοναδικό της ζευγάρι, είχαν γίνει σαν ιστός άράχνης!

Αυτή, ή γλυκεία Ζενεβιέβη, που-ταν τόσο δειλή, σηκώθηκε, πετάχτηκε ψηλά, έσήκωσε τη δεξιά της και ύστερα την άριστερή της γάμπια, για να δείξη την καταστροφή στον έγγλέζο που εξακολουθούσε να δικαιολογείται.

—Θα τα πληρώσω όσα χάλασε το σκυλί... Έλάτε... Θα πάμε ν' αγοράσουμε κάλτσες... ώραιες κάλτσες... για ώραιες γάμπες...

Η άλλαγή ήταν άπτόμνη. Η νέα έβαλε τα γέλια. Πράγμα που είχε καιρό να της συμβή.

Η συνέχεια;

—Εξη ζευγάρι κάλτσες φίνες, έπειτα δείπνο και τέλος χορός.

Την επομένη αντικαταστάθηκε το κοστούμι της και την μεθεπομένη το καπέλλο της.

Την άλλη έβδομάδα ο Χάρρυ Ο-

ΜΕ ΚΡΑΤΗΣΕ Ο Κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

νένα κακό και, προ παντός, δεν ένοούσε να την κοροϊδεύουν.

Γι' αυτά δέχτηκε πρόθυμα την ευγενική πρόταση του κ. διευθυντού, που της έπρόσφερε έναν ώραίο περίπατο με τ' αυτοκίνητό του.

Λίγο πριν χωρίσουν κατά τις τέσσερις το πρωί, ο κ. διευθυντής της είπα:

—Και τώρα μπορούμε να κάνουμε μια συμφωνία: Κάθε φορά που ο άντρας σου θα σου στέλνη ένα σημείωμα πώς τον εκράτησα για πρόσθετη υπηρεσία, θάρχεσαι να με βρίσκης...

Εγώ ποτέ δεν φεύγω από το γραφείο πριν από τις έννιά. Είμαι ο μόνος που κάνω πρόσθετη εργασία στην εταιρία.

—Συμφωνώ, Ορεστάκο μου! άπάντησε η Λόλα, κλείνοντας τη συμφωνία μ' ένα φιλί.

Τέσσερις δλόκληροι μήνες πέρασαν έτσι. Σ' αυτό το διάστημα, ο Μένιος εξακολουθούσε, δύο-τρεις φορές την εβδομάδα, να στέλνη το στερεότυπο σημείωμα στη γυναίκα του. Κι' ένα πρωί που ο Μένιος γύρισε, όπως πάντα, κατακουρασμένος στο σπίτι, άρχισε, κατά το σύστημα του, να βρίχη το διευθυντή:

—Άκουσε εκεί να με κρατήσει κι' άπόψε!... Έτσι μούρχεται να ύπαβάλω παραίτησι!

Τη Λόλα την έπιασαν τα νεύρα της. Αυτή την κοροϊδία δεν μπορούσε πια να την ύποφέρει. Δεν άνεχόταν, προ παντός, να την περνούν για πράσινο χαβιάρι. Εκύτταξε, λοιπόν, στα μάτια το Στέλιο και του είπα:

—Άκουσε με, άγαπητέ μου. Αυτό το βράδυ, καθώς και τα βράδια της τάδε, της τάδε, της τάδε και της τάδε ημέρας, του δέινα, του δέινα, του δέινα και το δέινα μινός — και το δέινα στα σημείωμά του με τις ήμερομηνίες — είναι αδύνατον να ήσωνα με το διευθυντή της εταιρίας.

—Γιατί; ρώτησε έκπληκτος ο Μένιος.

—Γιατί αυτά τα βράδια με το διευθυντή της εταιρίας ήμουνα εγώ!

Αποτελέσματα: "Ο Μένιος και η Λόλα έχωρισαν. "Ο διευθυντής της εταιρίας κ. "Ορεστής, χώρισε κι' αυτός από τη γυναίκα του που δεν μπορούσε να ζήση μαζί της και παντρεύτηκε τη Λόλα που τη βρήκε την πιο γοητευτική γυναίκα του κόσμου.

Η Λόλα τώρα είναι διευθύντρια, βέβαια, της εταιρίας και, έπειδή είπαμε πώς είναι γυναίκα έκδικητική, ήμουνα πώς είναι γυναίκα κλέφτης. Κι' γιατί; Που γι' να ή έκδικηθ, η Λόλα, έκανε την άνοηση να παντρευθ, η Λόλα, της στέλνει τα ήμερομηνία στα σημείωμά της — άλη-δια στερεότυπα σημείωματα — άλη-δια αυτή τη φορά — ενώ η Λόλα, θινά δεν μπορεί να μείνη μονάχη της στο σπίτι — πλήττει τρομερά — το άπαντά πώς πηγαίνει να κοιμηθ, της «θείας της»...

Ίλσον — ο άγνωστος έγγλέζος — δεν μπορούσε να κάνει ούτε λεπτό χωρίς τη Ζενεβιέβη. Την έγκατέστησε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα. Και τα μεγάλα δώρα διεδέχθηκαν τα μικρά.

Η νέα του διηγήθηκε την θλιβερή της ιστορία. Έμίλησε για τον Ζακώ, και ο Χάρρυ επρότεινε να πάνε να περάσουν το Σαββατοκύριακό τους στη Νορμανδία, όπου ήταν οι κόττοφοι ο μικρός. Πράγματι ή συνάντησις ύπηρεε συγκινητική.

—Μαμάκα μου... αν ήταν δυνατόν να μη ξαναχωρίσουμε...

Η Ζενεβιέβη άρχισε να τρέμη. Έστράφηκε προς τον Χάρρυ και τον είδε να της χαμογελά.

—Θα σας πάω και τους δυο στην Αμερική! έκανε αυτός.

Κι' ενώ η Ζενεβιέβη μισόκλεινε τα μάτια της, μεθυσμένη από τον παρδείσο που άνοιγόταν μπροστά της, άκουσε την φωνή της χαρτορίχτρας να λην άργα-άργα:

—Θα πάς στην άκρη του κόσμου... Και πριν έρθη το Πάσχα μάλιστα... Ώστε το θαύμα είχε γίνει λοιπόν:

—Τα χαρτιά μιλούν, έπιθύρισε και εκύτταξε τον Χάρρυ, ο όποιος έχάιδευε τον μικρό καινούριο λογιό-δμορφα, λόγια για τη ζωή που θα περνούσαν όλοι μαζί στην Αμερική...

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ω, να μπορούσα

να πεθάνω...

Ω, να μπορούσα να πεθάνω! Νάταν ο θάνατος νάρχοντι δίχως πόνο κι' ένα χαμόγελο γλυκό κι' ώραίο μόνο στεγνό στα χείλη μου τα ώχα ν' ανθί!

(έπανά.)

Ω, να μπορούσα να πεθάνω!... —Ποτέ δεν ζήτησα τ' άνάθυνο στεφάνι— είν ή Ζωή που μ' έχει άτέλειωτα πι-

(κρίνει)

κι' ένα μονάχα μούχει μάθει: ν' άμαρ- (τάνω.)

Ω, να μπορούσα να πεθάνω!... Και να συντρίψω τ' άλλα γύρωθε δεσμά (μου)

κι' άς ψιθυρίσουν όλοι μ' οίκτο τ' όνομά (μου)

στο φτωχικό μου τήν σταυρό γοαμένο (έπανά.)

Ω, να μπορούσα να πεθάνω!... Τάχυντα μάτια μου άπαλά ν' άρροσφα (ίσω)

κι' όμως το ξέρω πώς ποτέ δεν θα το- (μήσω)

έσω ένα βήμα προς τον θάνατο να (κάνω...)

Ναί... να πεθάνω και να σβύσω! Τόχω σκεφτεί: κι' όμως αυτό δεν έχει (γίνει)

και μ' έπείκειαν άς κρήνη — όποιος με (κρίνει)

πώς επρότιμπα άπ' τον θάνατο... να ζή- (σω...)

(Θεσσαλονίκη).

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

'Απ' "Ολα Δι' "Ολους

ΠΑΛΗΑ

Ο Βάιντμαν, ο φοβερός αυτός δο-
λοφόνος, πρόκειται να παραδοθή αύ-
τες τις μέρες στον δήμο για να έ-
ξοφλήσει οριστικά και με τον κόσμο
και με τα εγκλήματά του.

Με την ευκαιρία αυτή ήλθε πάλι
στην επικαιρότητα το ζήτημα της
θανατικής ποινής και της αμειβής
του θύμλου. Ως γνωστόν, ο δήμιος
της Γαλλίας πληρώνεται ήγεμονικά
κάθε φορά που πρόκειται να εκτελέ-
ση κανένα κακούργο. Πληρώνεται δέ
κατά κεφαλήν εκτελουμένου.

Αυτό είναι παλιό έθιμο. Και στις
παισιότερες εποχές οι δήμιοι έπλη-
ρώνοντο κατά εκτέλεσιν και αναλό-
γως της ποινής ή όποια μπορεί να
μη ήταν πάντα και θανατική. Υπήρ-
ξε υμάστα και σχετικό τιμολόγιον.
Σας το δίνουμε, αν έχετε την περι-
έργεια να το μάθετε:

Για το θράσιμο ενός κακοποιού
μέσα στο λάδι φρ. 48.

Για τον άποκεφαλισμό του με σπα-
θί φρ. 20.

Για την τοποθέτηση του κεφαλιού
του επάνω σ' ένα κοντό φρ. 20.

Για το κόψιμο ενός ανθρώπου στα
τέσσερα φρ. 50.

Για τον άνασκολοπισμό ζωντανού
ανθρώπου φρ. 24.

Για το κάψιμο μιας μάγισσας
φρ. 24.

Για το πνίξιμο ενός παιδοκτόνου
μέσα σε σακί φρ. 24.

Για ένα άπλο βασάνισμα φρ. 4.

Για μαστίγωση φρ. 5.

Για τον στιγματισμό με πυρακτω-
μένο σίδερο φρ. 10.

Για την έφαρσιση του μαρτυρίου
του φρ. 20.

Για την τιμωρία των αυτοκτονούν-
των φρ. 25.

Θα παραξενευθήτε ιδιαίτερος με
την τελευταία αυτή ποινή. Λοιπόν,
πραγματικά, έτιμωρούντο οι αυτόχει-
ρες και μάλιστα αυστηρότατα. Με
μαρτύρια! Πώς τώρα κατάρθωναν οι
παρ' όλίγον αυτόχειρες να μην ξα-
ναεπιχειρήσουν να αυτοκτονήσουν,
αυτό είναι άλλη ιστορία.

Σημειώτεον ότι έτιμωρούντο οι
αυτόχειρες και νεκροί! Έρεμαζήον-
το δηλ. τα πτώματα και δίδονταν στα
σκυλιά.

Οι άνωτέρω ποινές, πλην της ποι-
νής του θανάτου διά της πυράς ήσαν
για τους άνδρες. Για τις γυναίκες
υπήρχαν άλλες τιμωρίες και μαρτύ-
ρια.

Ποδ της επαναστάσεως του 1789
οι γυναίκες έθάρπτοντο ζωντανές ή
έφυλαζίντο για μερικούς μήνες.

Για την πρώτη ποινή, ο δήμιος έ-
παιρνε 50 φράγκα για την άλλη τί-
ποτε, αφού το θύμα δεν έπρό-
κειτο να πεθάνη ή να ύποστη μαρτύ-
ριον.

Όσον άφορά τα εγκλήματά ή τα
θεωρούμενα ως τέτοια, οι ποινές ή-
σαν: για μια άπαγωγή νεαρής κόρης,
κόψιμο των αυτιών. Για μια κλοπή
μικρή, κόψιμο του ενός χεριού, για
μια μεγαλύτερη κλοπή και των δύο
χεριών κ. ο.κ.

Για τις γυναίκες

Ο Βολταίρος:

Όλη ή ανδρική λογική δεν αξίζει
ένα γυναικείο αίσθημα.

Ο Μονταίνι:

Είναι γελοίο και άδικο να συν-
τηρούμε με τον ιδρώτα και την έρ-
γασία μας την γυναικεία τερπελιά.

Ο Μισελέ:

Γενές γυναίκες δεν υπάρχουν. Κά-
θε γυναίκα σε κάθε ηλικία, όταν αγα-
πά και είναι καλή, δίνει στον άνδρα
την έντύπωση του αλυνώς δροσε-
ρού και νέου.

Ο Ρουσό:

Η γυναίκα έχει περισσότερο πνεύ-
μα και ο άνδρας περισσότερη ιδιο-
φυία.

Ο Σασά Γκιτρού:

Οι γυναίκες σκέπτονται πολύ άλ-
λά λογικεύονται λίγο.

Για να γνωρίσεις τον εαυτό σας

Σας δίνουμε παρακάτω μια ά-
κόμη ευκαιρία για να γνωρίσε-
τε τον χαρακτήρα σας. Το θέμα
είναι το έξης: βρισκατε στην
πόρτα σας ένα σκυλάκι χαμένο.
Τι θα κάνατε μόλις το βλέ-
κατε:

1.— Θα το περισυλλέξετε
με τρυφερότητα δίδοντάς του
ένα χαϊδευτικό όνομα;

2.— Θα σκεφθήτε να κάνατε
μια δημοσίευση στις εφημερίδες
με την ιδέα, ίσως, ότι οι κύ-
ριοι του θα σας αμείψουν;

3.— Θα τηλεφωνήσετε στην
Έταιρία Προστασίας των Ζώ-
ων;

4.— Θα σκεφθήτε ότι: να έ-
να καλό δώρο για την θεία;

5.— Θα το δώσετε σκληρά
και άκαρδα;

6.— Θα το παρακαλίσετε να
φύγη από την πόρτα σας και να
πάγη πάρα πέρα;

7.— Θα το πάρετε στο σπίτι
σας με την σκέψη, ότι θα
διασκεδάσετε με το μεγάλο
και το γύμνασμά του;

Α ο, π ο ν, αν κάνατε το 1ον
θα πη ότι είσθε γενναίος φραν
και λίγο ρομαντικός.

Αν κάνατε το 2ον θα είσθε
πολύ συμπεριοντολόγος.

Αν κάνατε το 3ον, είσθε θε-
τικός και λογικός.

Αν κάνατε το 4ον είσθε πρα-
γτικός και πονηρός.

Αν κάνατε το 5ον είσθε πο-
λύ κακός.

Αν κάνατε το 6ον είσθε ά-
νανδρος.

Αν κάνατε τέλος το 7ον εί-
σθε πανετικός αλλά και ένω-
στής.

ΚΑΙ ΝΕΑ

Το περιστρόφο στην 'Αμερική και
ειδικώς στις άμερικανικές Τράπεζες,
φαίνεται ότι έγινε αντικείμενον πολύ
προχείρου χρήσεως και κατά συνέ-
πειαν πολύ επικίνδυνον. Με το πα-
ραμικρό, εκτυροσκορτεί και όχι παν-
τοτε στο χέρι των γυνάικων.

Τελευταίως έγινε σε μια Τράπεζα
της Γουίσιγγ, το έξης αματηρό έ-
πεισόδιο: ένας πολύ νευρικός πελά-
της εκμάνει γιατί ένας υπάλληλος
είχε κάμει κάποιο λάθος στον λο-
γαριασμό του, έβγαλε το πιστόλι του
και το άδειασε κατά της άπροσεκτου
κεφαλής του υπαλλήλου.

Υστερ' απ' αυτό, ή Τράπεζα έ-
τοιχοδόλησε τα έξης μέσα στην με-
γάλη αίθουσα των συναλλαγών:

ΔΗΛΩΣΙΣΙ.. ΔΗΛΩΣΙΣΙ.. ΔΗ-
ΛΩΣΙΣΙ...

1ον Οι πελάται οι όποιοι θα διε-
πίστωναν ότι κάποιο λάθος έχει γίνει
εις τον λογαριασμό των, παρακαλούν-
ται να μη πυροβολούν κατά των ύ-
παλλήλων προτού πεισθούν αν πρά-
γματι έγινε το λάθος ή όχι.

2ον Πας ό εισερχόμενος διά πρώ-
την φορά εις την Τράπεζαν όφεί-
λει να σηκώση ύψηλά τα χέρια, άλ-
λως, διατρέχει τον κίνδυνον να πυ-
ροβοληθή εις μέρους των υπαλλήλων.

3ον Αι καταθέσεις των πελατών
οι όποιοι φονεύονται εντός του κα-
ταστήματος της Τραπέζης, περιέ-
χονται εις την κυριότητα αυτής.

4ον Η Τράπεζα ουδέμιαν ευθύ-
νη αναλαμβάνει διά τα περιστρόφα,
έγκυρία και άλλα όπλα τα όποια
δε θα ήθελον κατατεθή πρό της ει-
σόδου των πελατών εις την αίθου-
σαν, εις το βεστιάριον.

5ον Οι διαστικοί πελάται παρακα-
λούνται να μη σβύνουν τα φώτα με
τάς σφαίρας των περιστρόφων των,
διότι τοούτο δύναται να παρα-
τείνη τας ώρας της άναμονής των,
διά της διακοπής των προς όφελός
των εργασιών της Τραπέζης.

6ον Εις ουδέμιαν περιπτώσιν ή
Τράπεζα αναλαμβάνει τα έξοδα κη-
δείας και ένταφιασμού των φονευο-
μένων εντός του καταστήματός της
πελατών.

Η καταπληκτική αυτή άνακοίνω-
σις άνευδημοσιεύθη από όλες σχεδόν
τις εφημερίδες στην 'Αμερική, και,
όπως ήταν έπιμενο, έκανε φοβερό
θόρυβο. Τα πλήθη έστρεψαν στην
Τράπεζα να την διαβάσουν... έκ
του πρωτοτύπου. Το αποτέλεσμα ήταν
όχι μόνον να υη επαναληφθούν τα
αματηρά έπεισόδια στην έν λόγω
Τράπεζα, αλλά και να δεκαπλασια-
σθούν μέσα σε δυο μήνες οι έργα-
σίες της Τραπέζης.

Αλλά και ή Τράπεζα δεν φάνηκε
άγνων, και έκοψε μια γενναίοτατη
σύνταξη στην οικογένεια του θύμα-
τος του πολύ νευρικού εκείνου πε-
λάτου, ό όποιος την έσωσε άφ' έ-
νός από την επανάληψη παρομοίων
έπεισοδίων και ταυτοχρόνως της έ-
ξοφάλλισε άμύθητα κέρδη.

Το παράδειγμα της, πρόκειται τώ-
ρα να το μιμηθούν και άλλες Τρά-
πεζες.

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΥΠΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Ο Ινσπέκτορ Σούμερ καθόταν
μόνος του στο καφενείο. Είχε
άδειασει και το τελευταίο κύ-
πελλο του τσιγανιού, και διά-
βαζε την εφημερίδα του καπνίζον-
τας νευρικά. Το πρόσωπό του δεν
είχε το ρόδινο χρώμα που είχε άλ-
ποτε. Και τα γαλανά του μάτια φα-
νέρωναν μια έντονη δυσφορία. Με
μια λέξη, είχε το ύφος άγγελάδας
που υποφέρει από οδοντόπονο. Έ-
πειτα από λίγη ώρα, πέταξε την ε-
φημερίδα πάνω στο τραπέζι και έ-
μεινε ακίνητος, κυττάζοντας στενο-
χωρημένα, λυπημένα το άδειο κύ-
πελλο. Ήταν ένα κυριακάτικο από-
γευμα και ο Σούμερ ήταν ό μοναδι-
κός πελάτης του καφενείου.

Έξαφνα, ή πόρτα του καφενείου
άνοιξε, και από το άνοιγμα παρου-
σιάσθηκε ή φάτσα του έπιθεωρητού
Βέμπ.

—Ωραία, γέρο μου! φώναξε με
τη φωνή του που θύμιζε μεγάλων.
Τι μούτρα είναι αυτά; Μοιάζεις με
σάπιο νεροκολόκυθο! Τι σε άπα-
σχολεί έτσι; Μήπως ό φίλος σου ό
Λωποδύτης-Φάντασμα;

Ο Σούμερ άνατινάχθηκε. Έκείνη
τη στιγμή έμοιαζε περισσότερο πα-
ρά ποτέ μ' ένα φτωχό ζωο που γυ-
ρεύει μια κόχη για να πεθάνη με
την ήσυχία του.

—Όχι, είπε σε λίγο. Δεν σκέπτο-
μαι καθόλου τον Λωποδύτη-Φάντα-
σμα. Έχω εβδομάδες να τον δω.
Δεν ξέρω τί κάνει. Κι' ούτε μ' ένδι-
αφέρει καθόλου.

Ο Βέμπ εξαφνιάστηκε με τον τόνο
της φωνής του.

—Με συγχωρείς, του είπε. Νόμι-
ζα...

—Τι νόμιζες, παρακαλώ; τον διε-
κόμει ό Σούμερ έξω φρενών.

—Ότι ό άρχηγός σ' έθεσε σε δι-
αθεσιμότητα, μια και δεν κατάρθω-
σες να καταφέρεις τίποτα με την ύ-
πόθεση της κατασκοπείας...

Ο Σούμερ ύψωσε τους ώμους. Το
κακό από το όποιο υπέφερε, ήταν
τελείως προσωπικό: πουνούσε τρι-
χτά από το στομάχι του.

Άρκετες μέρες τώρα, ό αστυνο-
μικός βρασιζόταν απ' τον πόνο
αυτό, κι' έβλεπε κάθε φορά με τρό-
μο να πλησιάζη ή ώρα του δείπνου
σκεπτόμενος το μαρτύριο που θα έ-
πακολουθούσε. Έκείνη μάλιστα την
ημέρα δεν είχε καν γευματίσει το
μεσημέρι, αλλά κατά τις τέσσερις,
υποκύπτοντας στον πειρασμό — και
ξέρομε όλοι την λαίμαργία του Ιν-
σπέκτορ — είχε καταβροχθίσει μια
μ π ρ ι ο ς με κρέμα, που του τρι-
βέλλει τώρα το στομάχι σαν κάβου-
ρας.

Ο Σούμερ, θέλοντας ν' αποφύγη
κάθε συζήτηση με τον συνάδελφό
του, έκλεισε τα μάτια. Ξαφνικά, τα
άνοιξε με περιέργεια: το ραδιόφω-
νο μεταβίβαζε διάφορες άγγελίες.
Κι' εκείνη ακριβώς τη στιγμή έ-
λεγε:

—...και το θαυματουργόν αυτό
τέτον όχι μόνον καταπαύει τους πό-
νους του στομάχου, αλλά τους θε-
ραπεύει ριζικώς. Καθημερινώς λαυ-
ράνομεν έκατοντάδες εύχαριστη-
σιών...

Ο Σούμερ δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή:

—Τι διάβολο ψάλλει αυτός εκεί;
—Είναι ή ώρα των διαφημιστικών

Ο Ντάλ της διηγήθηκε πως είχε βρή το δέμα.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Λ.Φ. ΣΤΗΝ
Υπηρεσία Αντικατασκοπείας
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟ-
ΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

έκπομπών του Σταθμού Λονδίνου, έ-
έληγε ό Βέμπ, σαν να μην ήξερε ό
Σούμερ περί τίνος πράγματι έπρό-
κειτο.

—Το τέτον Μιράκλ — έξακολου-
θούσε ό έκφωνητής — συγκρατήσα-
τε καλά το όνομα αυτό: τέτον Μι-
ράκλ. Θα το εύρετε εις όλα τα φαρ-
μακεία και εις την έδραν της Έται-
ρίας του Τείον Μιράκλ, 999, Βικτώ-
ρια Στρίτ, Λονδίνον. Αγοράσατε,
άπόψε, ένα δέμα τέτου Μιράκλ!

—Τείον Μιράκλ, έγρύλλισε ό Σο-
μερ, σαν να άπειθύνονταν στον έαυ-
τό του. Τι σοφ' βρίσκουν, επί τέ-
λους! Σαν να μπορούσε το τσάι
να γιατρέψη τα στομάχια...

Ο Βέμπ τον κύτταζε παράξενα.
Έπειτα το πρόσωπό του φωτί-
στηκε:

—Αι Λοιπόν είναι;
—Δεν είναι τίποτα, τον διέκοψε
πάλι ό Σούμερ.

Έκείνη ακριβώς την στιγμή έ-
νοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε
ένας άστυφύλας. Πλησίασε τον
Βέμπ, τον χαίρετσε, και είπε:

—Δεν κατάρθωσα να τον βρω έ-
κεί άρχηνε.

—Δεν πειράζει, άπάντησε έκείνος.
Κάθισε να πάρης ένα τσάι. Ο φί-
λος μας ό Σούμερ πονεί στο στο-
μάχι...

—Η φράσις αυτή έκαμε να ξεχει-
νίσει.

'Ο Λωποδύτης - Φάντασμα στην ύπηρεσία άντικατασκοπείας

Βοηθειών για να ζητήσω ένα φορείο.

—Γιατί δεν πιάς σου ο ίδιος;
—Επιφυλάσσομαι να πάω αργότερα, και δεν θέλω να του δώσω υπόνοιες από τώρα.
Σε δυο λεπτά, η Κόρα επέστρεψε, κρατώντας στο χέρι της ένα πακέτακι τσάι Μιράκλ. 'Ο Μάρτεν Ντάλ την πήρε βιαστικά σ' ένα ζαχαροπλασείο, κι' εκεί άνοιξαν με άγνοια το πακέτο. Περιείχε τσάι ή κάτι παραπλήσιο. 'Ο Ντάλ, άπογοητευμένος, διέταξε το γκαρσόνι να το πετάξει.

'Ο Ντάλ κοιμόταν από ώρα, όταν ξαφνικά πετάχτηκε επάνω: κάποιος παραξένος κρότος έφθανε στην άκρη του.

Πήρε το αυτόματο περιστροφικό που βρισκόταν πάντα πλάι στο προσωπείο χωρίς θόρυβο.

Η πόρτα του γραφείου του, ήταν μισάνοιχτη, και στο φως ενός κλεφτοφάνταρου που άναψε κι' έσβυσε άμέσως, ο Ντάλ διέκρινε μιάν ανδρική σιλουέτα που του είχε γυρισμένη τη ράχη. Πήδησε επάνω της με εύκινησία αϊλούρου, κι' έδωσε ένα τρομερό γύπωμα στο κεφάλι του άγνωστου με τη λαβή του περιστροφικού. Έκείνος κλονίστηκε, γονάτισε, μα' έκαμε άμέσως να σηκωθεί. Ένα δεύτερο κτύπημα, τον ξάπλωσε χάμα.

—Δεν φαντάζομαι να έπιθυμης να χρησιμοποιήσω την κάννη; πρόσθεσε ο Ντάλ άπειλητικά.

Κι' άφου βεβαιώθηκε ότι ο κακοποιός δεν ήταν άπλησμένος, έπλησισε τον διακόπτη, κρατώντας πάντα τον άγνωστο υπό την άπειλή του περιστροφικού που έλαμπε στο μισοσκόταδο.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΟΤΑΝ άναψε το ηλεκτρικό, το βλέμμα του Ντάλ έπεσε έρευνητικά γύρω-γύρω. Τίποτε δεν είχε μετακινηθεί. Έκτός...

Επάνω στο τραπέζι βρισκόταν το πακέτακι του τσαγιού που ο ίδιος είχε νειώσει για να το επιστρέψει στον Σούμερ καί... έ π ά ν ω σ τ ο χ α λ ί έ ν α δ ε υ τ ε ρ ο π α κ ε τ ά κ ι τ σ α γ ι ο υ Μ ι ρ ά κ λ. που δεν υπήρχε το βράδυ όταν ο Μάρτεν πήγε να κοιμηθεί, γιατί εκείνος πού είχε αγοράσει η Κόρα, το είχαν αφήσει στο ζαχαροπλασείο.

Ο Ντάλ κατάλαβε και χαμογέλασε:

—Δεν αξίζει τον κόπο να πιάς μέσα για λίγο τσάι...

—Τί τσάι; μουρμούρισε ο κακοποιός.

—Το τσάι Μιράκλ, άποκρίθηκε ο Μάρτεν Ντάλ: που γιατρεύει τα στομάχια. Αυτό που ήθελες να κάμης, δεν ήταν καθόλου σωστό. Να πάρως το γιατρικό μου και να μου

αφήσης ποιός ξέρει τί είδους άπομίμηση.

—Δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα που μιλάτε, επανέλαβε ο κακοποιός.

—Αδύνατο, έκαμε ο Ντάλ με χαμόγελο. Όπωςδήποτε, έχομε να πούμε μερικά πράγματα.

Πλησίασε στον τοίχο και κτύπησε το κουδούνι.

Σε λίγο παρουσιάστηκε ο υπηρέτης του ο Μπίλκιγκ, ο οποίος δεν έδειξε την παραμικρή άπορία.

—Δόσε, παρακαλώ, στον κύριο ένα κάθισμα, του είπε ο Μάρτεν, δείχνοντας ένα μονόκρονο κάθισμα από γαλυβδίνους σωλήνες.

Έκείνος έπηρε το κάθισμα και τώφρε πλάι στον άγνωστο.

—Καθίστε, του είπε ο Ντάλ, γιατί έχω την εντύπωση ότι η συνδιάλεξίς μας θα διαρκέσει αρκετά.

Δεν άφησε ούτε στιγμή το περιστροφικό του, ο κακοποιός σηκώθηκε και κάθισε.

—Μπίλκιγκ, έξηκολούθησε ο Ντάλ, υπάργχουν χειροπέδες στο άριστερο σουρτάρι του γραφείου μου. Μου χρειάζονται τρία ζεύγη: ένα για τα χέρια, και ένα για κάθε πόδι που θα το δέσης με τα πόδια του καθίσματος.

—Τί θα μου κάμετε; ρώτησε ανήσυχος ο άγνωστος.

—Εξαρτάται, άποκρίθηκε ήρεμα ο Ντάλ. Βάλτε τα χέρια σας πίσω. Εύχαριστώ. Τώρα, πλησίασε τα πόδια σας στα πόδια του καθίσματος.

Με συνεσπασμένα τα φρύδια, με το βλέμμα εξαγριωμένο, ο κακοποιός υπήκουσε.

Ο Ντάλ άπόθεσε το περιστροφικό του στο τραπέζι, και άνσψε ένα τσιγαρέττο.

—Λυπούμαι που είμαι ύπογρωςμένος να σας ζωηρέψω λίγο την μνήμη. Δεν θέλετε να κάμετε μόνος σας καμιά προσπάθεια;

Ο κακοποιός προσπάθησε μηχανικά να σηκωθεί:

—Φωνάζει την άστυνομία, είπε. Είναι το μόνο που δικαιούσθε να κάμετε.

Ο Ντάλ ξαναπήρε το περιστροφικό απ' το τραπέζι, και πλησίασε τον κακοποιό. Έκείνος αντίκρουσε κοντά του το ψυχρό βλέμμα των γαλανών ματιών του Μάρτεν Ντάλ. Κι' άθελα, κατέβασε τα δικά του.

—Εμπρός, είπε ο Ντάλ: πιάστε μου άμέσως τί ξέρετε για το τσάι Μιράκλ.

—Είμαι η πρώτη φορά που άκούω αυτό το όνομα. Μούδωσαν το πακέτο αυτό και μου είπαν να το ανταλλάξω μ' ένα παρόμοιο που θάβρισκα εδώ μέσα. Αυτό είναι όλο κι' όλο. Δεν νόμισα πώς έβλαφτα κανένα.

—Αυτό μόνο σας είπε ο σύντροφός 'Οσμπεττ;

—'Οσμπεττ; Δεν γνωρίζω κανέναν με τέτοιο όνομα.

—Ωραία. Ποιός λοιπόν σας έστειλε εδώ;

—Δεν ξέρω. Κάποιος σύντροφός μου άνέθεσε αυτή τη δουλειά και

μου υποσχέθηκε πενήντα λίρες.

—Και δεν γνωρίζεις τ' όνομά του;

—'Οχι! Έτυχε να τον συναντήσω σε κάποιο μπάρ που συχνάζω. Μούδωσε μόνο τον αριθμό του τηλεφώνου του.

—Ποιός είναι;

—Μπέκελε, 31-00.

—Και πώς είναι ο σύντροφός σου αυτός;

—Ψηλός, λιγνός, με μαύρα γένεια. 'Ο Ντάλ σκέφθηκε πώς δεν ήταν άδύνατο στον 'Οσμπεττ να μεταμφιεστεί.

—Και πώς ήξερε ο άνθρωπος αυτός ότι υπήρχε σπίτι μου ένα τέτοιο πακέτο; ρώτησε πάλι ο Ντάλ.

—Αυτό δεν το ξέρω.

'Ο Ντάλ πήρε στο τηλέφωνο έναν αριθμό.

—Τί ναι αυτός; Άστυνομία;

—'Ο κακοποιός άνεπήδησε:

—Διακόψτε, είπε. Έχω να σας πω...

Ο Ντάλ άπόθεσε άργά το άκουστικό.

—Ωραία, είπε. Προσπάθησε να τα θυμηθείς όλα.

—Θα σας πω, συνέχισε ο άγνωστος: Πρίν από δω, πήγα σ' ένα σπίτι όπου μ' έστειλαν, στο άστυνομικό Σούμερ. Μπήκα μέσα, μα την ώρα που έψαχνα, άκουσα τον Σούμερ να τηλεφωνά απ' το διπλανό δωμάτιο σε κάποιον Ντάλ για το τσάι.

Το τηλεφώνημα αυτό άμέσως στον σύντρόφό μου, ο οποίος μούπε ναρθω έδω.

Ο Μάρτεν Ντάλ θυμήθηκε την τηλεφωνική συνδιάλεξη που είχε με τον Σούμερ: "Όστε ο κακοποιός έλεγε την άλήθεια στο σημείο αυτό. Φυσικά, ο 'Οσμπεττ έστειλε πρώτα τον κακοποιό στο σπίτι του Σού.

Η συνέχεια ήταν λογικοφανής. Για να μιλά τηλεφωνικώς ο Ντάλ περί τσαγιού, θα πη ότι αυτός το είχε στην κατοχή του.

—Θέλεις να το μοιράσωμε το τσάι μεταξύ μας; έκαμε ο Ντάλ ξαφνικά.

—Τί να το κάμω εγώ το τσάι-ήταν ή άπάντησις.

Ο Ντάλ συνεπέρανε ότι ο άγνωστος δεν είχε ιδέαν για το περιεχόμενο του πακέτου.

—Ωραία. Τώρα πάρτε το τηλέφωνο του συντρόφου σου.

Ο κακοποιός δίστασε.

—Πάρτο, γιατί αλλιώς θα πάρω την άστυνομία, είπε ο Ντάλ.

—Όπως άναπατέ, έκαμε εκείνος. Μα τί να πω;

—Θα πης ότι έψαξες παντού έδω και δεν ήδρες τίποτα. Ούτε λέξη περισσότερη. Κατάλαβες;

Ο κακοποιός συμμορφώθηκε.

—Και τώρα, άφησέ με να φύγω, είπε στον Ντάλ.

—Προτιμώ να μου κάμης παρέχ ως σύριο. Άλλωστε, ο σύντροφός σου θα σε ζητά, και δεν θάβναι βέβαια για να σε εύχαριστήση.

ΤΡΙΑ ΝΤΙΡΕΚΤ

ΠΩΣ ξέρουμε, ο Μάρτεν Ντάλ δεν συνήθιζε να ξυπνά πολύ νωρίς. Έπειτα, ο Μπίλκιγκ τούφφερε το συνηθισμένο πλουσιοπάρογο πρόγευμα.

Έτσι το ρολόγι χτυπούσε ένδεκα, όταν ο Ντάλ παρουσιάστηκε στο φαρμακείο του Μίστερ 'Οσμπεττ.

κα, όταν ο Ντάλ παρουσιάστηκε στο φαρμακείο του Μίστερ 'Οσμπεττ.

Ο νεαρός υπάλληλος τον υποδέχτηκε:

—Τί έπιθυμείτε, κύριε;

Ο Ντάλ έκαμε τον βλάκα:

—Φέρνω πίσω το τσάι, νεαρέ μου, έκαμε μ' ένα ήλιθο γέλιο. Μου τώδωσε κάποιος άστυνομικός φίλος μου, όνομαζόμενος Σούμερ, που τ' αγοράσε γθές από έδω. Έπειτα όμως σκέφθηκε ότι του πέρασε το στομάχι του και για να μην πάνε τά λειφτά χαμένα, του είπα να μην το πετάξει και να μου το δώση να το ανταλλάξω με κανένα σαπούνι. Είναι αυτό δυνατό;

Ο νεαρός υπάλληλος τάχασε. Δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό του.

—Πολύ εύχαρίστως, έκαμε πολύ εύχαρίστως.

Αρπάξε το πακετάκι και γωρίς να περιμένη, κάθηκε πίσω στο έσωτερικό του κασστήματος. Πήδησε τα σκαλιά τέσσερα-τέσσερα, και διευθύνθηκε στο γραφείο του 'Οσμπεττ για να του άναγγείλη την μεγάλη είδηση.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν έχασε τον καιρό του. Χώθηκε κι' αυτός πίσω από το χώρισμα, κι' άκολούθησε τον υπάλληλο, χωρίς να γίνη αντίληπτος.

Φυσικά, ο νεαρός απ' τη μεγάλη συγκίνηση, δεν πήρε τον καιρό να σκεφθεί καλλίτερα. Άλλοιως, θ' άναρωτιόταν για ποιο λόγο ο Σούμερ δεν είχε έλθει μόνος του, και πώς ήταν δυνατόν ένας τόσο κουρβαντυμένος κύριος σαν τον Μάρτεν Ντάλ, να δίνη τόση σημασία στην άξία ενός πακέτου τσαγιού.

Όπως άπάντησε, ο υπάλληλος μήκη λαγανισμένος στο γραφείο του προϊσταμένου του, την ώρα ακριβώς που αυτός συνωμιλούσε μ' έναν καντό άνθρωπάκο.

—Δεν υπάρχει λόγος να ξεανοιώνεσθε. Νάνκοκ! έλεγε ο 'Οσμπεττ στον άγνωστο που φαινόταν εξαίρετικα νευριασμένος και συγχισμένος.

—Ας έρχόσασταν την ώρα που έπρεπε...

—Ηλθα ακριβώς την ώρα που έπρεπε... Μα φταίει ο βλάκας ο υπάλληλος σας που έδωσε το δέμα γωρίς να ρωτήση! Και σε ποιόν; Στον άστυνομικό Σούμερ! Ωραία!

Από γθές δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Από στιγμή σε στιγμή περιμένω την άστυνομία. Άσκέτως όμως αυτού, θέλω τα χρήματά μου! Τάγω ανάγκη! Μήπως νομίζετε ότι θα έκανα αυτό που μου ζητήσατε, άν δεν είχα άπόλυτη ανάγκη; Και τί φταίω εγώ άν ένας βλάκας υπάλληλος σας έδωσε τα λειφτά σε άλλον;

—Αν έχετε την πρόθεση να με προδώσατε...

—Να σας προδώσω; τον διέκοιμε σιγανά ο 'Οσμπεττ. Διερωτώμαι ποιός κινδυνεύει να προδώση τον άλλο;

Εκείνη την ώρα παρουσιάστηκε έξαλλος ο νεαρός υπάλληλος χωρίς να γυτπήση την πόρτα:

—Το δέμα... να το δέμα του Σούμερ! Ένας άνθρωπος τώφρε! Θέλει να το ανταλλάξη! Είναι άθιγκτο!

Ο Νάνκοκ πήδησε επάνω, μ' ένα άκατάληπτο έπιφώνημα.

Ο 'Οσμπεττ, ποιό ψυχραιμος και πιο έπιφυλακτικός, ρώτησε:

—Πώς είναι αυτός ο άνθρωπος;

Ο υπάλληλος έκαμε μιά άσαφη χειρονομία:

—Ένας νεαρός... καλοντυμένος... Μοιάζει πολύ βλάκας... Δεν τον κούταξα και καλά...

—Πήγαινε λοιπόν να συνεννοηθής μαζί του...

Ο υπάλληλος βγήκε απ' το γραφείο και διευθύνθηκε προς τη σκάλα, χωρίς να αντίληφθη κάποια σκιά που κρύφθηκε βιαστικά σε μιά γωνιά.

Στο μεταξύ, ο 'Οσμπεττ περιεργαζόταν με δύσπιστο ύφος το πακετάκι.

—Όστόσο, αυτό μοιάζει νάναι, μουρμούρισε.

—Λοιπόν, δώστε μου γρήγορα τα λειφτά μου, έκανε άνυπόμονα ο Νάνκοκ.

Ο 'Οσμπεττ έσχισε το δέμα. Περίεργα πράγματα μερικά χάρτινα πλώσε ένα, και το πρόσωπό του πάγωσε:

Το χαρτάκι δεν ήταν χαρτονόμισμα, αλλά ένα λεπτό έπισκεπτήριο που έφερε το όνομα:

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Και λίγες λέξεις από κάτω:

«Οι 1500 λίρες κατετέθησαν εξ όνοματός σας στην 'Εταιρία προς προστασίαν των Ζώων, ή οποία σας εύχαριστεί διά την εύγενική προσφορά σας».

—Ο Λωποδύτης-Φάντασμα τώστειλε! έκαμε ψυχρά ο 'Οσμπεττ. Άν μάθη ποτέ για ποιο σκοπό προσωρίζοταν τα χρήματα αυτά, θα καλοπεράσωμε...

—Δεν έστειλα τίποτα! έκαμε ξαφνικά μιά φωνή με κοροϊδευτικό τόνο. Τώφερα εγώ ο ίδιος, μόνον και μόνο για να έχω την εύχαρίστηση να σας γνωρίσω...

Στο άνοιγμα της πόρτας, ο Μάρτεν Ντάλ χαμογέλουσε με το σατανικό του μειδίαμα.

Οι δύο άνδρες κούταζαν τον Μάρτεν σαν να είχε πέσει από τον 'Αρη.

Πρώτος ο 'Οσμπεττ άνέκτησε την ψυχραιμία του: Ο Νάνκοκ έμεινε

Το δέμα... να το δέμα του Σούμερ! Ένας άνθρωπος τώφρε! Θέλει να το ανταλλάξη! Είναι άθιγκτο!

Ο Νάνκοκ πήδησε επάνω, μ' ένα άκατάληπτο έπιφώνημα.

Ο 'Οσμπεττ, ποιό ψυχραιμος και πιο έπιφυλακτικός, ρώτησε:

—Πώς είναι αυτός ο άνθρωπος;

Ο υπάλληλος έκαμε μιά άσαφη χειρονομία:

—Ένας νεαρός... καλοντυμένος... Μοιάζει πολύ βλάκας... Δεν τον κούταξα και καλά...

—Πήγαινε λοιπόν να συνεννοηθής μαζί του...

Ο υπάλληλος βγήκε απ' το γραφείο και διευθύνθηκε προς τη σκάλα, χωρίς να αντίληφθη κάποια σκιά που κρύφθηκε βιαστικά σε μιά γωνιά.

Στο μεταξύ, ο 'Οσμπεττ περιεργαζόταν με δύσπιστο ύφος το πακετάκι.

—Όστόσο, αυτό μοιάζει νάναι, μουρμούρισε.

—Λοιπόν, δώστε μου γρήγορα τα λειφτά μου, έκανε άνυπόμονα ο Νάνκοκ.

Ο 'Οσμπεττ έσχισε το δέμα. Περίεργα πράγματα μερικά χάρτινα πλώσε ένα, και το πρόσωπό του πάγωσε:

Το χαρτάκι δεν ήταν χαρτονόμισμα, αλλά ένα λεπτό έπισκεπτήριο που έφερε το όνομα:

μ' ανοιχτό το στόμα, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε. Ο φαρμακοποιός, όμως, που είχε παρατηρήσει ότι ο Ντάλ δεν κρατούσε τίποτα στα χέρια του, έκτός από ένα τσιγαρέτο, διηύθυνε το δικό του χέρι στην τσέπη του πανταλονιού του. Δεν πρόφθασε όμως, γιατί μιά γροθιά τον έρριξε άνάσκελα.

—Βοήθ... έκαμε να φωνάξη ο Νάνκοκ.

Αυτό έφθασε για να φάη κι' αυτός μιά δεύτερη, και να ξαπλώθη χάμα χωρίς ούτε ένα «ούφ».

Ο Ντάλ έψαξε τις τσέπες του 'Οσμπεττ και πήρε το περιστροφικό του. Ο Νάνκοκ δεν κρατούσε τίποτα επάνω του.

Την ώρα που άνασκηκνόνταν, ο Ντάλ άκουσε θόρυβο πίσω του. Ο υπάλληλος παρουσιάστηκε στην πόρτα, λαγανισμένος:

—Ο νεαρός εξαφανίστηκε! έκαμε.

—Πού να πήγε άραγε; τον ρώτησε μ' όλο του το σοβαρό ο Ντάλ, κάνοντας ένα βήμα προς τα εμπρός.

Κι' έπειτα, για τρίτη φορά, τράβηξε το άγαπημένο του εντύμαμα πάνω στο σώμα του προϊσταμένου του. Έπειτα έγυρε το κεφάλι του.

Ο Ντάλ έτριψε λίγο τα δαχτυλά του. Έπειτα, έβγαλε από την τσέπη του ένα σχοινί, και άρχισε να δένει με προσοχή τους τρεις «κοιμισμένους». Γιατί σαν κοιμισμένοι έμοιαζαν στην πραγματικότητα.

Τέλος, έσκυψε και άδειασε τις τσέπες των. Δεν ήδρε τίποτα το ένδιαφέρον, πλην του όνόματος και της διευθύνσεως του Νάνκοκ, πουσαν γραμμένα στο έπισκεπτήριό του.

Άρχισε τότε να σκαλίζει τα χαρτιά που βρισκόταν στο δωμάτιο. Δεν ήδρε τίποτα το επιληψιμο.

Όλα σχεδόν άναφερόταν στο έμποριο του τείτου Μιράκλ.

Εν τώ μεταξύ, οι φίλοι μας συνήλθαν. Άλλά κανέναν τους δεν έτόληψε να δημιουργήση θόρυβο.

Φαίνεται ότι περισσότερο κι' απ' τον Μάρτεν Ντάλ φοβότανε την άστυνομία.

Αυτός γύρισε προς τον 'Οσμπεττ.

—Τί κρίμα που δεν ήδρα καθόλου χρήματα έδω. Θα σας άπλήσασα από τον κόπο να μου τα στείλετε.

Ο 'Οσμπεττ έβγαλε ένα υπόκοφο μουγκρητό.

Κι' ο Ντάλ συνέχισε:

—Ξέρετε καλά ότι είμαι πολύ παραδόσιτος. 'Οχι βέβαια για τον έραδόσιτος. 'Οχι βέβαια για τους μοναδικούς αυτό μου, αλλά για τους μοναδικούς αυτούς μου φίλους, τα ζώα. Έξ άλλου, οι δουλειές σας φαίνεται ότι πάνε πολύ καλά. Συνεπώς, μπορείτε να προί στην 'Εταιρία προς Προστασίαν των Ζώων χίλιες λίρες. Άν πασαν των ζώων χίλιες λίρες, θά δεχθώ, ραλείψετε να το κάμετε. Θά έπισκεψη, αλλά τε όχι την δική μου έπισκεψη, αλλά του φίλου μου Σούμερ, ο οποίος σημειωτέον, δεν θάρθη βέβαια κι' αυτή τη φορά για να αγοράση τσάι Μιράκλ.

Κι' έπειδή άκουσε κάτω στο κατσίπημα δυνατές όμιλίες, ένόμισε ότι καιρός ήταν να φύγη. Πήρε προηγουμένως έναν χαρτοκοπτήρα και τον πέταξε κοντά στους τρεις δεμένους ανθρώπους.

—Με λίγη γυμναστική, θά κατορθώσετε να λυθίτε. Χαίρετε, κύριοι!

Όταν κατέβηκε στην αίθουσα του κασστήματος, βρέθηκε μπρο-

— Έτσι τουλάχιστον θά απαλασώμην έγώ από την φροντίδα να σας σκετώσω!

'Ο Λωποδύτης - Φάντασμα

στά σε 3-4 πελάτες που άνωπο-
νούσαν τους ξεπέσει με μια πρό-
φαση, και βγήκε έξω.
— Ήταν ή ώρα μία. Διευθύνθηκε στο
εστιατόριο, όπου τον περίμενε ήδη
ή κόρα, γεμάτη περιέργεια:

—Μα τί διάβολο κάνουν αυτοί οι
άνθρωποι; Γιατί φέρονται έτσι μυσ-
τηριώδως και τί φοβούνται;

—Δεν ξειχνάσα ακόμη, αποκρίθη-
κε ο Ντάλ. "Αν θυμούνται καλά, ο
Σούμερ μου είπε ότι οι άνθρωποι
αυτοί κάνουν και ραδιοφωνική δια-
φήμιση για το τσάι Μιράκλ, πράγ-
μα που στοιγίζει πανάκριβα. Άπλοϊ
λωποδύται δεν θα μεταχειριζόταν
τέτοια μέσα για να καμουφλάρουν
τις κομπίνες των. Θα πή λοιπόν πως
κερδίζουν πολλά λεφτά. Πώς; Έδω
είναι το μυστήριο.

ΕΝΟΧΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

ΜΟΛΙΣ τελείωσε το γεύμα, ο
Ντάλ πήρε το αυτοκίνητό του
και διευθύνθηκε σ' ένα μεγα-
λο γκαράζ, για να επιδιορ-
θώσει κάποια βλάβη.

Στις τρισημίσει τελείωσε και άμέ-
σως έφυγε για το Μαϊκφαρ, το κέν-
τρο όπου είχε δώσει ραντεβού με
τον Σούμερ. Ατυμονούσε πολύ
να μάθη νέα του. Από μακριά τον
είδε που τον περιέμενε.

Μόλις όμως ο Σούμερ αντίκρυσε
τον Μάρτεν Ντάλ πετάχτηκε επάνω,
τόσο απότομα, που αυτός ένοιωσε
κάποιον άοριστο κίνδυνο. Ώστόσο,
δεν ήταν άνθρωπος που φοβόταν
και προχώρησε με βήμα σταθερό.

—Σας περίμενα, Ντάλ, είπε ο
Σούμερ ξερά.

—Ηρθες πολύ νωρίς, Σούμερ. Δεν
είναι ακόμα τέσσερις. Μα γιατί αυ-
τό το συνωφρομένο βλέμμα, άγα-
πητέ; Μήπως πονεί πάλι το στο-
μάχι;

—Άφησε, σε παρακαλώ, το στο-
μάχι μου ήσυχο, τον διέκοψε απότο-
μα ο Ινσπέκτορ. Ξέρεις γιατί σε πε-
ρίμενα. Τό άναγνωρίζεις αυτό;

Κι' έβαλε κάτω απ' τη μύτη του
Ντάλ ένα έντυπο. Έκείνος, ψύχραι-
μος, σήκωσε τους ώμους.

—Τί 'ναι αυτό; "Ένταλμα συλλή-
ψεως; Φαίνεται έχεις διάθεση να κά-
μεις σύλληψη μ' αυτά τα παληόχαρ-
τα...

—Κάνεις λάθος, χαγιάνισε ο Σού-
μερ. Αυτή τη φορά δεν θα τη γλι-
τώσεις. Άς φροντίσεις καλύτερα
να μην αφήσεις τα ίχνη σου στο πτώ-
μα του δυστυχισμένου που σκότω-
σες και τον μετέφερες με το αυτοκί-
νητό σου στο Ρίτσμντ Πάρκ, σήμε-
ρα το απόγευμα. Σε συλλαμβάνω,
Ντάλ, επί φόνω· θα μ' ακολουθήσεις
στο τιμήμα.

Ο Ντάλ έπιασε τον Σούμερ απ'
τον ώμο και τον ανάγκασε να κα-
θήσει.

—Τρελλάθηκες, φώναξε ο αστυνο-
μικός έξω φρενών. Σου λέω πως σε
συλλαμβάνω.

—Ωραία! Έκαμε ο Ντάλ, καθήμε-
νος κι' ο ίδιος. Άς υποθέσωμε ότι
με συνέλαβες. Κι' έπειτα;

—Έπειτα; Θα με ακολουθήσεις
στο τιμήμα.

—Τό άκουσα αυτό. Θα σ' ακολου-
θήσω. Άς πάρωμε όμως προηγου-

μένως το τσάι μας, γιατί κουράστη-
κα κι' είμαι πεθαμένος της πείνας.
Και στο μεταξύ, θα μου διηγηθείς
την ιστορία αυτού του πτώματος
που το μετέφερα στο Ρίτσμντ Πάρκ
με το αυτοκίνητό μου...

—Μάλιστα, με το αυτοκίνητό σου:
μάρκας Λίνκολν.

—Γιατί το αυτοκίνητό μου; Δεν
υπάρχει άλλο Λίνκολν στο Λονδίνο;

—Αυτά θα τα πής στον άνακριτή
αύριο το πρωί, αποκρίθηκε με κα-
κία ο Σούμερ. Έγώ δεν ήλθα εδώ
ούτε για να πάρω τσάι, ούτε για να
σε ακούσω· ήλθα για να σε οδηγή-
σω στο τιμήμα. "Έξω, με περιμένει
το αυτοκίνητο της αστυνομίας, κι'
έχω βάλει τους άνδρες μου στην έ-

ξοδό, μήπως θελήσης να το σκάσης.
Βλέπεις λοιπόν ότι το κόλπο δεν πι-
άνει, παρά το τουπέ που είχες
νάρθεις στο ραντεβού σου.

—Βλέπεις, δεν μπορείς να με κα-
τηγορήσεις γι' αυτό! Σκοτώνω κά-
ποιον, μεταφέρω το πτώμα με το
αυτοκίνητό μου, κι' έρχομαι κατ'
ευθείαν να με συλλάβεις, μήπως και
κουρασθείς αναζητώντας με. Χρησι-
μοποιώ ως εκ περισσοῦ το δικό μου
αυτοκίνητο κι' αφήνω κι' άλλες και
τά ίχνη μου· πάνω στο πτώμα, για
να έξακριβώσης εύκολα τον ένοχο.

Φαίνεται ότι ξαναμωράθηκα...

Ο Σούμερ τον κύτταξε έρευνή-
τικά:

—Μήπως άρνείσαι; τον ρώτησε.
Θάμωνα πολύ περιέργως ν' ακούσω
τό άλλοθι σου...

—Πώς να μάθης το άλλοθι μου;
Άφου δεν ξέρω ποιά ώρα έκαμα
τον φόνο;

—Τό ξέρεις περίφημα.

—Άς υποθέσωμε πως δεν το ξέ-
ρω. Πές μου τουλάχιστον ποιά ώρα
μετέφερα το πτώμα στο Ρίτσμντ
Πάρκ...

—Λίγο έπειτα, από τί τρεις. Κι' ο
άνθρωπος είχε σκοτωθί λίγη ώρα
προηγούμενος. Γιατί ακόμα ήταν
ζεστός.

—Αδύνατο! Έκανε ο Ντάλ, ανά-
βοντας ψύχραιμα ένα τσιγαρέττο.
Αυτό που λές, καταστρέφει όλο το
συγκρότημα των υποθέσεών σου...

—Τό φανταζόμουν, είπε ο Σού-
μερ ειρωνικά.

—Δεν με καταλαβαίνεις, Σούμερ,
την ώρα που άναφέρεis, βρισκόμουν
στο γκαράζ για να επιδιορθώσω
κάποια βλάβη του αυτοκινήτου μου.
Μαζί μου βρισκόταν ο άρχιμηχανι-
κός και δυο βοηθοί του. Πάρα πέ-
ρα, ήσαν και καμιά δεκαπενταριά
εργάτες και πελάτες, οι όποιοι έξ-

ίσου με είδαν. Έσύ βέβαια θα φαν-
ταστής ότι τους έπληρώσα όλους
αυτούς για να μαρτυρήσουν υπέρ έ-

μού, αλλά την άποψή σου δύσκολα
θα την δεχθούν οι ένορκοι.

Ο Ινσπέκτορ άκουσε τα λόγια αυ-
τά κι' ή μορφή του έπερνε ένα μα-
κάβριο ύφος, λές κι' ήθελε να βά-
λη τα κλάμματα. "Ωστε θα κατώ-
θωνε πάλι ο Ντάλ να ξεμπλέξη, με
τα χείλια στις τσέπες;

—Περίμενε ένα λεπτό! Είπε στον
Μάρτεν με πνιγμένη φωνή και διευ-
θύνθηκε προς κάποιον κύριο που
βηματίζει στην πόρτα — έναν άστυ-
νομικό με πολιτική περιβολή. "Ε-

πειτα επέστρεψε και ρίχθηκε σ' ένα

κάθισμα.

—Άν δεν σε γνώριζα, Σούμερ, συ-
νέχισε ο Ντάλ, θα θύμωνα πολύ για
την έλλειψη έμπιστοσύνης που μου
δείχνεις, στέλνοντας τον άστυνομο
Μπάρροου να τηλεφωνήσει και να έ-
ξακριβώσει την αλήθεια των λόγων
μου. Αυτό δεν είναι καθόλου εύγε-
νικό.

Ο Σούμερ δεν άπήντησε άμέσως.
Έξακολούθησε να κυττάζει τις μύ-
στες των παπουτσιών του, ως την στι-
γμή που επέστρεψε ο Μπάρροου.

Μόλις τον είδε έρχόμενο, έτρεξε
μπροστά του και του μίλησε άρκε-
τη ώρα με χαμηλή φωνή. "Όταν ήλ-
θε πάλι στη θέση του, είπε στον
Ντάλ:

—Ωραία! Πές μου λοιπόν πως
κατάφερες τη δουλειά;

—Σου είπα ότι δεν είμαι εγώ, Σού-
μερ. Θέλω περισσότερο κι' από σέ-
να να βρω τον ένοχο που πήρε τήνο-
μά μου. Ποιό άραγε νάταν το θύμα;

—Ένας Νάνκοκ· μηχανικός στο
αγγλικό ναυαρχείο.

Τό χαμόγελο χάθηκε με μιάς απ'
το πρόσωπο του Ντάλ. "Η άποψη
του Σούμερ, έρχόταν να δώσει
μια τραγική συνέχεια στην παράξε-
νη ιστορία του τσαγιού Μιράκλ. Γά-
ρα ο Ντάλ έμπαινε στο νόημα. "Ας
γίσε να φαντάζεται για ποιά λόγια
δολοφονήθηκε ο Νάνκοκ. "Όσο για
τον ένοχο, δεν είναι καμιά άμφιβο-

λία. "Ήταν σίγουρα ο μίστερ "Οσ-
μπεττ. "Ο φαρμακοποιός φοβήθηκε
ίσως ότι ο Νάνκοκ, τρομοκρατημέ-
νος από την άνάμνηση του Σούμερ
και της Μάρτεν Ντάλ, δεν θα δίστα-
ζε να άποκαλύψη το τρομερό μυστι-
κό τους. Γι' αυτό προτίμησε να έ-

παλλαγή έγκαίρως απ' αυτόν. Και
θέλοντας να επιτύχ η' ένα υπάκουο
δυο τρυγώνια, σκέφθηκε να χρησι-
μοποιήσει ένα έπισκεπτήριο του
Ντάλ που πήρε απ' το πακετάκι του
τσαγιού Μιράκλ, για να ρίξη πάνω
του την εύθυνη του φόνου.

—Σούμερ, είπεν ο Ντάλ, τί θάλε-
γες για μερικές συλλήψεις κακο-
ποιών που έχω υπ' όψιν να σου υπο-
δείξω;

Ο Σούμερ κύτταξε πάλι δύσπιστα
τον Ντάλ. Έκείνος, αδιάφορος, έ-

Είς αντίλλαγμα, θα σου ζητή-
σω μια άπλη πληροφορία: να μά-
θης απ' την Τηλεφωνική "Εταιρία
ποιός έχει τον αριθμό τηλεφώνου
Μπέρκελε 31-00. Αυτό είναι εύκολο
για την Σκότλαντ Γιάρντ.

—Τί αριθμός είναι αυτός;

—Τίποτα. Με ενδιαφέρει για κά-
ποια άτομική μου ύπόθεση. Μόλις
τον μάθω, θα σου πω πράγματα που
σε ενδιαφέρουν πολύ. Έν τω μετα-
ξύ, σου δίνω κι' ένα πακέτο Μιράκλ
για το στομάχι σου.

Κι' ο αδιόρθωτος Μάρτεν Ντάλ
άφησε στα γόνατα του φίλου του το
περίφημο πακετάκι του τσαγιού στο
όποιο είχε άνακατέψει την καθαρ-
κτική σκόνη. Θάκανε κάτι γέλια,
όταν μάθαινε το αποτέλεσμα...

—Ωρα έπτά. "Η ώρα των διαφημι-
στικών έκπομπών του Σταθμού Λον-
δίνου. "Ο Ντάλ, καθισμένος μπρος
στο ραδιόφωνό του, περιμένει με ά-

γωνία.

Τέλος, έπειτα από διάφορες άλ-
λες άναγγελίες, άκούει:

«...Τό Τέτον Μιράκλ είναι τό

σπουδαιότερον στομαχικόν κατα-
πραυντικόν. Θά σας άναγνώσωμεν
σήμερον τρεις έπιστολάς πελατών
μας, τās υπ' άρ. 1006, 1014 και
1027, τās όποιās κρατούμεν εις δι-
άθεσιν παντός ενδιαφερομένου. Αί
έπιστολαί αύται προέρχονται από ά-
σθενείς ότινες είδον άμεσον άνα-
κούφισιν από την χρήσιν του τείου
Μιράκλ...»

Την στιγμήν εκείνη χτύπησε το
τηλέφωνο.

—Έδώ Σκότλαντ Γιάρντ, έκαμε ο
Σούμερ. "Εγώ τη διευθύνση που σε
ένδιαφέρει. Τό 31-00 είναι τό τηλέ-
φωνο του Βαρώνου "Ινέσκο, 16 Νόοθ

"Ασλεϋ Στρήτ, Μπέρκελε Σκουάρ.
"Ας ακούσωμε τώρα και τό αντίάλ.

λαγμία που υποσέγηθηκε.

—Ιδού το, είπε ο Ντάλ. Θά στεί-
λης άμέσως μερικούς ανθρώπους
σου στο φαρμακείο "Οσμπεττ. Βι-
κτώρια Στρήτ 999. Ναί... από 'κει
που πήρες τό τσάι σου...

"Οποιος
έρχεται, θα τον έρωτούν άν είναι ο
άγνω-
στός έαφνιάζεται ή τρέμει άς τον
άρπάξουν.

—Τί άστειότητες είναι πάλι αυτές.
Γρύλλισε ο Σούμερ απ' την άκρη
του σώματος.

—Απ' τίς πιο σοβαρές που είπα
στη ζωή μου, έκαμε ο Ντάλ. Σε μία
ώρα θάχνης την λύση. Περιμένε
ειδήσεις μου σε παρακαλώ στο γρα-
φείο σου.

—Άν με γελάσης κι' αυτή τη φο-
ρά, πρόσθεσε πάλι ο Σούμερ δύστι-
στα, ο Θεός να σε σώση απ' την έκ-
δίκησή μου...

Ο Ντάλ έκλεισε τό τηλέφωνο. "Ε-
κρυσσε τό περιστροφό του στην τσέ-
πη του, και βγήκε έξω.

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΙΝΕΣΚΟ

ΤΟ κτίριο της Νόρθ "Ασλεϋ
Στρήτ που έφερε τον αριθμό
16 ήταν ένα ιδιωτικό μέγαρο.
Τά παράθυρά του ήσαν φωτι-

μένα.

Ο Μάρτεν Ντάλ χτύπησε την
πόρτα. "Ενας υπηρέτης του άνοιξε.

—Ο Βαρώνος "Ινέσκο; ρώτησε ο
Ντάλ.

—Ο Βαρώνος δεν... έκανε ο υπη-
ρέτης, μισοκλείνοντας την πόρτα.

Ο Ντάλ πρότεινε τό περιστροφό
του. "Ο υπηρέτης έκαμε δυο βήμα-
τα πίσω. "Ο Ντάλ μπηκε, έκλεισε
την πόρτα, και κρατώντας πάντα τό
περιστροφό προτεταμένο, είπε σ' αυ-
τόν: "Οδήγησέ με. Μόλις όμως έ-

κείνος στράφηκε για να τον οδηγή-
ση, ο Ντάλ του κατάφερε την κάννη
του περιστροφού στο κεφάλι. "Ο υ-

πηρέτης κλονίστηκε, και έαπλώθη-
κε άναίσθητος. "Ο Ντάλ του ένωσε
ένα μαντήλι στο στήμα, έβγαλε έ-

πειτα μία σύριγγα και τούκωσε και
μιά ένεση ναρκωτική. Για δυο-τρεις
ώρες ήταν έκτός μάχης.

Ο φίλος μας προνόησε, άνέβη-
κε κάτι σκαλιά και βρέθηκε σ' ένα
γεράσινο γάλλ, που συγκοινωνούσε
με πολλά δωμάτια. Έκεί στήθηκε,
μη γνωρίζοντας που να διευθυν-
η. "Εξαόνα πίσω από μία πόρτα ά-

κούστηκε να κουνούνη ένα τηλέ-
φωνο. Κι' έπειτα, μία άνηνοστη φω-
νί είπε: "Τί 'ναι αυτό; Ραδιοφώνι-
κος Σταθμός Λονδίνου; Κοιτήστε
λοιπόν σημείωση για την σημερινή
έκπομπή. Γράψτε: "Γιατί να υποφέ-
ρετε από τό στουάνι σας, ένω είναι
δυνατόν να εύρετε άμμεσον άνακού-

φισιν; "Ενα κύπελλον τείου Μιράκλ
άνακουφίζει τους άρμυτέρους πό-
νους. Τρία κύπελλα τους καταπαύ-
ουν τελείως. Δέκα κύπελλα, λαμβά-
νόμενα έντός έβδομάδος, άποτελούν
μیان θαυματουργόν θεραπείαν. Α-
γοράσατε άμέσως τό τείον Μι-
ράκλ. Αυτό είναι όλο για σήμερα
βράδυ. Χαίρετε!» Και τό τηλέφωνο
έκλεισε.

Την ίδια στιγμή ο Ντάλ άνοιξε
την πόρτα.

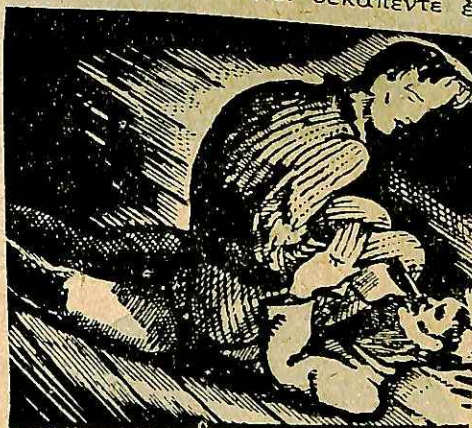
—Χαίρετε! έκαμε κι' εκείνος.
"Ο άνθρωπος που ήταν μέσα στο
δωμάτιο, στράφηκε έαφνιασμένος,
σάν να τον είχε δαγκάσει ένα φείδι.

—Χαίρετε! επανέλαβε ο Ντάλ.

Ο Βαρώνος, με συσπασμένα τα
φρύδια, κύτταξε έρευνητικά τον νε-
σελθόντα. "Ήταν υψηλόσωμος και
τελείως ευρισμένος. "Ο Ντάλ έστρε-
ψε πάνω του τό περιστροφό.

—Τί σημαίνει αυτό; έκαμε ο "Ινέ-
σκο.

—Για σας, σημαίνει δεκαπέντε έ-

Ο Ντάλ πήδησε επάνω του με εύκνησία
αίλουρου...

των καταναγκαστικά έργα, βαρώνε
"Ινέσκο, έκτός πλέον άν προτιμάτε
να σας άποκαλώ μίστερ "Οσμπεττ.
άπήντησε ήρεμα ο Ντάλ.

Ο ψευδοβαρώνος έμεινε άκίνη-
τος:

—Φαίνεται ότι ξέρετε πολλά πρά-
γματα, κύριε Ντάλ.

—Ξέρω άκόμη κι' άλλα: Ξέρω ό-
τι διοργανώσατε ένα πρωτότυπο
σύστημα κατασκοπείας για να κλέ-
ψετε τα μυστικά του αγγλικού ναυ-
αρχείου. Ξέρω ότι χάρις στις πρω-
τότυπες ραδιοφωνικές έκπομπές
σας προσκαλείτε κάθε τόσο τους
κατασκόπους σας με συνθηματικούς
αριθμούς, χωρίς κανείς να καταλα-
βαίνει τίποτα.

—Αυτά είναι όλα; ρώτησε ο βα-
ρώνος μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Ξέρω άκόμη ότι ξεπαστρέψατε
τον Νάνκοκ, από πόβο μήπως σας
προδώσει. Ξέρω ότι ο Ινσπέκτορ
Σούμερ περιμένει στη Βικτώρια Στρήτ
να συλλάβη τους υπ' άρ. 1006, 1014
και 1027 κατασκόπους σας.

Ξέρω άκόμη ότι αντί να μετρήσετε τις χί-
λιες λίρες, θελήσατε να με ένοχο-
ποιήσετε στην δολοφονία του Νάν-
κοκ. Δεν είστε καθόλου εύγενής,
κύριε "Οσμπεττ!

—Είναι πάντα καιρός να έπανορ-
θώσωμε! έκαμε ο Βαρώνος. Αύριο
πρωί θάβνετε τα χρήματά.

Ο Ντάλ κούνησε άρνητικά τό κε-
φάλι.

—Είναι πολύ άργά. Δώστε μου τό
κλειδιά του χρηματοκιβωτίου σας.

Ο Βαρώνος νόμισε ότι ο Ντάλ έ-
πρόκειτο να πάρη χρήματα:

—Δεν θα βρήτε παρά δυο χιλιά-
δες, ένω αύριο τό πρωί...

—Αύριο τό πρωί θάχετε άλλη
δουλειά; Θα έπισκεφθίτε τον άνα-
κριτή...

Ο Βαρώνος έπεσε άπελπισμένος
στο κάθισμά του.

—Προηγούμενος, συνέχισε ο Ντάλ,
θάχετε την καλωσύνη να πάρετε
στο τηλέφωνο τον ραδιοφωνικό στα-
θμό και να του δώσετε την διαταγή
να μεταβάλη τό κείμενο της άποψι-
νής έκπομπής, όπως θα καθορίση ο
γραμματέύς σας...

—Ποιός γραμματέύς μου;

—Εγώ!

Ο Βαρώνος δίστασε, μα αντίκρυ-
σε πάλι την κάννη του περιστρο-
φου, και πήρε τό τηλέφωνο. Ζήτησε
τον άρμόδιο υπάλληλο, έδωσε την
οδηγία και πέρασε κατόπιν τό ά-

κουστικό στον Ντάλ, ο όποιος συνέ-
χισε: "Θά μεταβάλετε τό τέλος της
έκπομπής ως εξής: «"Όλα τά γράμ-
ματα, όποιοιδήποτε αριθμοί και άν
φέρουν, βεβαιούν τά θαυμάσια άπο-
τελέσματα του τείου Μιράκλ. "Ο-

λοι οι αριθμοί, χωρίς εξαίρεσιν! Διά
τούτο, αγοράσατε όλοι, σήμε-
ρον τό έσπέρας, τό τέτον Μιράκλ!»

Και στρεφόμενος προς τον βα-
ρώνο:

—Ετσι, όλοι οι φίλοι σας δεν
θα λείψουν να πάνε στο φαρμακεί-
ο, όπου θά τους υποδεχθή καταλλή-
λως ο Σούμερ. Ά—π ρ ο π ό, πρέπει
να τον ειδοποιήσω!

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΠΗΡΕ πάλι τό τηλέφωνο:

—Άλλο! Σκότλαντ Γιάρντ!

Τον Σούμερ! Έσύ, Ινσπέκτορ!

Λοιπόν, σε περιμένα έδώ,
Νόρθ "Ασλεϋ Στρήτ, μαζί με κά-
ποιο θαυμάσιο κύριο που έπιθυμεί
να κάμη τη γνωριμία σου! "Όσο
για τους πελάτες του φαρμακείου,
πες στους ανθρώπους σου να τους
κουβαλήσουν όλους όσοι πάνε. "Ελ-
πίζω να μην είναι λίγοι! "Ωρε-
βουάρι!

Την άλλη μέρα όλες οι έφημερί-
δες έψαλλαν τον διθύραμβο του Ιν-
σπέκτορ Σούμερ που κατόρθωσε
να συλλάβη τον ψευδοβαρώνον "Ινέ-
σκο, κατασκόπο ζένης δυνάμεως,
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον
και ο όποιος είχε δολοφονήσει τον

Οι άνδρες αγαπούν τις άσχημες

Σ ένα γυναικείο γαλλικό περιοδικό, ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας Λεόν-Πώλ Φάργκ δημοσιεύει ένα πολύ ψυχολογημένο άρθρο με τον τίτλο «Αγαπούμε τις άσχημες γυναίκες». Σκέφθηκα ότι και οι αναγνώστριές μου θα διαδάσουν με πολύ ενδιαφέρον τις γνώμες ενός διασήμου συγγραφέως που θεωρείται στην Γαλλία ως ένας από τους καλύτερους ψυχολόγους της γυναικείας και της ανδρικής καρδιάς. Γι' αυτό και έβρισκα σκόπιμο να παραχωρήσω για μία φορά τη στήλη αυτή στην ανδρική άποψη ενός ζήτηματος που ενδιαφέρει τις γυναίκες και να μεταφράσω εδώ τα κυριότερα σημεία του άρθρου αυτού.

«Προτού καταπιαστώ με το δύσκολο και σοβαρό αυτό θέμα, γράφει ο Φάργκ, πρέπει πρώτα να καθορίσω το έξις: α σ χ η μ α είναι μόνον τα αίσθηματά Μονο ή ψυχή μπορεί να είναι ωραία ή άσχημη: τα μάτια τα χαρακτηριστικά, η σιλουέττα είναι ή δεν είναι σ υ γ κ ι ν η τ ι κ ά

» Φυσικά, πάντοτε, σε κάθε εποχή και σε κάθε κοινωνία, οι όμορφες γυναίκες παίζουν φαινομενικά έναν ρόλο λαμπρότερο από τις άσχημες. Και όμως ο ρόλος αυτός είναι έντελώς επιφανειακός ως θεαματικός. Οι άνδρες το ξέρουν καλά αυτό και οι γυναίκες επίσης.

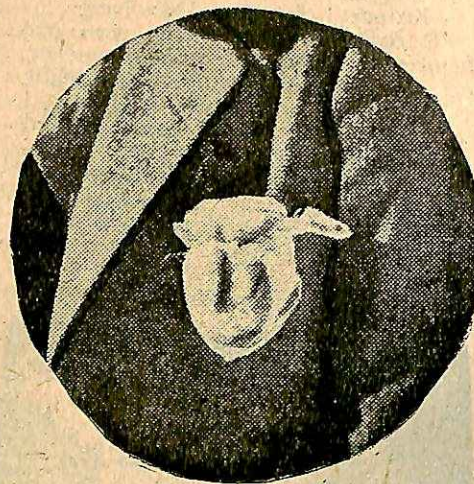
» Εγώ κατατάσσω τις γυναίκες σε τέσσερις κατηγορίες: στις στάρ, στις όμορφες γυναίκες, στις γυναίκες απλώς και στις δυστυχισμένες. Υπάρχουν πολύ λίγες δυστυχισμένες, δηλ. πλάσματα πραγματικά φρικτά, σιλουέττες καταδικασμένες στις κλινικές και στην σκιά. Τόσο λίγες όσες και στάρ. Αυτοί είναι οι δύο αντίθετοι πόλοι: ο ήλιος και η σκιά. Είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο γεννιούνται, θαμπώνουν και εξαφανίζονται τα εξαισία και άσυγχώρητα αυτά πλάσματα που λέγονται γυναίκες. »

» Ας δάλουμε κατά μέρος τις όμορφες γυναίκες, τις εύνοούμενες εξαιρετικά από την τύχη ώστε να σέρνουν από τη μύτη όλους τους Δόν Κιχώτες, τους Σαμφών του ανδρικού γένους.

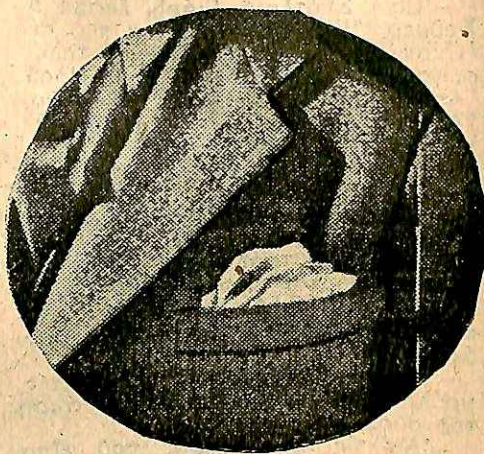
» Ας έλθουμε τώρα στις γυναίκες που θεωρούνται άσχημες. Και αυτές είναι ολιγαριθμές. Γιατί σήμερα ή όμορφιά, ή δροσιά, το χαμόγελο, ή λαμψίς των δοντιών και ή ζωηρότης του βλέμματος εινε πράγματα που αποκτώνται από όλες με λίγη ύπομονή. Και γιατί ή γυναίκα έχει το δικαίωμα, έχει το δικαίωμα να μεταχειρίζεται όλα που θα καθιστούσαν έναν άνδρα ύποπτο: την άνεση των τρόπων και τη χάρη. Και ή άνεσις και ή χάρις προϋποθέτουν άρετας που αποκτώνται και που είναι κυρίως γυναικεία χαρακτηριστικά: έννοω το χαμόγελο, την σεμνότητα, την ύγεία, την σύνεση, την επιφύλακτικότητα, την έμπιστοσύνη κ.λ.π.

» Και οι θησαυροί αυτοί είναι στο χέρι όλων των γυναικών οι όποιες όμως πολύ συχνά τους παραμελούν. Κάθε γυναίκα μπορεί να μάθη πώς να φιβάη το κεφάλι, πώς να σηκώνη τα φρύδια, ν' άκούη, να παίξη με τα χέρια της με τα μαλλιά της, ν' άρέση με το τέμπρο της φωνής της,

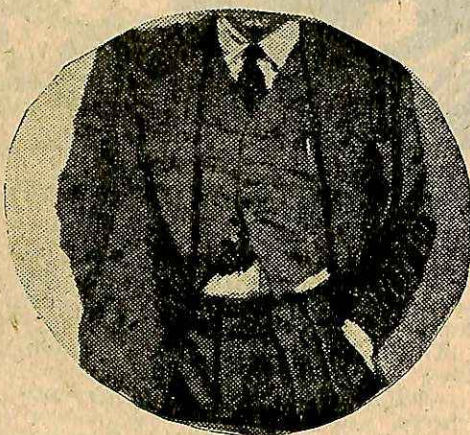
ΤΟ ΚΑΡΝΕ

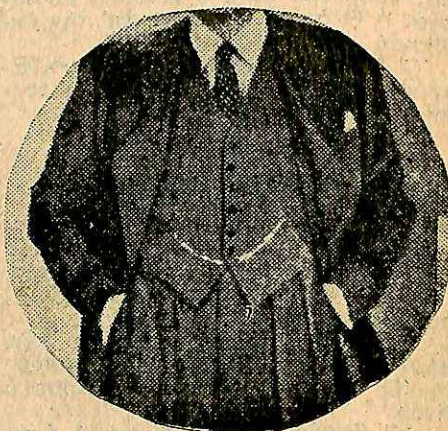
Κακώς

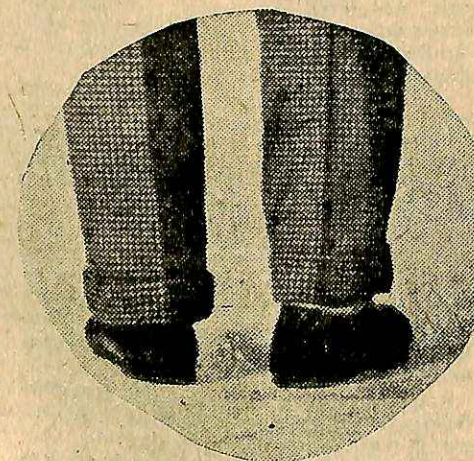
Καλώς

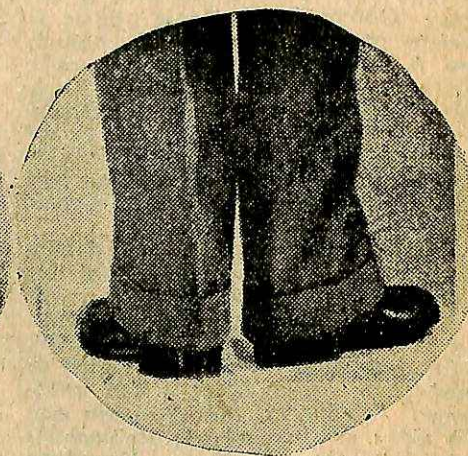
Κακώς

Καλώς

Κακώς

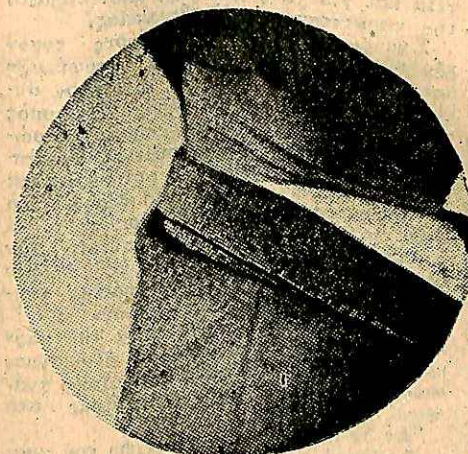
Καλώς

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

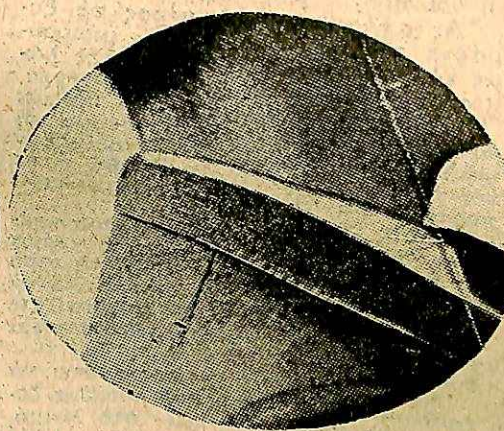
ΤΟ ΓΕΛΕΚΟ

ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

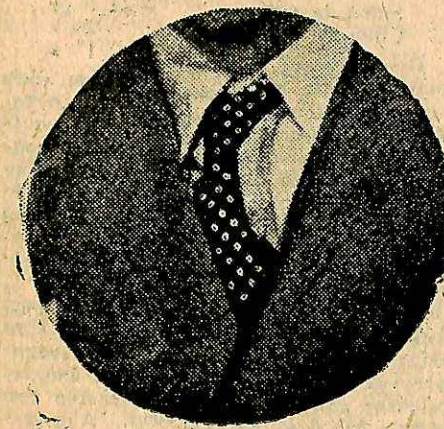
ΤΗΣ ΠΥΝΑΙΚΑΣ

Κακώς

Καλώς

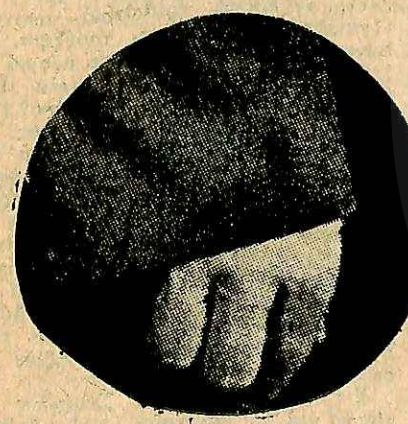
Κακώς

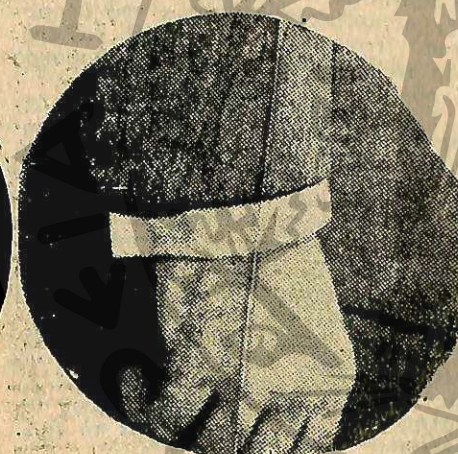
Καλώς

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

Κακώς

Καλώς

ΤΟ ΜΑΝΙΚΙ ΤΟΥ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟΥ

με τις φράσεις της. Στον άνδρα άρέσει αυτή ή χάρις, αυτή ή ειλικρινεία. Μάλιστα, ελπια σωστά: ειλικρινεία. Βρίσκω ότι ή γυναικεία κοκκεταρία πρέπει να κατατάσσεται στα ειλικρινή πράγματα. Κάθε γυναίκα πρέπει να θεωρή καθήκον της να καταφεύγη στα τεχνητά μέσα προς άνάδειξιν της όμορφιάς της. 'Η άμέλειά της και ή όκνηρία της είναι ψέμματα, ή άνεσις των τρόπων και ή χάρις είναι άρετες. Γι' αυτό παραδέχομαι τον έξις κανόνα: «Δέν υπάρχουν πραγματικά άσχημες γυναίκες παρά μόνον όσες θέλουν να μείνουν τέτοιες». Οι άνδρες αγαπούν περισσότερο τις χαριτωμένες από τις όμορφες.

» Γι' αυτό λέγω στις άσχημες: Να έλσθε «γυναίκες» πριν άπ' όλα. Περισσότερο και από εκείνες που, βέβαιες για την όμορφιά τους, δέν να προσέχετε τις κινήσεις σας, και τα αίσθηματά σας. Δέν έλσθε άσχημες, κακώς πιστεύετε ότι μονάχα το πρόσωπο λογαριάζεται. Αυτό θάταν άστείο! Θάταν σαν να κυττάσαμε μονάχα τον τίτλο σε μία ποιητική συλλογή!»

Αυτό λέγει ο Γάλλος διανοούμενος. Και τα λέγει πολύ ωραία, μου φαίνεται. Δέν είν' έτσι;

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Συμβουλή του Μανζού στον άνδρα

Ο κομψότερος άνδρας της 'Αμερικής ο ήθοποιος Άδόλφος Μανζού δίνει στους άνδρες μερικές πολύτιμες συμβουλές σχετικά με το ντύσιμό των. Θα τις παραθέσω εδώ για να τις διαβάσουν οι αναγνώστριές μας και να τις παρασέψουν προς διάβασμα στον... ενδιαφερόμενο!

Είναι γνωστόν ότι ο Άδόλφος Μανζού είχε μονάχα 25 σέντς στην τσέπη του μοναδικού κοστουμιού του την εποχή που προέβησε τσση έντιμηση στον Σαρλώ για την κομψότητά του ώστε να του προτείνη ένα συμβόλαιο με 500 δολάρια την έβδομάδα.

Και από τότε ο «πιο καλοντυμένος ήθοποιος του Νέου Κόσμου» που ή φέιλες στην γαλλική του καταγωγή έφειλε στην γαλλική της φήμης του, ένα συμπλήρωμα της σιχηπτρα δέν έπαυσε να κρατά τα σιχηπτρα της ανδρικής κομψότητας. Έχει έτις άνδρικής κομψότητας κατό κοστούμια και πενηνταπέντε ζεύγη παπουτσιών. Κερδίζει 140.000 φράγκα την έβδομάδα και τα κοστούμια του τελευταίου φιλμ του στοιχίζουν 380.000 φράγκα.

Παρ' όλα αυτά ο Άδόλφος Μανζού δέν έπαυσε να πιστεύη ότι ή τέχνη του κομψού ντυσίματος δέν είν' αληθινή ή «συνταγή» της κομψότητας.

Το μυστικό της πραγματικής κομψότητας:

φύσης, έγκειται στο να φορη κα-
νείς τα ένδύματά του όπως πρέπει
να φορεθούν και στο να δίνει πολύ
μεγάλη προσοχή στις λεπτομέρειες.
Να διαλέγει υφάσματα που δεν γυα-
λίζουν εύκολα και να τα διατηρή με
την απαιτούμενη προσοχή.

— **□□** —
“Ας δούμε τώρα ποιές είναι οι δι-
άφορες λεπτομέρειες.

Το μαντήλι της τσέπης (ή ποσέ-
τα) είναι σημείο κομψότητας όταν
ξεπερνά την τσέπη κανονικά, δεν
πρέπει όμως ποτέ να φθάνει σε υπερ-
βολή και να κρέμεται αξιοσημείωτα.
Μια ποσέτα κακοβαλμένη δίνει α-
μέσως φρικτή εντύπωση. Το μαντήλι
αυτό πρέπει να είναι πάντα λευκό
και από λεπτό λινό.

— **□□** —
“Ο γιαντς του σακκακιού δεν πρέ-
πει να καλύπτει τον γιαντς του υπο-
καμίσου, άλλ’ απεναντίας να τον α-
φήνει να ξεπερνά λιγάκι. Πρέπει ν’
άποφεύγεται η τσαλακαματιά που
σχηματίζεται κάποτε ανάμεσα στους
δύο ώμους. “Ο γιαντς του σακκακιού
πρέπει να είναι απολύτως στρωτός.

— **□□** —
Μια κακοβαλμένη γραβάτα αρ-
κεί για να καταστρέψει και το πιο α-
κριβό και το πιο καλοαρμομένο κο-
στούμι. “Ο κόμπος πρέπει να είναι
άρκετα σφιγμένος και να κρύβει το
κουμπι του γιαντς. “Ο γιαντς επίσης
πρέπει να είναι καλοκομμένος.

— **□□** —
Το μανικέτι πρέπει να ξεπερνά το
μανίκι ένα μισό εκατοστόμετρο του-
λάχιστον. “Ακόμη κι ένα τριμμένο
και γυαλισμένο κοστούμι θα κάνει
καλή εντύπωση αν έχει προσεχθή α-
υτή η λεπτομέρεια και δεν κρέμεται
το μανίκι έως κάτω κρύβοντας το
μανικέτι.

— **□□** —
“Αν τα τακούνια των παπουτσιών
σας είναι φαγωμένα ή εάν το παν-
ταλόνι σας δεν έχει το κανονικό μά-
κρος, ποτέ δεν θα είσθε καλοντυμέ-
νος. Δεν μπορεί να είναι κανείς κομ-
ψός όταν φορη παπούτσια κακογυ-
αλισμένα ή απεριποίητα.

— **□□** —
Κάλτσες καλοτραπηγμένες και
κορδόνια καλοδεμένα δείχνουν καλή
έμφανιση. “Αποφεύγετε ν’ αφήνετε
τις κάλτσες σας να κρέμονται έστω
και αν δεν τό... διδαχθήκατε αυτό
στο σχολείο.

— **□□** —
Μπορεί δυο άνθρωποι να φορούν το
ίδιο κοστούμι και όμως να παρου-
σιάζουν έντελως αντίθετα θέαμα.
“Όταν λ.χ. ο ένας αγνοεί ότι τα
κουμπιά χρειάζονται για να στηρι-
χθή καλά το πανταλόνι από τις τι-
ράντες, και ότι είναι περιττό να φαί-
νεται στη μέση το πουκάμισο, ή ο
στολογράφος κ.λ.π.

— **□□** —
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

“Η περιποίηση του προσώπου

Συνήθισαμε να αποκαλούμε τους
άνδρες «το άσχημο φύλον». Πρά-
γμα που λέγεται εύκολα. Και, αν εί-
ναι αλήθεια, υπάρχει ένας λόγος πε-
ρισσότερος για να προσπαθήσουν να
γίνουν όμορφοι... Το κάτω-κάτω έ-
χουν κι αυτοί επίσης, ένα δέρμα, έ-
να πρόσωπο, χέρια, νύχια. “Ιδού με-
ρικές συμβουλές που δεν θα τις α-
κούσουν ίσως, μα θα μπορέσετε α-
σφαλώς να τους κάνετε (γλυκά κι

εύχενικά, να τις ακολουθήσουν:

Πρωίνες φροντίδες. Το
ξύρισμα. Το κυριότερο και σο-
βαρώτερο ζήτημα είναι να ξυρίζεται
ο κύριος κάθε πρωί. “Εάν έχει λεπτό
δέρμα, δεν παύει ποτέ να δοκιμάζει
κάθε τόσο νέες μάρκες ξυραφιού.
Θάπρεπε όμως να ξέρει ότι κάθε νέο
ξυράφι αλλάζει το δέρμα με τον δι-
κό του τρόπο. Κάθε αλλαγή, ύστερα
από μιά-δυο μέρες, εύχρηστης εκ-
πλήξεως, φέρνει αποτέλεσμα άτελές
ή δύσκολο.

“Αν αφήσωμε κατά μέρος τα ξυ-
ράφια της παλαιάς μόδας, μπορού-
με να διαιρέσωμε τις σημερινές λά-
μες σε δυο είδη: λεπτές και χονδρές.
“Η λεπτή λάμα ξυρίζει πιο βαθειά
όσοι όμως έχουν ανώμαλο δέρμα ή
κακοφωτισμένα γένεια κινδυνεύουν
να κοπούν μ’ αυτήν, και θα είναι
προτιμότερο γι’ αυτούς να μεταχει-
ρίζονται χονδρή λάμα.

Το θουρτσάκι του ξυρίσματος πρέ-
πει να έχει άφθονες τρίχες, ή κρέμα
σας να κάνει πολύ άφρο και το νερό
να είναι όσο θερμότερο μπορείτε να
το άνεχθήτε. Πρέπει να σαπουνίζετε
το πρόσωπό σας με το θουρτσάκι επί
δύο δολάκια λεπτά.

“Αφού ξυρισθί ο κύριος πρέπει να
επιθέσει τρεις φορές μια πετσέτα ζε-
στή στα μάγουλα και στο λαιμό.
“Υστερα με το βαποριζατέρ λίγο
αλκοόλ ή κανένα καλλυντικό ειδικό
για μετά το ξύρισμα (ωρισμένα αν-
δρικά δέρματα δεν άνεχονται τα
καλλυντικά με βάση την γλυκερί-
νη). “Όσοι έχουν ευαίσθητο λαιμό
που κάνει σπυριά όταν ξυρισθούν
θα ωφεληθούν δαχτυλίσματα λί-
λά ή τάλκ ή πούδρα. “Αλλά θα έπρε-
πε προ πάντων ν’ αποφεύγουν επί
μερικώς ώρες μετά το ξύρισμα την
έσπαφη χονδρού μαλλίνου υφάσματος
(κασκόλ ή εσάρφα).

Το ξύρισμα άσπασγολεί συχνά τους
άνδρες τόσο πολύ ώστε παραμελούν
κάθε άλλη φροντίδα του προσώπου
περιούχον τη μύτη τους, το μέτωπο και
τους κροτάφους με κολώνια συνχρό-
νως με μάγουλα, μετά το ξύρισμα
πληνίει έντελως παραλόνι. Πρέπει
πριν από το ξύρισμα ακριβώς να σα-
πουνίσουν το πρόσωπο με τα χέρια.
“Όλο το πρόσωπο με τα χέρια ύ-
στερα με την επιθεση της θερμής
πετσέτας.

Βραδυνές φροντίδες. “Ε-
νας άνδρας πρέπει να έρχη μια
πετσέτα σε πολύ ζεστό νερό και να
την επιθέτη στο πρόσωπό του τρεις ή
τέσσερις φορές. Αυτό δεν είναι μόνο
καθαρίσμα προσώπου αλλά και
ξεκούρασμα των νευρών του δέρμα-
τος. “Υστερα, πολύ απαλά, να έρε-
ξη το πρόσωπό του με λίγο δροσερό
νερό.

Τά νύχια. Τα νύχια των άν-
δρων πρέπει να είναι πολύ περιποιη-
μένα χωρίς να φαίνεται η καταδλη-
θείσα γι’ αυτό φροντίς. Τα νύχια
πρέπει να κόβονται ή μάλλον να λι-
μαρώνονται τετραγωνικά ακολουθών-
τας το σχήμα της άκρης του δακτύ-
λου. Μπορούν να τα γυαλίζουν λι-
γο, χωρίς χρώμα φυσικά. “Επίσης να
κατεβάσουν τα πετασάκια. Μπορούν
ακόμη να αποχρωματίζουν τις τρί-
χες ενός πολύ τριχωτού χεριού ή να
τις αφαιρούν κάθε εβδομάδα με α-
ποτριχωτικό, είναι πράλλα όμως να
μεταχειρίζονται ξυράφι για το επά-
νω μέρος του χεριού.

Τέλος είναι περιττό να πούμε ότι
το μόνο φτιασίδι που είναι κατάλ-
ηλο για το ανδρικό πρόσωπο είναι
το μαύρισμα του ήλιου.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

“Ηλιοκαυμα

Στα προηγούμενα δυο σχετικά άρθρα
ας έγραψα για τις προφυλάξεις που
πρέπει να παίρνετε απ’ την άνοιξη και
κατά το καλοκαίρι, τόσο κατά τις πρωί-
νες εξόδους από τα σπίτια σας, όσο και
κατά τα θαλάσσια λουτρά και τα σπρά,
για να προλαμβάνετε και εξουδετερώνε-
τε όλα τα δυσάρεστα για την γενική υ-
γεία και για το δέρμα σας, αποτελέσματα
της παρατεταμένης ηλιοθεραπείας.

Σήμερα θα γράψω για τους τυχόν
δεν θα πάρουν πριν καμιά προφύλαξη
και θα πάθουν ηλιοκαυμα, το οποίο συν-
νοείται έντονος κι’ οδυνηρός έρεθισμός
της επιδερμίδας του προσώπου ή του σώ-
ματος ο οποίος παραμελούμενος εγκατα-
λείπει μόνιμες και βαθειές ρυτίδες και
λείπει ούλες επάνω στο δέρμα. Το
πιο πρόχειρο θεραπευτικό μέσο με το ή-
ποιο απ’ ενός μιν θα καταπραύνετε τον
έρεθισμό του δέρματος, και απ’ έτέρου
θα προλάβετε το οδυνηρό σκάσιμο του-
του και τις ανασταφέντες ζαρκιές, ελ-
τοι το καρπούζι. Μα την ψύχα του καρ-
πούζιού θα τριψάτε καλά το ηλιοκαυμα,
και μετά θα το αλείψετε με φρέσκο αν-
τατο δούτυρο, απ’ αυτό που βάζουμε στο
ψωμί μας.

“Αν δε παρ’ όλη την επάλειψη του καρ-
πούζιού και του δούτυρου, όταν πάτε
σπίτι σας οι πόνοι, τα συμπτώματα και ή
αγαυορα του δέρματος εξακολουθούν τότε
να κάνετε επάλειψη του ηλιοκαυμάτος με
την κάτωθι αποτελεσματική πομάδα:

Cérat 110 gr.
Sulfat de quinine 2
Chlorure de baryum 1

Πολλές φορές το ηλιοκαυμα είναι τόσο
σοβαρό, ώστε στο δέρμα παρουσιάζονται
αυτί φιλές σαν μαργαριταράκια φουσκί-
τσες ή και μεγαλύτερες, μεγέθους στρα-
γάλου φλύνταινες γεμάτες από ύγρο. Την
κατάσταση αυτή συνοδεύουν ρίγη και έ-
λαφρός πυρετός. Στην περίπτωση αυτή
μεταχειρισθήτε άμεσα το κάτωθι κατά-
πλασμα: Κτυπήστε καλά ένα άσπράδι, αλ-
γού, ρίχνοντας ύστερα μέσα σ’ αυτό 1/4
του κουταλιού του καφέ σκόνη στήνης,
ένα κουτάλι του καφέ βόρακα και λίγο
άνθρακα (κρέια σαντιγύ). Τα ανακα-
τεύετε καλά όλα μαζί και έπειτα επαλεί-
ψετε το πρόσωπο ή το μέρος εκείνο του
σώματος που έπαθε ηλιοκαυμα. “Αμα πε-
ράσουν δυο ώρες ξεπλύνετε με σκέτη γλι-
αρό νερό πολύ έλαφρά, πουδράροντας κα-
τόπιν με πούδρα φυσάν ή με την κάτωθι
άδρανή σκόνη:

Poudre talk 150 gr.
Poudre d'am don 150

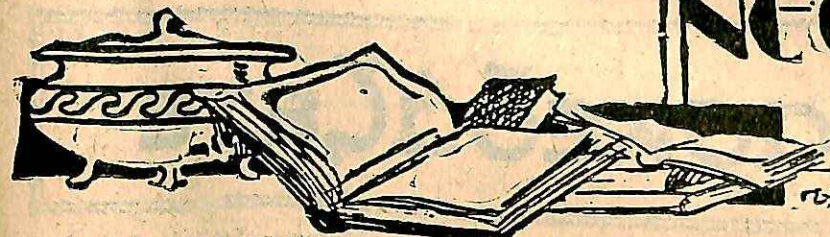
Γενικώς στα ηλιοκαυμάτα άμα περά-
σουν τα πρώτα έρεθιστικά φαινόμενα
(τσιμπημα επιδερμίδας, τσοξίμο, τρά-
νηγμα, φαγούρα) να κάνετε μερικά έμυ-
λούχα λουτρά, τουλάχιστον τρία την έ-
βδομάδα, για να επανέλθω ή σιελπνότης
και ή ελαστικότης της επιδερμίδας.

Για τα άμυλούχα λουτρά, τα οποία
σας συνιστώ ιδιαίτερας το καλοκαίρι με
τις ζέστες για τα παιδιά σας, αγοράζετε
250 γραμ άμυλο σκόνη διαλυτέ την
ποσότητα αυτή πρώτα σε μια λεκάνη με
κρύο νερό, ρίχνοντας σιγά-σιγά λίγο πιο
ζεστό νερό, κι’ όταν έχω λυώσε καλά
χωρίς κομμάτια, γύνετε την διάλυση
αυτή μέσα στο νερό του λουτρού, του ό-
ποιου την θερμοκρασία κανονίζετε όπως
σείς την συνήθίζετε.

Στό έπόμεινον: Συνέχεια φρον-
τίδων για το καλοκαίρι και επίκαιρες
συνταγές.

Δερματολόγος Ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

Το δράμα του πατέρα

Καθισμένος στο γραφείο του ο διουή-
χανος Παύλος Χαριάδης είναι, θυσιμέ-
νος στο διάβασμα της αλληλογραφίας
του. “Όλα κι’ όλα. Θέλει μόνος του κάθε
πρωί να διαβάη την αλληλογραφία του
κι’ άς έχει και ιδιαίτερη γραμματέα.

Χρόνια τώρα έλειπε μακριά από τη πα-
τρίδα του, τους γονείς του. Πάνε χρόνια
που δεν έχω καμιά είδηση από κανένα.
“Όταν έφυγε παιδί μικρό από της μάν-
νας του την αγαλιά, δεν φανταζότανε
πως μια άλλη αγαλιά θ’ άνοιξη να τον
κλείσει μέσα της τόσο σφιχτά που να τον
κάμει να ξεχάση τους γονείς του, την
πατρίδα του. Κι’ όμως ή ξενιτιά είναι
δευτέρα πατρίδα και δίνει σε κάθε ξένο
σπάταλο το νερό της λησμονιάς.

Πέρασαν τα χρόνια. Το πρόσωπο με
τα άδρα χαρακτηριστικά άρχισε ο χρόνος
να τ’ αλλοιώνει με βαθιές ρυτίδες και
στο κεφάλι με τα κατάνυρα πρώτα μαλ-
λιά πρόσθεσε ένα ξεθωρο γριζό χρώμα.
Τα μάτια του έπλησαν μια σκληρή και σο-
βαρή έκφραση που αλλοίμονο είναι τόσον
απαράτητη.

“Ετσι είναι ο κόσμος. “Εχει περισσότε-
ρη εμπιστοσύνη στο ρυτιδωμένο πρόσωπο,
στα γκριζα μαλλιά, στο άσπρη δλέμμα
που επιβάλλεται.

Σαφηνά μια απότομη σύσπαση αλλοίω-
σε το πρόσωπό του και τα μάτια του
στυλώθηκαν έμμεσα σ’ ένα γράμμα που
ένοιξε. Οι λέξεις μου αδελφέ! ξαντιδάβα-
σε. “Αγαπώ τον αδελφό! ξαντιδάβα-
σε. “Αγάπη! Κι’ όμως δεν έχει αδελφό!
Το διάβη! Κι’ όμως δεν έχει αδελφό!
Κύτταξε την ύπνοραση: “Γιώργος Χα-
ριάδης. Πριν τριάντα χρόνια έτσι δεν ή-
ναί; Ποιος ήταν ο πατέρας σου; Ποιος
ο πατέρας σου; Ποιος ο πατέρας σου;

“Αγαπώ τον αδελφό. Δεν ξέχω πώι
θα σου φανή το γράμμα μου. Είναι, τοι
άντα χρόνια που έπαψες να νοήσεις στοίχι
γυνεί- uas και φυσικά δε θα ξέρεις την
υπόθεσή μου.

“Εάντιμες πολλή σκληρός σ’ έμεινους
του σ’ έφεραν στην κόσμο, μα δεν είναι
έγώ εκείνος που θα σε κολή και θα σε
καταδικάσω. “Από μια παράενη σύμπτω-
ση έμαθα την διεθνή σου.

Κάποιος πατριώτης μας ήλθε στο γο-
σίο που σε ήξερε από μικρόν. Από τότε
που είλας το πατρικό μας έπιθετο, και
ήσουν ένας πτωχός υπάλληλος και δυο
ή τρεις Χαριάδης. Πού είναι, τώρα.
“Ευσε πώς σε έβλεπε για να μείνει και
μιας είπε όλη τη ζωή σου. Δε σε ντηνο-
ρώ και ήμεις σου λέω σαν αδελφός σου
πως έφθνηκες πολύ άγνια. “Ασπες
τους γονείς μας να θελήσουν—γιατί πα-
πει να ξέρει πώς—δεν ζούν πιά—“Ενα
πεντάλο καμιά, σ’ έλκισαν όσο κινδόν έ-
ζούσαν για νεκρό κι’ έλεισαν τα μάτια
αυτά τα λόνια. “Δεν έπρεπε να ξενι-
τίζουμε το παιδί μας. “Εσθ σ’ έζη αυτό
το διάστημα πλάτουμε με τη ζωή, νήπι-
σες γάτο έμπαλο κι’ έμεινε πεντάλο και
κάθε έννευνη αίσθημα, έρηιθησε τοίς
γυνεί- σου, έβασες την πατρίδα σου.
Ζωή έμεινε, μέσα σκέτο έμεινε, σέση έ-
μεινε. Και όμως, έμεινε ημεις, στην α-
ντιμέτωπη μας δεν έμεινε καμιά γυνί-
κα, να πιστέψω πως δεν είναι ν’ έσθ
κι’ άς δείχνει ή περασμένη διαγωγή σου

το έναντιόν. “Από τον καιρό που έμαθα,
πως ο αδελφός που δεν ήξερα και που οι
γονείς μου κλαίγαν, για χαμένο-ξη, από
τότε μια έπιθυμία έχω, να σε γνωρίσω.
“Ευσε πως έχεις γυναίκα, παιδιά.
Δεν πιστεύω ή καρδιά σου να μείνη ά-
ναίσθητη στην αδελφική άγάπη που σου
προσφέρει και να μ’ άνηθής κείνη που
ήτω από σένα.

Σε φιλώ ο αδελφός σου
Γι. Γε. Χαρ. δ ή μου

Δεν είναι παράενο ο άσπρη Χαριά-
δης, που οι υπάλληλοί του τρέμουν στο
καρδιά του, να κλαίη Μαλακώσε ή
καί άσπρη γράμμα του άδελφού του.
“Αδελφός! Τι γλυκιά λέξη! Κλαίει τους
φτωχούς γονείς του που δε θα ξαναδ-
ποτέ πιά. Σαναφένει στο νοι του την ή-
μέρα του χωρισμού. “Αναθυμάται τα τε-
λευταία λόγια της μητέρας του:

— Να μη μάς ξεχάσης παιδί μου εκεί
που θα πιάς. Είναι κακή ή ξενιτιά και τη
φοβόμια.

Κι’ έβγηναν σωστοί οι φόβοι της.
Πώς να δικαιολογή; Είναι λόγια που
δεν λέγονται ούτε και στον αδελφό από-
μα, σκέπτεται. Μα μήπως έχει και καμ-
μια δικαιολογία σοβαρή π’ άνηθήκε τους
δικούς του; Και όμως έχει μια: Στο σχο-
λείο της ζωής όπου αγωνίστηκε τόσο
σκληρά έμαθε ότι για να γίνει κανείς έ-
κείνο που θέλει, πρέπει να δάη μια με-
γάλη πέτρα στην καρδιά του και να θά-
ψη μέσα του ό,τι καλό είχε μέχρι τώρα.
Χαριάζονται άλλα έφθια για να πολε-
μήση κανείς με τη ζωή και να την νι-
κήση.

Κακία, σκληρότης, άδιαφορία σ’ ό-
λους και στους συγγενείς άκμία. Δεν το
κατορθώνεις. Είσαι νικημένος. Το κα-
τορθώνεις; Είσαι νικητής.

“Και όμως αδελφέ στην οικονέμιά
μας δεν έχω κανέναν κακόν. Κανένα.
Κι’ αυτός τί ήταν λοιπόν; Δεν ήταν κα-
ώς αυτός που έκαμε τόσο να πονέσουν
οι ντόκοι που δεν ήταν κανείς που δεν έ-
δίττασε σε τίποτα, που μεταχειρίστηκε
κάθε μέρα για να φθάση έδω που είναι
τώρα; Νε νήνη ο πολύς Χαριάδης που
άκουε άδιαφορα, άκμία και χθές τη πτω-
γή γυναίκα—δεν ήταν ή πρώτη που έδιω-
ξε—που τον θερμοπαρεκαλούσαν, για να
θεσούλα για το νυό της ή μιά. Τον έ-
δελφό της, τον άντρω της, ή έλλη. Αι-
τός που ήξερε τί θα πη δυστυχία, γιατί
την έδωκεμας δεν ήταν κανείς να δείξη
άδιαφορία στον ξένο πόνο. Και δεν είναι
κανείς και τώρα άκμία που σκέπτεται να
μην άπαντήση στον άδελφό του και ήμεις
έπρεπε μέγχο τόσα άποφενόμενος από νή-
θε άντη να ήλη να έστη και στο μέλ-
λου; Είναι λόγια που δε λέγονται ούτε
και στον άδελφό άκμία, έμεινε έμεινε.
Μένει θυσιμένος σε σκέψεις. “Εσθ
ζωντανή όσημα παρακαλούμαι τόσα: “Υ-
στερα από λίγα νόνια θέλει τον μονά-
κισο γιού του να σέση υμνός του, να
χάση όσημα έμεινε κι’ αυτός.

“Επεί τον έσπτο του νερό πιά άσπο-
μάλλη με την γρη—ές τότε—νυνάμια
του, να κλάγαντα—αντίστοιχο. Τα κοί-
τησα του Ρά τα έλκον παντρήθη— στο
μεταξύ— και να περιμένουν το νυό τους
που δε θα γυόση πιά άκμία... άκμία

“Απογοήτευση

Θλιβή κι’ άπόψε ή βραδυά, αν και σε
λήνη,
ώρη, δόλοιομη, πλανιέται στον αίθερα,
αν και το φώς του το παρήγορο από
πέρα
κάποιου τσοπάνη το καλύδι μου ξεχύνει

“Η πονεμένη μου καρδιά να απάλυνη
δεν θέλει, όσο κι’ αν της λέω έγώ: “Καθ

κάποια θε νύρη και για σε, χρυσή ήμερα
κάποια ήμερα θε να νοήσης την γα-
λήνη!

“Απ’ τον καιρό που τα δροσάτα δνερό
τάειδα να κοίτανται νεκρά, δλόγυρά μου,
έχει πετάξει από μένα ή χαρά,

—μου λέει τότε—κι’ έλγε έσοκοπο, χαμένο,
να προσδοκώ ή φτωχή, να περιμένω
μήπως ή μοίρα μ’ άπενισ τρυφερά...

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ

Σ’ ένα κρασί...

Σ’ ένα κρασί ξεχωριστό
και φινό,
στο καπνίλο σαν ξεγαστώ
αφήνω

και πόνο και ληνιές κι’ άντρες
σαν τρεμοσβύνουν λάγνα δυο κιθάρες...

Μα όσο από κείνο κι’ αν θα πω
δε φτάνει
του λυτρωμού να καταπα-
δοτάνη

κι’ άλαργινά στής Σκέψης τα κλονάρι
παντοτεινά θα μένουν κάποια χνάρι...

Σ’ ένα κρασί ξεχωριστό
και φινό

τις θλίψες που θα χωρίσω
του άφινω

Μα μέσα στο κρασί το ζάλη
κι’ άγάπη άνάβει άκμία πιά μεγάλη...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΡΗΣ

Τραγουδάκι

Πέφτει τ’ άχνόφωτο δειλό
δειλό και νυσταγμένο
κι’ ή γαργαλή άργουλά
στις θάλασσες τα βάθη

κι’ έγώ—άλλοιμονον—δουβός,
άμλητος προσμένω
τον έρωτα που έφυγε
στην ξενιτιά κι’ έχάθη...

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΝΟΥΧΑΚΗΣ

“Επεί τον έσπτο του νερό πιά άσπο-
μάλλη με την γρη—ές τότε—νυνάμια
του, να κλάγαντα—αντίστοιχο. Τα κοί-
τησα του Ρά τα έλκον παντρήθη— στο
μεταξύ— και να περιμένουν το νυό τους
που δε θα γυόση πιά άκμία... άκμία

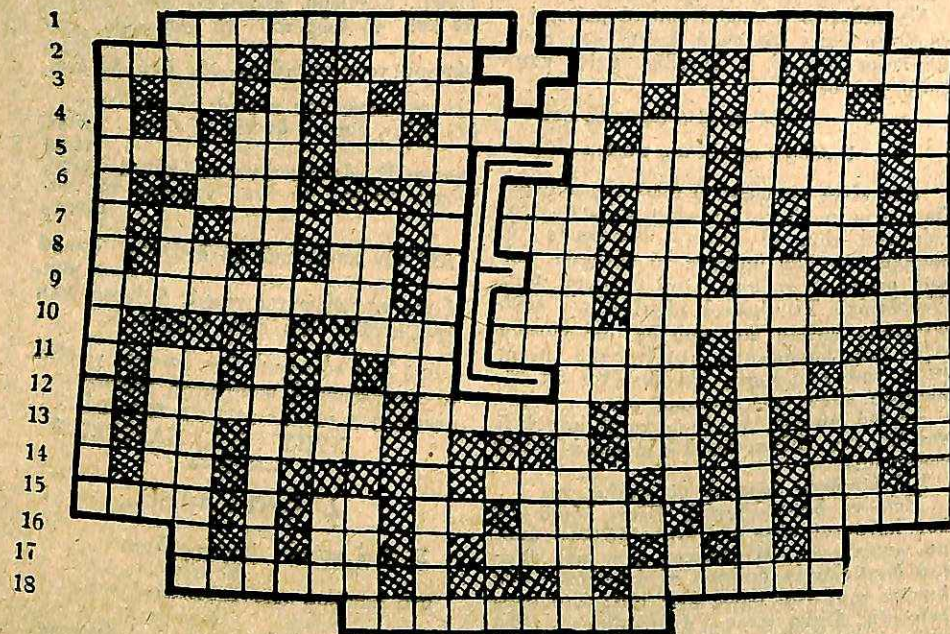
ΤΖΟΥΛΙΑ ΛΑΡΑ

(Κάiron)

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Έναντιον των έραστών είνε—είδος έπικων του Έπιδρομίου (δοτ.)
- 2) Τό φορούν οι σύζυγοι.—Υποθετικόν.—Μέρος του Όκονελ.—Σκόρος.
- 3) Γράμμα.—Νότα.—Είς τά.—Άγγελος συγγραφέας.
- 4) Άρνησις (ξεν.).—Πρόθεσις (άρχ.).—Έπληγαν είς τον Έησουν.—ΑΚ.—Άρθρον.
- 5)... Άντζελες.—Άνθρωπος (Γαλ.).—Έξ αυτού γίνεται ώραία σούπα (αίτ.).—Φρούτα.—Κλαυθμοί και όδυμοί.
- 6) Κιητική άντωνυμία.—Προσωπική άντωνυμία.—Πόλις του Βελγίου.—Ζών (άρχ.).
- 7) Πρόθεσις.—Τό ζώα.—Κάτοικος άρχαία χώρας της Μικράς Ασίας.—Αίγυπτιακή θεότης.—Νότα.
- 8) Γράμμα.—Άριθμός.—Άριθμός διά γραμμάτων.—Ν. Σ.—Άρχαίος σύνδεσμος.—Μουσικός φθόγγος.
- 9) Έχουν την ίδια φωνή (πληθ.).—Γράμμα.—Δέν φοβείται.
- 10) Παράγγελμα.—Τήν τρώγονεν την Καθραν Δευτέραν.—Άρχαίος Θεός.
- 11) Άνθη.—Έπίσις.—Προσωπική άντωνυμία (πληθ.).—Ό όποιος.
- 12) Κινηματογράφος (ξεν.).—Μέρος του άρρενος.—Κρυφίως.—Άρθρον.—Χουστός (ξεν.).
- 13) Όμοιόν.—Μερικά.—Ίδιό σου.
- 14) Πρόθεσις.—Γάλλος συγγραφέας.—Κλωστή.
- 15) Όνομα Φαοά 1380 π. Χ.—Προτοπικόν.—Άρθρον.—Πρόθεσις.—Γράμμα.—Γάλλος συγγραφέας περίφημος.
- 16) Ναυτικόν παράγγελμα.—Γίνεται στην πύλινον.
- 17) Δέν ένε φάνει.—Άρχαία πόλις της Τρωάδας (υέ ε).
- 18) Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. (Τό τελικόν γράμμα λείπει)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Έπώνυμον αυτοκράτορος του πυζαντίου.
- 3) Ποταμός της Ίταλίας.—Πρόθεσις.—Πρόεδρος φιλικού κράτους.
- 4) Καταφατικόν.—Γνωστόν φρούριον.—Πρωτεύουσα μεσογειακής μεγαλονήσου.
- 5) Υποδιοίκησης των Κρατών (Κλητ.).
- 6) Έορτάζεται μετά παρέλευσιν έπτά δεκαετηρίδων.
- 8) Ποταμός του Βελγίου.—Τμήμα του Λιμένος Πειραιώς.—Λουτρόπολις της Γαλλίας όπως προφέρεται γαλλιστί.—Πάντοτε.
- 9) Προσωπική άντωνυμία.—Άγγλος συγγραφέας.—Πλήθεις.—Αίγυπτιακή θεότης.—Όνομα Γάλλου συγγραφέως και ήρωου.
- 10) Πάτρα (Τουρκιστί).—Εύρωπαϊκόν νόμισμα (τό ήμισυ).
- 11) Δέσεις αι όποιαι δέν τελειώνουν δυοιν (αίτ. πληθ.).
- 12) Νότα.
- 13) Υποθετικόν (άρχαιον).—Άρχή του ήλιου.
- 14) Ίδιό σου (χωρίς ν).—Δέν λείπει κανένα.—Ίστορική πόλις του Βελγίου.
- 15) Στρατιωτικός Βαθμός.—(αίτ.).
- 16) Κατοικίος στον Όλυμπον (θηλ.).—Άρχικά Έταιριών.—Τό τρέμα του ύδατος.
- 17) Όνομα γάγγαστρο.—Περιοχή της Ελλάδος (Γεν.).—Ίδιό σου.
- 18) Έπί προσηγνόν ή άνθρηκτον ή μη καλή τάξις.—(Γενική Ένικού).—Άφήνω (άγαμία).
- 20) Πρόθεσις αι όποια δέν έπραγματοποιήσων (αίτ. πληθ.).
- 21) Προσωπική άντωνυμία (τληθον.).
- 22) Άννηρος συγγραφέας.—Τήν ή ποίαν.—Έρδον πτηνόν των Άρχαίων Αίγυπτίου.
- 23) Είδικός σύνδεσμος.—Τουρκικόν

γυναικείον όνομα.—Γαλλικόν Γράμμα.—Προσωπική άντωνυμία.

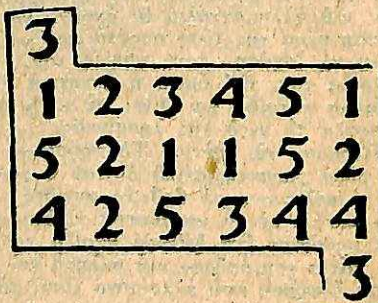
24) Τής όποιας.—Ίδιό σου (χωρίς ν.).

25) Μέρος όπου δάξουν όλοι γνώσιν.

Άποστολεύς:
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ψυχρό
ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ

Μπορείτε να διαιρέσετε τον πίνακα αυτόν σε τέσσερα ίσα μέρη του ίδιου

σχήματος, εις τρόπον ώστε να μπορέη το καθένα από αυτά να περιλάβη τους αριθμούς 1, 2, 3, 4 και 5;

ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΙΚΟΣΙ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Γνωρίζοντας ότι ένας χοίρος ζυγίζει 240 κιλά και επί πλέον το ήμισυ του βάρους του, να βρείτε μέσα σε είκοσι δευτερόλεπτα ποιά είναι το βάρος του χοίρου.

ΑΛΠΙΝΙΣΜΟΣ

Τέσσερις αλпинιστάι, κατώρθωσαν τελευταίως, να κατακτήσουν πέντε από τις πιο δυσπρόσιτες κορυφές των Άλπεων. Θα ονομάσωμε για το απλούστερον, τις κορυφές αυτές: Α, Β, Γ, Δ, και Ε. Από τους εξερευνητάς, ό κ. Άλπευστακ έφθασε στις κορυφές Γ, Δ, και Ε. Ο κ. Κρεβάνε στις κορυφές Α, Β, και Δ. Ο κ. Νεβέ στις κορυφές Α, Β, και Ε., και ό κ. Γκλασιέ στις κορυφές Β, και Δ. Από τους τέσσερις αυτούς αλпинιστάς κανείς δέν κατώρθωσε να φθάση ταυτόχρονως στην ύψηλότερη και την χαμηλότερη από τις πέντε παραπάνω κορυφές. Από τις πέντε πάλι κορυφές ή πιο χαμηλή, κατεκτήθη πιο πολλές φορές παρά ή πιο ύψηλη.

Γνωρίζοντας, τώρα, αυτά, μπορείτε να πείτε ποιά είναι ή πιο ψηλή και ποιά ή πιο χαμηλή από τις πέντε βουνοκορυφές; —ΕΕ—

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Λύω — Ρή. 2) Δέση, Νόμος.
- 3) Σώα — Άδω — Μύς — Πάτ. 4) Άκρίς — Ηοσίον — νωρίς. 5) Ίόντα — Άρνι — Τόμος. 6) Νάρκη, μά, φίμης. 7) Αύρα — δέμα. 8) Αίτρα — ία — Υάδα. 9) Δηλώω — δώρα — σγί. 10) Σανίς, συναφή, άκυρα. 11) Σός — φύω, ήτα — Άμα. 12) Σό. λων — όποια. 13) Σός — όρα.

(Συνέχεια στη σελίδα 64)

Μεταξύμας

Νίκον Γ. Καρατζάν. Καλό μόνο προς το τέλος. Έως εκεί είναι φλύαρο και γεμάτο κοινοτοπίες. Μας ήρθε και παράκαιρα άλλα πάντως δέν ήταν δημοσιεύσιμο. Για να μη σας απαντήσωμε στο προηγούμενο θα πη ότι δέν το λάβαμε.

Π. Άξιώτην. Σχοιντονεύεις οι φράσεις σας, τόσο ώστε να δείχνουν σε πολλά σημεία το γράψιμό σας αδόλευτο. Άποφεύγετε την προχειρογραφία.

Κίμων Λεονορέιτην. Έγκρίνεται το «Γιατί» και θα δημοσιευθή όταν έλθη ή σειρά του. Το άλλο κατώτερο.

Δημητ. Θωμάν. Δέν είναι άσημα γραμμένο αλλά σε φοβερά κοινότοπο θέμα. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο. Ψ. Χ. Έγκρίνεται: ό «Σταυρός θανάτου». Το άλλο είναι αδόλευτο, άκόμα. Το τελευταίο τετραστίχο αδόνατο και ό άγδος στίχος κακόηχος.

Λωρέττα. Έντελως πρωτόλειο το διήγημά σας. Πολύ απλόιχο και παιδιάστικο το γράψιμό σας. Μη διάξεσθε να δημοσιεύσετε. Διαβάστε Έλληνας πεζογράφους. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Μαρίαν Σκίροδη. Μας ήρθε παράκαιρα το ποίημα. Ή πασχαλιάτικη «Έβδομάς» είχε ήδη κυκλοφορήσει την ή μέρα που μάς το στείλατε.

Ντόξιαν Δ. Έγκρίνεται ή «Μελαγχολία» και θα δημοσιευθή με τη σειρά της. Ή «Ίστορία μιας άγάπης» δέν μάς Ικανοποίησε. Λίγο άσελης και βιαστικά γραμμένη. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Άλκην Μαράκην. Άρκετά καλά τα δύομια πρώτα χειρόγραφα. Από τον θάνατο του μικρού παιδιού κι' έπειτα τα γαλάει. Και το τέλος κάπως διαστικό και άνεπαρκώς δικαιολογημένο. Ένώ είναι τόσο συμπληρωτικό το κορίτσι στην άρχή στο τέλος καταντά σχεδόν άν-

τιπαθητικό γιατί θέβαια ή λύση που βρέθηκε δέν θάρρεπε να την Ικανοποιή απόλυτως. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Κώσταν Παπανικολάου. Συμπληρωτικό το ποιηματάκι σας όχι όμως και δημοσιεύσιμο ακόμη. Σχετικά καλύτερο το μεσαίο τετραστίχο. Τα άλλα, ιδίως το τρίτο, θέλανε δούλεμα ακόμη. Για τις εύχες σας, εύχαριστούμε.

Μελχιώρ. Είναι ώραία γραμμένο ό διάλογός σας κι' έχει αρκετά ενδιαφέροντα σημεία. Διαφωνούμε όμως ριζικά στο τέλος. Δέν μπορούμε να παραδεχθώμετε τον άδελφό σας που είναι τόσο έρωτευμένος άναγνωρίζει έτσι άμέσως ότι το λόγο ότι ή τείρα των άπλουστα-ώφαι έμάς. Ίσως αν άλλαζατε το τέ-λος να γινόταν δημοσιεύσιμος. Πάντως έφλυαρίες και έπαναλήψεις και άσκετες τεγνο, χωρίς ουσία. Το ποίημα ά-

Νίκον Πασιδίτην. Το ποίημά σας ύστερεί τόσο στο μέτρο όσο και γενικά στην άριονία του στίχου. Όσον άγράφεται, είναι παράφρασις των τελευταίων στίχων του περιήμιου συνέτιου του Άρβέρ όπως έχει μεταφρασθή:

«Σάν πέση ή ματιά της
στους στίχους τούτους που κι' εσύ τη
στήθος μου ξεθάβεις.
Θά πη: «Ποιά νάνα; τάχα αυτή;» Και
δέν θα καταλάβη!

Τό «Παραστράτημα» πολύ παιδιάστικα γραμμένο θέμα. Ή «Έβδομάς» δέν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Τό «Παραστράτημα» πολύ παιδιάστικα γραμμένο θέμα. Ή «Έβδομάς» δέν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Έλληνική Παραγωγική Εταιρία Κινηματογραφικών Ταινιών.

Άγγέλλεται ή ίδρυσις μιας νέας εταιρίας για την παραγωγή ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών. Ή προσπάθεια, υπό μορφήν συνεταιριστικής εταιρίας, φαίνεται αξία προσοχής, και προβαίνει

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγίων Αναργύρων 33

Τηλέφ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» » Αμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητός.

με γοργά βήματα προς την πραγματοποίησιν των σκοπών της. Ήδη, ως πληροφωρούμεθα, ήχησε υπό πολύ ευνόικας συνθήκας το γύρισμα του πρώτου φίλμ, ώστε ή εμφάνισις των πρώτων ταινιών να γίνει την προσεχή σαζόν. Κατά τάς προβλέψεις των ειδίκων, ή έργασία της Ε. Π. Ε. Κ. Τ. πρόκειται να έχη θεβαίαν επιτυχία.

SCHERK

Μυστικὺμ πούδρα

Άρκεί μιὰ μαπα

Ός τον πίνακα του Scherk για να βρείτε το σωστό συμπλήρωμα της όμορφιάς σας: Τήν πούδρα και το ρουζ που σας ηγαίνει. Έάν είσθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή: Η αϊβέρια πούδρα Mystikum και το κορνάκ Mystikum, που συνδυάζονται με το χρώμα του προσώπου, τα μαλλιά και τα μάτια σας, θα δημιουργήσουν μαζί με την όποικεινικό σας τύπο ριά όμορφή άρμονική και γοητευτική. Ό πινάξ του Scherk εύρίσκειται εις όλα τα Καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των 40γρ. και 80γρ. Κορνάκ Μυστικουμ των Δραχμών 40.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Δύο πονεμένες καρδιές. Δυστυχώς ο γάμος σας, αν γίνει, θα είναι άτυχος. Γι' αυτό, ενώ ως αμερόληπτος φίλος, δεν μπορώ να σας συμβουλευτώ κάτι που απαγορεύει ο νόμος. Είπα όμως ότι στην δική σας περίπτωση αλήθεια θα είναι πολύ δύσκολο να βρη την ευτυχία του σε μια παράνομη συμβίωση. Πρέπει να αφήσετε την καρδιά σας και να ξεχάσετε αυτό το αίσθημα που είναι καταδικασμένο να σβύσει.

Μίαν Πελοποννησίαν Α. Και η δική σας περίπτωση είναι παρόμοια με την παραπάνω και συνεπώς δεν μπορώ παρά να σας δώσω την ίδια απάντηση που δίνω και στις «Πονεμένες καρδιές». Νομίζω μάλιστα ότι, σ' εσάς θα είναι ακόμη πιο δύσκολο να ξεχάσετε, αφού είδατε τόσο νέα άτομα και αφού φαίνεται ότι αντιμετωπίζετε ήδη το ενδεχόμενο αυτό.

Γι' όσον T. 18. Σας ευχαριστώ θερμά για τα ευγενικά σας λόγια. Νομίζω ότι ένας αξιοπρεπής και λογικός άνθρωπος θα πρέπει να μη δώσει καμιά απόλυτα σημασία σε μια γυναίκα τόσο επιπόλαιη και ελαφρή. Ως δικαίος άνθρωπος, θα πρέπει ίσως να την ήγνη μια μόνο φορά για να την συγχωρήσετε, όπως λέει — αν και σύμφωνα με τον χαρακτήρα της, όπως μου την περιγράφετε — ή επιθυμία της να σας δη στιροίεται μάλλον σε καριέριστο μιας κακομαθημένης γυναίκας που θέλει να σας τραβήξει πάλι στα δίχτυα της, μόλις είνε ότι αοχίζετε να παρηγορησέτε. Και αν δεν είδατε βέβαιος ότι η συνάντησή αυτή δεν θα σας υπόταξη πάλι στη δύναμή της, θα πρέπει να την αποφεύγετε για να μη δώσετε τόση λύπη στην άλλη που δεν φταίει καθόλου στην υπόθεση αυτή. 'Η γνώμη μου είναι: ότι μπορείτε να διατηρήσετε μια καθαρή φιλία με τη δεύτερη, όσπου πάρετε το διπλωμά σας, όποτε θα μπορέσετε να την αλλάξετε μ' έναν ιερωτέρου δεσμού, αν δη-τε φυσικά ότι τα αίσθηματά σας μένουν πάντα τα ίδια. Γιατί είδατε πολύ νέος άνθρωποι και πρὸς το παρόν — επιτρέψτε μου να σας το πω, μια που μου έχετε τόση εμπιστοσύνη και με θεωρείτε σαν μια αληθινή φίλη σας, όπως και είμαι, πράγματι — νομίζω ότι θα έπρεπε να ασχολησθε περισσότερο με τις σπουδές σας και λιγώτερο με τις αισθηματικές υποθέσεις.

ΔΟΡΑ

Αι απαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Φανουλίδη. 'Η προσοδευτική βαφή των μαλλιών είναι ή εξής:

Chlorure d'amonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 »
Fleurs de soufre	1,80 »
Alcool pur	20 »
Glycerine	40 »
Eau de roses	200 »

Κάθε βράδυ αφού ανακινήσετε προηγουμένως καλά την φιάλη, ρίχνετε λίγο φάρμακο σ' ένα πιατάκι, και βουτώντας με-

σα σ' αυτό μια δοσίδα των συντητών, περνάτε όλα τα μέλη όπου υπάρχουν λευκές τρίχες. 'Η κυρία σας να κάνει κάθε βράδυ μια ελαφρά φριξίον του τριγώρου της κεφαλής με το κάτω φάρμακο:

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 »
Teint. de cantharides	0,50 cent.
Teint. de jaborandi	50 gr.
Teint. de panama	20 »

Αν είναι αδύνατον να πάρετε και το ναρκωτικό, αν δε πάλιν είναι άτακτη στη περίοδο δι' ειδικής θεραπείας να τακτοποιηθή. Γιατί η τριχοπτωση οφείλεται τις περισσότερες φορές σ' αυτές τις αιτίες. Σ. Κ. Έν τ' αὖθα. Τὸν θυμὸν σας να τὸν πλύνετε καθημερινῶς με αραία διάνυση βορικού χλωρί. Έπειτα δὲ να τὸν αλείψετε με αλοιφή Τοποβαλίν. Για τὴν ἄλλη σας κατάσταση τὴν δίατα πού ακολουθεῖτε καὶ γενικά, θεωῶ καλὸν τὸ ἔλεος θὰ σὰς ἐκάναν πολὺ καλὸν καὶ μερικὲς ἐνέσεις αἵματος. (Αὐθαίμα-τοπικῶς δὲ τ' αλείψετε με τὴν ἐξὸς α-λοιφή κάθε βράδυ:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.

Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Τὰ θαλάσσια λουτρά ἀπαγορεύονται. Δ. Θεοτοκίην. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ ἀπαντήσω λεπτομερῶς σ' ὅλα σας τὰ ἐρωτήματα δὲν θὰ μὲ ἔφθανε ὁλόκληρη ἡ στήλη μου. Ὅστε ἂν σὰς χρειάζονται περὶ σὺντόμερες ἢ ἑρσεις γιὰ κανένα ζήτημά σας μὲν ξαναγράφετε. Τὰ χέρια σας νὰ τ' αλείψετε 2—3 φορές τὴν ἡμέρα μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Formoline	1 gr.
Teint. de belladone	10 »
Eau de cologne	100 »

Τὸ δὲ βράδυ ἀφοῦ τοὺς κάνετε ἓνα λουτρό ψυχρὸ νὰ τ' αλείψετε με τὴν ἐξὸς αλοιφή:

Vaseline pure	25 gr.
Eau	15 »
Lanoline	25 »
Thigenol	5 »

Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ χρησιμοποιήτε τὴν προσοδευτικὴ βαφή γιὰ τὴν ὁποία θὰ χετέ διαθέσιμα: ἐπανειλημμένως σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα, ἐνέσεις στρουγνίνης. Καθημερινῶς μίαν ὑποδορείω. Μία σειρά εἰκοσι ἐνέσεων εἶναι ἀρκετὴ. Καὶ πάλι ξαναγράφετε. 'Η κυρία σας

Μόνον ἡ Πούδρα ἄντέχει ἐξ αὐτὴν τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα μὲτ' καθαρό καὶ γοητευτικό ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναποδραρισθῇτε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγνυμένα ἀποτελέσματα μετ' τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς Παρισινοῦ γημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἐστὶ ἐπιτυχάνεται μίαν πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα καὶ ἐλαφρότερο ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὕτῃ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τῶρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. Ἰσοῦ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τὸσον κανονικὰ καὶ ὁμοιομόρφως καλὸν πτοῦσα τὴν ἐπίδερμίδα μετ' ἐνοσχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὥστε, ὅπως, διατὶ δίδει μίαν ὥραι-

τητα φαινομενικῶς φυσικὴν, τὸσον διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τὸσον πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπεδερμίδος, ὥστε νὰ εἶναι τῶρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὴν ἐπίδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾶτε ἓνα εὐγενικὸ μὲτ' χρῶμα, πού δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε ὁ ἀέρας, οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐξέθρως.

μετὰ τὸ πρωινὸ πλύσιμο ἐπὶ ἓνα μῆνα θὰ περνᾷ τὸ πρόσωπό της μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο μετ' τὴν ἐξὸς λοσιόν:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	80 gr.

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας τὴν ἐξὸς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	30 »
Borax	10 »

Κρέμες ἀπαγορεύονται. Γιὰ τὴς βλεφαρίδας δὲν ὑπάρχει φάρμακο νὰ μεγαλύνουν. Ὅλα εἶναι ρεκλάμες. Μόνον νὰ τὴς λιπαίνη γιὰ νὰ μὴ σπάζουν. Ἡ κοιλία οφείλεται στὴν περίπτωσή της στοῦς τοκετούς. Ἀρα μόνον μίαν καλὴν ζώνη κοιλίας χρειάζεται. Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράφετε μὲν.

Κάποιον Ἀναγνώστη. Ἡ συνταγὴ τῆς αλοιφῆς πού ζητάτε εἶναι ἡ ἐξής:

Huile d'amandes	25 gr.
Cire blanche	5 »
Blanc de baleine	5 »
Eau de roses	1 »
Teint. de benjoin	3 »
Teint. d'ambre	1 »

Πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἐξὸς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	10 »

Φοιτητὴν. Χάρηκα πού οἱ συμ-βουλές μου ἦσαν τόσο συντελεστικὲς στὴν ἀνακομὴ τῆς τριχοπτώσεώς σας. Τώρα νὰ κάνετε μίαν φριξίον κάθε βράδυ μετὰ τὸ ἐξὸς φάρμακο:

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 »
Teinture de cantharides	0,60 cent.
de jaborandi	50 gr.
de panama	20 »

Νὰ λούζεσθε μετὰ καλὸν πλυσσάπνο. Τακτικῶς Ἀναγνώστη. Ὅλες αὐτὲς οἱ κρέμες θὰ συντελέσουν στὸ νὰ γίνῃ ἀκόμη πὺ ἐντονος ἡ ὑπερτρί-

χωση τοῦ προσώπου. Κάθε βράδυ νὰ ξεμυκνιάζεσθε μετ' τὴν ἐξὸς λοσιόν:

Alcool pure camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	100 »

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ βάψετε τὴν ἐξὸς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	12 »

Δύο φορές τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι. Στελλίαν. Κελάμας. Μεταχειρισθῆτε, σεις καὶ ἡ φίλη σας, πρὸς τὸ παρόν τὴν ἐξὸς συνταγὴν αλείφοντας μ' αὐτὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπὶ 15 μέρας τὰ μέλη τῶν πανάδων ἐλαφρά:

Oxyde de zinc	20 gr.
Resonine	20 »
Vaseline	20 »

Ἄν δὲν φύγουν τότε ξαναγράφετε μὲν. Νὰ μὴ χρησιμοποιήτε ἄλλαν ἐν τῷ μεταξύ κρέμες μετὰ βούτυρο. Δύο φορές τὴν ἑβδομάδα κτυπημένο ἀσπράδι, αὐτοῦ.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

Σόλωνος 40

ΚΟΥΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΥΝΕΣ

διὰ ηλεκτρικοῦ μηχανήματος

Ἀχιλλέως 61

ΓΕΩΡ. Ι. ΒΑΪΔΑΝΗΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραίνγκεν

ΑΦΑΛΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

τὰ
μοστούμια

TAPP

Σοφ. Αεσακίου 12

Εἶσαι
ἀριστά

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ναυτικόν, Κωνσταντινούπολιν. Συνιστάται εἰς τὴν ἰδίαν σας περίπτωσιν ὁ πνευμοθώραξ ἀφοῦ ὁ ἄλλος πνεύμων βρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν, ὅποτε καὶ τὰ πτύελα πού εἶναι θετικά καὶ ὁ πυρετὸς θὰ υποχωρήσῃ. Μὴ σὰς φοβίξῃ ἡ ἐλαφρὰ δύσπνοια τοῦ πνευμοθώρακος.

Ἐγὼ τὴν γνώμην ὅτι αἱ ἐνέσεις χρυσοῦ (Σολζανάλ ἐλαϊώδες) ἐνδομυκτικῶς κατὰ τὴν σειρὰν μίαν ἕως δύο ἑβδομαδιαίως θὰ ὠφελήσουν πολὺ. Νὰ ἐξετασθῇ, ὅμως, τὰ οὖρα πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐάν πάσγουν οἱ νεφροὶ ἐντελῶς ἀποχῇ ἀπὸ τὰς ἐνέσεις αὐτάς. Νὰ γίνωνται δὲ καὶ καθημερινῶς ἐνέσεις ἐνδομυκτικαὶ ἀσβεστίου.

Μουδίας σμύρον, Νεάπολιν. Νὰ ἐξετάσετε σὲ μικροβιολογικὸν ἐργαστήριον τὰ οὖρα σας καὶ τὸ αἷμα σας διὰ τῆς μεθόδου Βάσερμαν. Ἐπίσης νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ εἰδικὸν αἰ ἀμυγδαλαί σας, καὶ νὰ μὲν γράψετε τὰ ἀποτελέσματα. Ἐάν ἐλθετε στὰς Ἀθήνας περάστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖον μου νὰ σὰς ἐξετάσω καὶ ἀπὸ ἐνδομυκτικῶς σας χρειάζεται προσωπικὴν ἐξέτασιν. Πάντως σὰς συνιστᾷ νὰ λαμβάνετε

Δὲν δα
συναγωνισθῆτε
τὴν ἀφροδίτη!

ἀλλὰ ἀσφαλῶς οἱ πρῶτοί σας
θὰ σὰς εὐρουν γοητευτικῶς
τερν ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορᾷ

ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Α.Τ. ΠΙΒΕΡ

τρία κουτάλια της σούπας την ημέραν. Να δομπερύν Σπές. Γράψετε και πάλιν.

Α τ υ χ ο ν σ υ ν δ ρ ο μ η τ ή ν. Ἀθῆ-
αν ἀποφασίζετε τὸ ταξίδιον σας δι' Ἀθῆ-
νας, ἐπισκεφθῆτέ με στὸ ἱατρεῖον μου
καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἀφιλοκερδῶς δι'
ὅσα μου γράφετε ἄλλως στείλτε μου καὶ
τις δύο ἀκτινογραφίες ποὺ ἔχετε κάμει
νὰ τις μελετήσω, καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω
σχετικῶς καὶ γιὰ τὴν θεραπείαν σας.
Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχῃ καμμιὰ
βλάβη μὲ ἐξοχὴ καὶ καλὴ ἀνεσις τοῦ ὁρ-
γανισμοῦ σας θὰ τὴν ἐξουδετερώσω.

Χ. Π. Α. Σ π α θ α ρ ι ὡ τ η ν. Ἐφ'
δσον δὲν καλλιτέρευσε ἡ κατάστασις σας
μὲ τὴν θεραπείαν ποὺ σᾶς ἔκανε ὁ ἐκεῖ
ἱατρός σας πρέπει τότε νὰ κάμειτε ἡλε-
κτροθεραπείαν ἢ ὁποῖα εἶναι καὶ ἀποτε-
λεσματικῇ.

Ἐὰν τοῦτο σᾶς εἶναι ἀδύνατον, δοκι-
μάσατε νὰ παίρνετε κάθε βράδυ μὲ πα-
στήλια Μπορνυράλ μὲ ἓνα φλυτζάνι τυ-
λίο. Ἐπίσης χρησιμοποίησατε γιὰ τὴν ἀ-
δυναμίαν ποὺ ἔχετε ἓνα μπουνάλι Στενὸλ
σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν του. Καὶ πάλιν
γράψατέ μου νὰ σᾶς στείλω νεώτερα
φάρμακα.

Σ. Ι. Π. Ἀ θ ῆ ν α ι. Ἡ περίπτωσις
σας χρειάζεται προσωπικὴν ἐξέτασιν καὶ
μάλιστα ἀπὸ τὸν συνάδελφόν μου καὶ συ-
νεργάτην τοῦ περιοδικικοῦ ἱατροῦ κ. Λα-
δαν (Σόλωνος 40) ὡς εἰδικὸν στὴν πά-
θησιν σας. Ἐπισκεφθῆτε τον γιὰ νὰ σᾶς
ἐξετάσῃ καὶ νὰ σᾶς συστήσῃ τὴν δέουσαν
θεραπείαν.

Α. Θ. Ν' ἀποφεύγετε τὰς συναστρο-
φὰς ποὺ ἐπιρραβεῖν διὰ τῶν διηγήσεων
τὴν φαντασίαν καθὼς καὶ τὰ ἄσυνα μυ-
θοστορήματα κλπ. Ἐν ἀνάγκῃ, παρ' ὅλη
τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, ἀκολουθήσατε τὴν
φυσιολογικὴν ὁδόν. Ν' ἀποφεύγετε τὸν
ὑπνο σὲ κρεβάτι μαλακὸν κ.λ.π.

Τὸ βράδυ πίνετε ἓνα φλυτζάνι τυλί-
ο. Λάβετε τρία κουτάλια τῆς σούπας τὴν ἡ-
μέραν πρὸ ἐκάστου φαγητοῦ ἀπὸ τὸ κά-
τωθι τονωτικόν

Decoction de quinquina 10 ο)ο	500 gr.
Arrhenal	1,50 "
Glycerophosphate de soude	à à
de chaux	8 "
Ext. fluid de kola	à à
de coca	25 "
Teint. de noix vomique	5 "

Μ Β. Ἀ ρ γ α λ α σ τ ῆ ν. Νὰ πάρε-
τε ἓνα κουτί Χακοζάν καὶ νὰ εἴχετε ἓνα
κουτάλι τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ μέσα στὸ
γάλα σας νὰ λυώνῃ καλὰ καὶ νὰ τὸ πί-
νετε. Ἐπίσης μετὰ τὸ φαγητὸν πρωῶ-
μεσήμερ καὶ βράδυ θὰ λαμβάνετε ἓνα
κουτάλι τῆς σούπας ἀπὸ τὸ φάρμακον
Κολλοϊντοζενίν.

Χ. Ψ. Ω. Θ ε σ σ α λ ο ν ῖ κ η ν. Νὰ
λαμβάνητε κάθε βράδυ ἓνα χάπι, ἀπὸ τὸ
κάτωθι φάρμακον:

Bromure de camphre	0,15 cg.
Ext. de Belladonne	0,02 "
Ext. de musquame	0,02 "

Ἐπίσης νὰ κάμειτε ἐνέσεις ὑποδορίου
Serie Dausse. — Ἀσφαλῶς θὰ βελτιω-
θῇ ἡ κατάστασις ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐπανα-
λάβῃς ἀνευ δειλίας ἀλλὰ μετὰ θάρρους
τὰς ἐπισκέψεις ποὺ διέκοψες ὅχι ὅμως
πολὺ συχνά.

Γράψατέ μου καὶ πάλιν πῶς πηγαίνετε.

Π ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Παθολόγος ἱατρός

Ἀριστοτέλους 39

Λύσεις παιχνιδιῶν τοῦ προηγούμενου φύλλου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 60)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Σκι — δᾶς. 2) Δῶρον — ληνός.
3) Λέαινα — Ἰλίσος. 4) Ὀδς —
στρατός — Λώτ. 5) Ὠμά — Ἀκυρῶ
— Φῶς. 6) Ἡδῆ — Ἡρα — σύν. —
7) Ὠρα, δύο. 8) Ἀρμ — Ἰων. 9)
Ἰνα — Ἀρα. 10) Μοί — Ἀφῆ. 11)
Νῶν — φεῖ — ἦτο. 12) Ρᾶς — Τιμάς
ἀπό. 13) Αἶξ — Νομάργα — Ὀρῆ
14) Σολωμέ — δίκαια. 15) Σωρὸς —
Ἀζυμα. 16) Τίς — ὦρα.

ΤΙ ΞΕΧΑΣΕ

Ἡ Ρίτα εἶχε ξεχάσει τὸ μαγιά της καὶ
τὸν λαστιγέριο σκούφο της. Τὸ πρῶτον
θὰ τὸ βρῇτε στὸ 2ο τετράγωνο τῆς 3ης
καθέτου στήλης καὶ τὸ ἄλλο στὸ 3ο τε-
τράγωνο τῆς 4ης στήλης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΩΝ

Ὁ 1ος συλλογισμὸς δὲν εἶναι ἀκριβής.
Ὁ 2ος συλλογισμὸς εἶναι ἀκριβής.

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ὁ φύλαξ εἶναι συνέννοχος τοῦ κλέ-
πτου, γιατί ὁ κλέφτης πηδώντας ἀπὸ τὴ
παράθυρο στὸν κήπο δὲν μπορούσε νὰ
κλείσῃ ἀπὸ πίσω του τὸ τζάμι. Καὶ ἐφό-
σον ὁ φύλαξ δὲν κατέθεσε ὅτι αὐτὸς τὸ
ἐκλείσσε, ἀλλὰ ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ βρῇ-
κε κλειστὸ, δὲν μπορεῖ παρὰ αὐτοῦ νὰ
τῶνε κλείσει ἐφόσον πάλι, δὲν ὑπῆρχε
κατὰ τὴν ὁμολογία του κανεὶς ἄλλος ξέ-
νος στὴν αἴθουσα.

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ
κυκλοφορήσῃ ἡ με-
γάλη πανελλήνιος
πρωϊνὴ ἐφημερίς

ΣΚΡΙΠ

Γραφεῖα: Λεωφ. Πανεπιστημίου 18

Κυρίες μου

Με ὅσας ὑποσχέ-
σεις καὶ ἂν σᾶς δώ-
σουν ποτέ δὲν θά
μπορέσουν νὰ σᾶς
παρουσιάσουν τὴν
τελειότητα μιᾶς

Ἡ περμανάντ μας ἔτοιμη

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΜΕ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΛΑ
ΧΟΝΔΡΗ ΤΟΣΟΝ ΕΥΠΛΑΣΤΟΝ
ΩΣΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΝΑ ΜΠΟ-
ΡΗΤΕ ΕΙΣ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ
ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΤΕΝΙ-
ΣΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΡΕ-
ΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ. ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΠΟΥ
ΚΑΜΑΤΕ ΑΛΛΟΥ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΜΑΣ

Τὸ huile de permanante εἶνε
τὸ μυστικόν μας

Ἡ περμανάντ μας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ 54 287